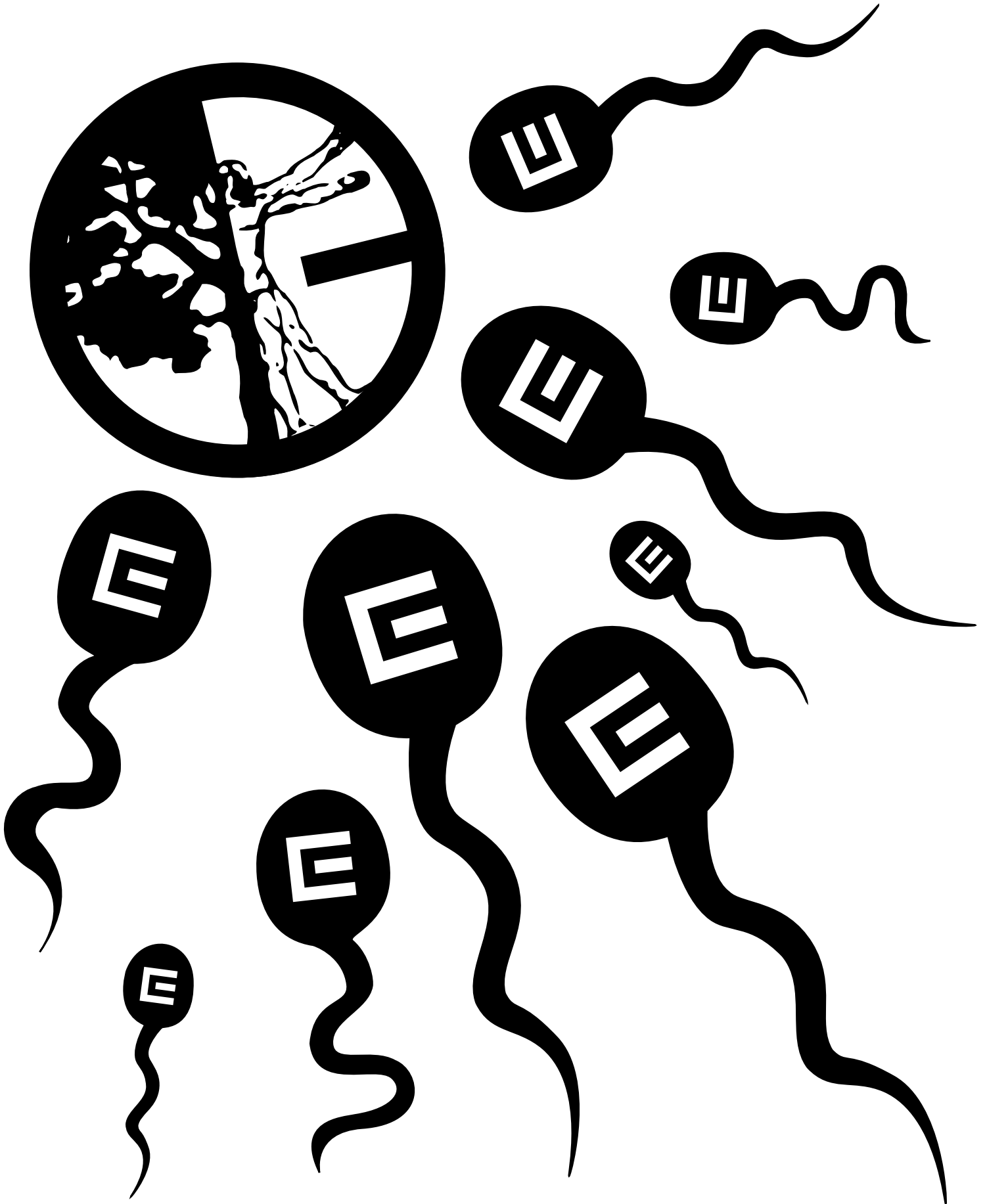

POR Gazeen 45

PORGazeen 45

časopis vydávaný
studenty
prvního obnoveného
reálného gymnázia

>> redakce

Matěj Strnad (šéfl)
Hynek Trojánek
Jakub Vrba
Martin Dražan
Joachim Veselý
Jakub Hrab
Radek Hlaváček
Martin Valášek
...a příště třeba právě Vy!

>> ilustrace/foto/koláže

Emma Pecháčková
Jakub Hrab
Linda Cihlářová
Matěj Strnad
Hynek Trojánek

>> jazyková úprava

Martin Valášek

>> grafická úprava / sazba

Hynek Trojánek
úprava fotek: Jakub Hrab

>> titulní strana

studio Eugen Hrabino

>> adresa / ý-mejl redakce

PORG, Lindnerova 3,
Praha 8, 180 00
<http://www.porg.cz/porgazeen>
porgazeen@gmail.com

Vaše příspěvky velmi vítáme
a) komukoliv z redakce
b) viz ý-mejl

Cena 30 káčé

PORGazeen 45 vyšel 27. června 2007
v nákladu 200 výtisků (wow!).

Tento PORGazeen, stejně jako
spousta Pzínů minulých a
budoucích, vychází stále díky
významné, velkorysé
a pozoruhodné finanční podpoře
Eduarda Huliciuse, studenta
PORGu v letech 1992–2000. Dík!

úvodník

Vážení a milí čtenáři,

zdá se, jako by pětáctýřicáté číslo PORGazeenu, v duchu numerologie naznačené Hynkem už minule, opravdu uzavíralo jednu etapu vývoje naší školy. Škola se změnila a díky událostem posledních týdnů chytla třetí dech. V redakci se nám sešlo několik „porgozpytných“ článků, v nichž rezonují stále ty samé otázky a výzvy. Doufám si tvrdit, že právě teď je správná chvíle na to, něco s těmi problémy udělat. Zvláště když se samotné vedení (respektive zřizovatel) zas o kousek vzdálilo každodenní realitě školy, studentům a rodičům. Samotný ředitel Klaus se nějaké studentské radě, či například obnově pátečních snídaní s ředitelem, dle svých slov rozhodně nebrání, takže je to na nás. Pokud ovšem myslíme tu první, kritickou třetinu celého PORGazeenu vážně. Co se týče dalších stran zúčastněných v pomyslné diskuzi o škole, máme pro vás článek jak od jednoho z rodičů (paní Behová), tak samozřejmě od samotného pana řídícího. Pětáctýřicátka ale není tak výjimečná jen díky názorovým článkům, je to číslo nabitě ve všech směrech. Přichystali jsme vám i zásobu kvalitního prázdninového čtení, od rozhovorů a reportáží, přes vynikající povídku až třeba k vysoce odpočinkovému a meditativnímu článku o kopřivách.

Přejeme vám všem veselé prázdniny a v září na viděnou!

Za redakci PORGazeenu
Matěj Strnad

obsah

Úvodník (Matěj Strnad) / 2
Stalo se, glosy / 3
Historie PORGu a výhled do budoucna (Václav Klaus) / 4
Továrna na úspěšnost (Matěj Strnad) / 5–6
Vážený pane řediteli (Jindřich Traugott) / 7
Odpověď Jindrovi (Václav Klaus) / 8
Komu patří škola (Jakub Vrba) / 9
Ke komunikaci ve škole (Zuzana Behová) / 11
Krásna tkví v bílých stěnách (Honza Kaczor) / 11
„V tomhle brajglu učit nebudu!“ (Klára Hutková) / 12–13
Povinná maturita z matematiky: Cui bono? (Matouš Turek) / 14–15
Anglicky už bez mluvčího? (Honza Kaczor) / 15
Ztrácíme čas ve škole (Martin Dražan) / 16
Naše cesta vstříc budoucnosti (Joachim Veselý) / 16–17
Kupme far(m)u (Matěj Strnad) / 17
Anonymní Rodičovská Anketa (Hratýl) / 18
O kom o čem a kdo s kým (Hynek Trojánek) / 19–20
Myslím, že se vaše generace neztratí (Zuzana Burianová) / 20–22
Tak tohle je ZON (Honza Kaczor) / 22–23
Zpěv kopřiv (Aleš Roleček) / 23
ZOD - sonáta pro tři hlasy (Matouš Glanc) / 24–25
Jedu metrem (Hynek Trojánek) / 25–26
Taneční horečka (Anna Budinská) / 26–27
Jak to vypadá, když skvělá třída... (Nora Behová) / 27
Sekundární výlet (Alžběta Kovandová) / 28
Japonsko z jeviště (Barbora Plamínková) / 29
Malá Miss Sunshine (Radek Hlaváček) / 30
Wassily Kandinsky (Oskar Placák) / 30–31
Jméno jako prokletí (Theodora Voráčková) / 31
O želvím tanci a lidském pohledu na svět (Veronika Dvorská) / 32
Kupčův průvodce hudebními festivaly (Jakub Teplý) / 33
Deutsche Seite / 34
La page française / 35
Perly sviní(m) / 36–37
Zůstane PORG PORGem? (Martin Fencl) / 38
Komiks / 39

>> stalo se...

PORG byl finančně oplodněn, všichni jsou zvědaví na potomka. * Milá atmosféra PORGu prudce vzrůstá v závislosti na svém ohrožení. * S cílem navázat na někdejší akce v Salmovské konal se multikulturní večer PORG na EX. * Svijany za dvacet, a to je fér. * Přes nezpochybnitelný úspěch není nikdo schopen napsat ucelenou zprávu o jejím průběhu, atmosféra akce je tak zaznamenána alespoň v podobě „perel sviní(m)“, které jsou koneckonců výmluvnější než sebelepší reportáž. * Ten pán, co byl v minulém Pzínu vyfocen jako ředitel Open Gate, chodí po PORGu coby jeho zaměstnanec. Chystá se nějaké překvápko? * Škola má přebytečných 10 mega – kupme Karla a ještě nám zbude na publifuk! * Vzkaz na rudém fochu: *Funguje tu (na záchodech) WiFi, nebo tu maj rušičky? Pepa, Litomyšl.* * Tak a tak a tak a tak už je tu léto jako každé rok. * Zas pojedem na školu v přírodě. * Je léto, pod' vyrazíme ven. Tak jó! *

Politické změny návštěvníků WC

Naplněno dojmy z posledních měsíců na politické scéně se mužské osazenstvo lavic plně věnuje nově „vyzdobeným“ záchodkům. Již několikrát jsem viděl váhající studenty před kabinkami, jak se rozhodují, kterému fochu se svěřit. „*Tak pro jednu nepůjdu k socanům,*“ řekl například jeden chlapec z vyššího ročníku gymnázia a zaběhl do modrého fochu. Tato ideologická rozhodnutí mohou znamenat, že si studenti nové rozvržení kabiněk užívají. Je však otázkou, zda opravdu všichni chodí právě tam, kam je jejich politické smýšlení táhne. Zatím jsem totiž neviděl fronty na modrý foch a to jsme podle posledních volebních průzkumů drtivě pravcová škola...

rh, kvinta

Kavárna Palmovka

Kvintáni tento rok měli zvláštní střeďeční kratochvíli. Po hodině plavání odehrávající se bazénu hotelu Olšanka se ve středu ráno kolem půl deváté odebere minimálně třetina plavců na snídani. Internetová kavárna Palmovka je díky pohodlnému sezení, příjemné obsluze a vhodné vzdálenosti od školy skvělým místem. Unavená těla se sesunou do pohodlných proutěných sedátek, objednej si kávu a zapálí první cigaretu... Po dvou idyllických hodinách se skupina smutně dopraví do budovy školy. Polštářky na židlích v našem oblíbeném podniku však ani nestačí vychladnout. Někteří spolužáci je zasednou podruhé už o volné hodině kolem poledne...

Štefan, kvinta

Táta ve škole

Jednoho poklidného dne jsem se vracel z obchodu do školy, když tu mě upoutala nevídaná věc. Na ulici před vchodem do PORGu stálo černé audi se zatmavenými okénky. Poblíž postávali podivní svalnatí zamaččení muži, také celí v černém. Pln údivu jsem vešel do školy. Ihned za vchodem jsem uviděl dalšího podobného pána. Pokračoval jsem dále k odpočívadlu před tělocvičnou, kde jsem narazil na hlouček studentů. Zeptal jsem se, jestli náhodou nevědí, co se tu děje. Odpověděli, že do školy přijel Václav Klaus starší i se svojí ochrankou. Účel jeho návštěvy však nikdo neznal. Nakonec jsme se shodli na tom, že nejspíš přijel vyzvednout svého syna ze školy.

vlado, kvinta

Novodobý mor

Deminutiva. Zdrobněliny. Jsou všude. Šířící se epidemie zasáhla sborovnu, ale rychlostí blesku zamožuje okolí. Této zákeřné nemoci se vyhnou jen nejotrlejší jedinci. Většina profesorů již podlehla. Tato ukázka je nevelkou částí slovníku postižených: čpavčiček, vodíček, kyselinka, příkladky, testiček, prácička, pusinka, hlavinka, sešítek, spirálka, ledvinový kamínek, píseček, rovnička, vínečko, pivečko, džusíček, svačinka, mluvní cvičeničko, Valášek s Tatičkem...

Dáváme si sraz pod věžními hodinkami, zbožňujeme Tolkienova Pána prstýnků, na Korábě vaří v hrníčkách, zapisuje se do třídních knížek, na Palmovce se rozdávají novinky a naše živůtky pokojně plynou.

Zbavme se toho! Jezme vidlemi, pijme čaj ze šálů. Budeme možná vypadat, jako že máme o kolo víc, ale co na tom?

HanaHo, MoniKa, kvarta

Na zahradě

Na zahradě je mrtvo. Od té doby, co Petr hrál berany, berany, duc se stromem, platí zákaz kontaktních a soutěživých sportů. Na trávníku se povalují akorát znudění studenti a hráči praktikující zlotřilý karban. Alternativa nějakého pohybu o volných hodinách je tělocvična, která ale stejně omrzí. Co dělat o volných hodinách, když je tak pěkně? Asi začnu hrát karty...

vovi, kvinta

Nové tabule

Jednoho krásného dubnového dne vešel do naší třídy pan Bočan v doprovodu pana školníka. Chvíli se mlčky rozhlíželi po celé širé kvintě, až se jejich pohledy zastavily na naší staré, zprohýbané a nutno říci, že značně ušmudlané tabuli. Rychle se na sebe podívali, pak rychle a souhlasně přikývli a odešli. Asi za pět minut se vrátili s několika nástroji neznámých tvarů a s novou, bílou a ke zhnusení minimálně poloviny třídy i čistou tabulí. Tu starou bez okolků a vyptávání rychle sundali a nainstalovali novou. Za 20 minut už po té staré nebylo vidu ani slechu, zkrátka se po ní slehla země. Je to tichá a o to nebezpečnější revoluce, tyhle nové tabule...

fab, kvinta

Echo má za sebou další školní rok

Uběhlo znovu deset měsíců, aniž by se na Echu něco pravidelně dělo, aniž by se konečně toto internetové „pódium“ stalo tím, na co má potenciál. Aktivita redaktorů nedosahuje optima a ani zvenku se příliš článků nehrne. Jak se tak znám, výmluv bych měl plno, faktem ale je, že se u nás dále komírá. A to se toho na škole děje tolik!

Kladem je, že Echo má nový design a vypadá k světu. Máme i nové redaktory, ale stále je to málo. Zkusme příští rok společně z Echa udělat opravdovou webovou platformu, na které se můžou studenti vyjádřit. My redaktori vám vyjdeme co nejvíc vstříc. Snad za rok budu oprávněn napsat, že Echo se má skvěle a že děkujeme za optání.

Radek Hlaváček, kvinta

>> Historie PORGu a výhled do budoucna

Byl jsem panem šéfredaktorem Strnadem požádán o článek na téma: PORG – co se změnilo a co se změní teď? Celý text pojímám chronologicky.

Dětská léta PORGu 1990–1997

PORG byl založen jako první česká nestátní škola hned v roce 1990. Hybnou silou a prvním ředitelem byl Ondřej Štefl – dnešní šéf komerčně úspěšné firmy Scio (testování žáků). Filozofií školy bylo „dělat to jinak“ než tehdejší státní školy. Škola byla založena na koleně, bez jakéhokoliv kapitálu, jen s několika darovanými kusy nábytku. Entuziasmu bylo (jak my starší pamatujeme) v roce 1990 na rozdávání. Škola zažila raketový start (byl o ni zájem), působila na ní řada učitelů, kteří jinak v normálních zemích na středních školách nikdy neučí nebo alespoň ne déle než pár let (např. právě tehdejší ředitel), učitelé byli vesměs extrémně mladí, trávili spolu

problémů PORGu (tehdejší způsob řízení školy rodiči, učitelé a tzv. nezávislími příznivci) a především s hledáním strategie „kudy dále“. „Dělat to jinak“ již přestávalo stačit. Vznikla řada škol, která nás v alternativnosti strčila do kapsy, řada státních škol přestávala být totálně zkonstatělá, sbor o 6 let zestárl a zkonzervativněl... Rozevřatost a totální nesystematičnost prostě přestala být reálnou možností existence. Druhý ředitel Kolář, dle mého názoru, nehodlal či nebyl schopen dělat s celou věcí nic a byl po dvou letech po zásluze odvolán. Třetí ředitel Suchomel měl sice upřímnou snahu a pracovitost, nicméně (opět můj subjektivní názor) nebyl schopen strategického uvažování, oddělení

zaměstnanci + tzv. nezávislí příznivci), kde za dozoru notáře rozhodlo cca 500 osob o dalším vývoji PORGu. Výraznou většinou u rodičů a zaměstnanců (a drobnou většinou u „nezávislých příznivců“) zvítězil návrh občanského sdružení Sdružení PRO GYMNÁZIUM, za kterým jsem stál především já a dr. Botlík (tehdejší tatínek sekundanky a pozdější dlouholetý předseda Správní rady PORGu). PRO GYMNÁZIUM se stalo zřizovatelem školy a já od 30. 6. 1998 ředitelem.

Hodnotit sám sebe je vždy pitomé, a proto je nejlepší se držet faktů.

1. PORG má od roku 1998 vždy přebytek hospodaření.
2. PORG je nyní zaplněn do posledního myslitelného místa, překračujeme

Rozostřený vývoj PORGu

(i se studenty) spoustu svého volného času, byl to v něčem takový nekonečný školní mejdan.

Na druhou stranu doba byla rychlá, fluktuace pracovníků velmi značná a vše nebylo jen růžové. Například mám v ředitelně na památku jedno trimestrální hodnocení z té doby, cituji: „Vzhledem k častým změnám vyučujícího anglického jazyka se nám bohužel nepodařilo zjistit Vaši známku, omlouváme se.“ To dnes vypadá hrůzostrašně, tehdy se to tak vážně nebralo.

Štefl byl silný ředitel se schopností uvádět do chodu nové projekty a přesvědčit lidi. Zhruba v roce 1993 se začal z PORGu pomalu stahovat a věnovat se zmíněnému Scio. Přišli za sebou dva výrazně slabší ředitelé, kteří se museli potýkat s řadou systémových

podstatných věcí od detailů a nalezení jakékoli vize. A byl pod tvrdým tlakem části nespokojených starších studentů a rodičů a pod tvrdým tlakem z toho všeho vyplývajícího negativního vývoje. Ze školy odcházeli studenti (měli jsme jen 150 studentů), počet zájemců o studium klesl na povážlivých 33 v roce 1998, rozpočty v letech 1994–1998 končily ztrátou, často výraznou. Budova školy v té době (padající fasáda a střecha, staré radiátory, osvětlení, papundeklové přepážky mezi třídami, neudržovaná zahrada...) je vidět na několika starých fotografiích. Profesorský sbor byl torzem pionýrských dob PORGu.

Změna v roce 1998 a pozitiva

V lednu 1998 byla svolána do libeňské Čechie Valná hromada tehdejšího zřizovatele školy (všichni rodiče, všichni

kapacity školy a desítky lidí čekají v pořadnicích, až se uvolní místo v některé ze tříd.

3. Za poslední léta nikdo neodešel po kvartě na jiné gymnázium (přestože by všichni byli přijati). Vím jen o jedné studentce, která o tom uvažovala.

4. I přes demografický pokles a růst školního počet zájemců do primy neklesá a drží se na 120–140/24.

5. Roste počet mladších sourozenců hlásících se na PORG.

6. Vybudovali jsme pavilon přírodních věd a hudebnu, zútlunili zahradu a knihovnu, opravili spodní chodbu školy, škola má novou fasádu a střechu, radiátory, kotelnu a osvětlení, vdechli jsme život tělocvičně a radě dalších míst ve škole. Wifi signál je dostupný v celé budově, v každé třídě je data-projektor, rychlé připojení k internetu, nakoupili jsme sady učebnic

a učebních pomůcek za několik milionů korun.

7. Byl obměněn takřka celý profesorský sbor. Ze zděděných jsem nechal jen prof. Valáška, Rufera a Rolečka. Sbor je stabilizován a s malou fluktuací (což je pochopitelně i zárodek stagnace).

8. Byla dokončena a ministerstvem schválena vzdělávací koncepce (o 7 let dříve než dnešní tzv. školské vzdělávací programy), dotáhli jsme řadu projektů a pedagogických metod (mezinárodní zkoušky u cizích jazyků, od kvinty dělení dle znalostí a ne dle věku, rozsáhlý záběr volitelných předmětů, navázání spolupráce s akademickými pracovišti, mezinárodní program pro starší studenty, zvýšení důslednosti vůči studijním výsledkům). Zahájili jsme budování databáze výukových zdrojů – krok do 21. století.

Negativa

Strategicky pro PORG nejhorší věcí byl v těchto letech pokles významu tzv. normativů, tj. změna způsobu financování školství, což jsme zažili za sociálnědemokratických vlád, zejména v letech 2002–2006.

Graf uvádí brutální nárůst peněz pumpovaných do českého školství (na dluh) a změnu jeho struktury. V roce 1995 soukromá škola s dobrým hodnocením České školní inspekce pobra-la na dotacích na jednoho žáka 90 % oproti školám státním a s nepříliš vysokým školným se dostala o 30–40 % nad takovou konkurenci. Masivní růst mezd ve státním sektoru a další miliardové investice a přerozdělování (a relativní pokles peněz jdoucích přímo za žákem) způsobují, že i při zvýšeném školném hospodaří PORG se srovnatelným rozpočtem na žáka jako státní konkurence. To vše za situace, kdy rodiče (právem, jak jinak) očekávají výrazný nadstandard materiální,

personální a vůbec celkový.

Stát zároveň školství byrokraticky omezoval a glajchšaltoval (jedna přihláška a dost, státní maturity, jednotné rámcové vzdělávací plány, nový školský zákon a další legislativa, přísnější zákoník práce).

V takovém prostředí se nadstandard vytváří velmi obtížně a je velká zásluha mikroklimatu PORGu, kreativity a chuti jeho pracovníků zlepšovat se, že se nám ho v nějaké formě generovat dařilo a daří.

Co je bohatství PORGu a jeho vize?

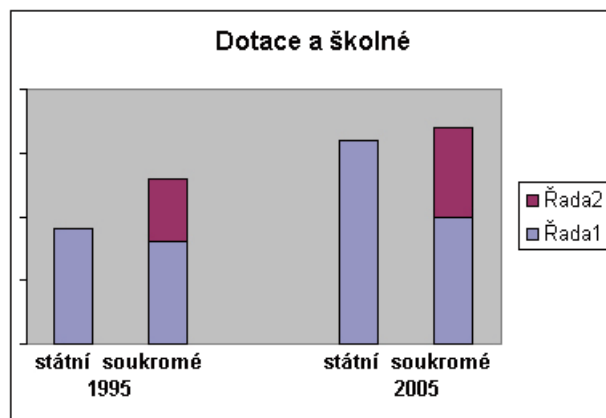
Na škole záleží učitelům a zaměstnancům, studentům (současným, bývalým a budoucím) a jejich rodičům, řediteli. Každý z nich má pochopitelně jiný úhel pohledu a jiný konkrétní zájem.

Podělím se s vámi o vizi svoji. PORG v první řadě živí skoro třicet rodin svých zaměstnanců a musí to činit s reálně optimistickým výhledem do budoucna. Než mě za toto zjednodušení začnete kamenovat, uvědomte si, prosím, že v sobě obsahuje jak zlepšování pedagogické, tak i všechna myslitelná další.

Cítil jsem jako svou povinnost dívat se tímto prizmatem nejen s výhledem na nadcházející školní rok, ale dál.

PORG, byť je malou neziskovou organizací s ročním rozpočtem okolo 15 milionů korun, musí mít také snahu růst, měnit se a expandovat. V malé velikosti máme velkou přednost pedagogickou (a chceme ji udržet), ale i slabinu.

Již před několika lety jsem navrhoval

Správní radě dvě varianty vývoje – tehdy se Správní rada rozhodla konzervativně. V posledních dvou letech jsem nabyl intenzivního pocitu, že nejde nadále jen držet status quo, a do svých úvah jsem zahrnul i zřizovatele.

Krok, kterým jsme se vydali, nám dává větší jistotu a zázemí. PORG získal významného donátora a jako značka se zvětšil. Minimálně 1/10 celkového daru (ve výši takřka celého ročního rozpočtu) bude použita na rozvoj naší „staré“ školy. Libeňský PORG má garantovanou autonomii v rámci skupiny na příštích deset let.

Otevření druhé, větší školy (pokud vše půjde hladce – již od září 2008) je pochopitelně riskem pro hlavního investora/donátora, ale nikoli pro libeňský PORG. Pokud celý projekt bude úspěšný – bude to naopak pro „starý“ PORG posila (již dnes pracují někteří noví zaměstnanci částečně pro starou školu), finanční úspora a větší stabilita.

Hledme s optimismem do budoucna, udržme naši pedagogicko-studentsko-rodčovsko-absolventskou komunitu (naše největší bohatství). Já se o to budu snažit i nadále.

Václav Klaus, 5. června 2007

>> Továrna na úspěšno aneb Co s námi bude

26. května slaví Gruzie Den nezávislosti a PORG se k ní od letoška může sméle přidat – v sobotu 26. 5. 2007 totiž získal nezávislost i on. Dosáhl jí tím nástrojem, který je v současnosti nejběžnější – penězi. Osvobodil se od traumatu, který si s sebou nesl od Velké Krize let 97/98, schizmatu a nejasností, co se týče faktorů, jako je vliv rodičů na běh školy

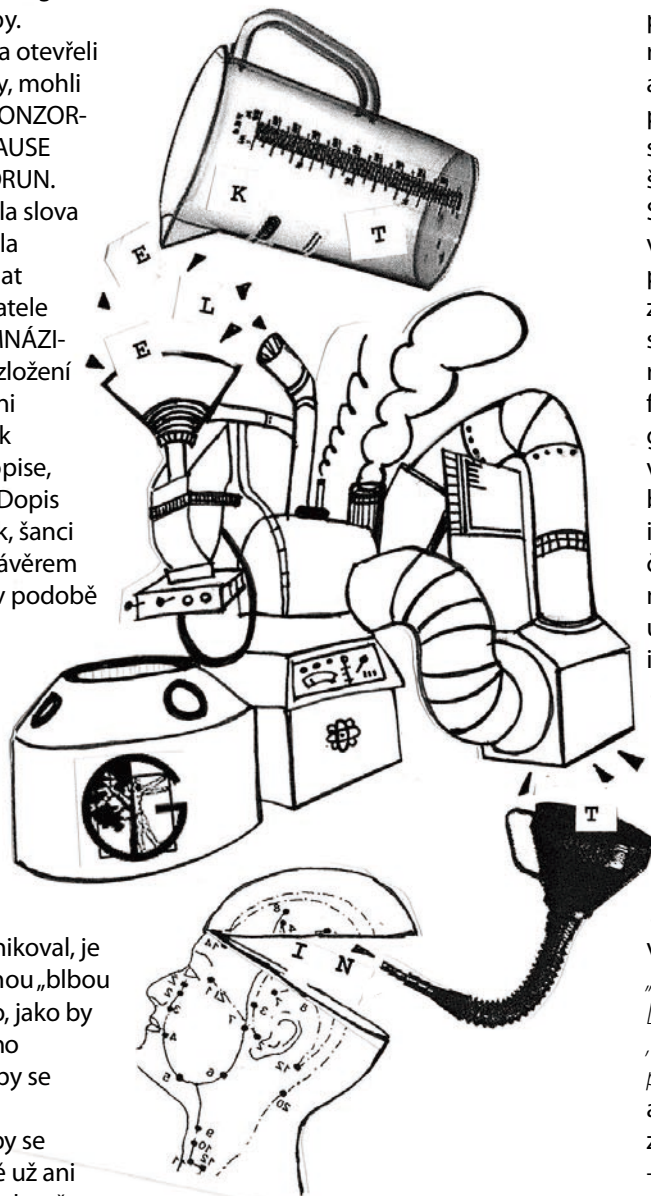
a transparentní dělení zodpovědnosti. Co se vlastně stalo? „[V]e zřizovateli školy zásadně posílil vliv Dr. Martina Romana (jednoho z nejúspěšnějších českých manažerů) a oslabil se vliv, který jsem měl já [tj. ředitel Klaus] a skupina lidí, kteří od roku 1998 o strategii PORGu pečovali,“ píše se v dopisu ředitele školy rodičům, učitelům, absolventům a studentům.

Poslední dobou byli někteří z nás, studentů, trochu nervózní z tempa, jakým se v naší škole věci mění, a ze způsobu, jak se tomu děje. Proto jsme se logicky ptali, kdo za školu zodpovídá, kdo ji řídí, vlastní a kdo to má vše na svědomí. Takové věci se ale bohužel moc neví, nemluví se o nich, neboť pro perfektní fungování tomu zatím nebylo

třeba. Pro další informace o podstatě zřizovatele a jeho fungování doporučuji článek Jakuba Vrby.

Pokud jste si koncem května otevřeli Hospodářské či Lidové noviny, mohli jste narazit na titulky typu SPONZORSKÝ DAR ŠÉFA ČEZ ŠKOLE KLAUSE MLADŠÍHO: STO MILIONŮ KORUN. V článkách poté často zaznívala slova jako dar, filantropie, nová škola atd. O tom, že by se měly konat nějaké změny v osobě zřizovatele (občanské sdružení PRO GYMNAZIUM), a tedy měnit faktické rozložení moci, nepadlo téměř nikde ani slovo. Tuto skutečnost naopak zmínil pan ředitel ve svém dopise, z něhož jsem citoval již výše. Dopis změnu uvedl jako „dobrý krok, šanci pro PORG – dostat se dále“. Závěrem zmínil i konkrétní pozitivum v podobě příchodu rodilé mluvčí, kterou, „jsme si dosud nemohli dovolit“. Chtěl bych říct, že samotný fakt „vstupu solidního silného partnera (donátora)“ a dar v podobě 100 000 000 korun rozhodně nepovažuji a priori za špatný, ba naopak, škole se peníze hodí vždycky. Avšak způsob, jakým se celý krok (ne)komunikoval, je trochu příznačný pro současnou „blbnou náladu“ na PORGu. Vypadá to, jako by se sice stalo něco významného a podstatného, ale ne tolik, aby se o tom mělo vědět víc.

Problém je, že se zdá, jako by se rodiče o takovéto věci vlastně už ani nezajímali. Cestu, která byla zakončena koopcí, investicí, darem či jednoduše koupí (bůh ví, co se vlastně stalo), nastoupila škola již v roce 97/98. Byla to asi opravdu složitá doba a nám se snad podaří do příštího PORGazeenu zpracovat na základě různých dokumentů a svědectví alespoň menší studii. Z volnomyšlenkářské a nadšenecké školy plné entuziasmu se stal elitní ústav mající spíše konzervativní ráz. Dalo by se říct – továrna. Model vypadá tak, že úspěšný rodič dá své dítě na úspěšnou školu, osm let platí školné a nakonec mu ze školy vyleze prefabrikát schopného vysokoškoláka. Co se během těch osmi let děje, ho nemusí

zajímat, proto si přece platí, aby měl klid na práci a o dítě bylo dobře a především pořádně postaráno. Jinými slovy jde o obchodní produkt, který si buď rodič desetiletého dítěte koupí, nebo ne. Se situací před deseti lety je to nesrovnatelné, je ale zbytečné si nečinně zoufat, i u studentů samotných se projevuje především letargie a apatie (klasický přístup „za dva roky jsem pryč, tak mi jděte s nějakým duchem PORGu k šípku“).

Je to syndrom doby, která se snaží veškerou abstraktní kvalitu nějakým způsobem kvantifikovat. S tím nic nenaděláme. V této otázce je pan ředitel výtečný, je to rozhodně skvělý manažer

a školu posunul za oněch deset let hodně dopředu, za nejmarkantnější považuji záležitosti jako vyjednávání různých grantů (ESF, ČEZ) a také možnosti studia v zahraničí za poměrně výhodných podmínek. Jeho snaha byla vybudovat PORGu image školy elitní, výběrové a exkluzivní. Snažil se PORG poměrně nenásilně, leč vytrvale medializovat a svého dosáhl po malé revoluci na Open Gate a výše zmiňované koopci. Ve všech denících se o PORGu mluví jako o jediné relativně levné soukromé škole s perfektní kvalitou výuky, převyšující státní gymply typu Kepler a Hellichova. Čím víc se o PORGu bude vědět, tím to asi bude pro něj (a možná v budoucnu i pro jeho absolventy) lépe. V minulém čísle Pzeenu jsem ale naznačoval myšlenku, jako by se všechny změny u nás děly hlavně pro větší slávu instituce samotné a o studenty šlo až v druhé řadě. Jeden příklad za všechny je zavedení povinné maturity z matematiky (v případě realizace státních maturit) proto, aby se škola dobře umístila na všemožných žebříčcích.

Co se týče budování obrazu školy a medializace, poslouží citace z článku v Hospodářských novinách:

„Zatímco současný PORG je podle něho [tj. ředitele Klause] fabií ve vzdělání, nová ‚Romanova‘ škola bude luxusnějším superberem.“ Nevím, auta nemám rád a radši chodím pěšky, ale jedno bych z uvedeného přirovnání usoudil – Klaus implikuje, že prostě jedeme na výkon. Je to samozřejmě jen jedno jediné lehce nešťastné přirovnání, ale mrazí mě při myšlence, že kvalita škol se dá srovnávat stejně jako kvalita automobilů. Taková spanilá jízda lepším zitrkům v ústrety se také nejlépe realizuje bez zbytečného otálení nad diskuzemi a konzultacemi. To, jak je demokracie pomalá, se ukázalo právě v letech 97/98, kdy přešel diskuzí možná školu skoro přivedl do pekel. Avšak od té doby (kdy se o vývoj školy vážně zajímalo pět stovek lidí) se situace proměnila v druhý extrém, z demokracie se stala autokracie. Rodinná atmosféra je utužována paragrafy, kamerami a vyhláškami, komunita spolu nekomunikuje, PORG ale funguje a má peníze. Tedy ještě jednou srdečně blahopřání do Gruzie a nově také do naší milované Lindnerky. PORG prý konečně dospěl a PORGazeen vás snad bude i nadále informovat, jak se mu daří, velkému, silnému a slavnému.

Smlouva o studiu, paragraf 3 (informovanost rodičů) praví:

„O všech zamýšlených změnách v systému nebo organizaci výuky, které by mohly významnějším způsobem ovlivnit kteroukoliv stránku výchovně-vzdělávacího procesu, škola informuje rodiče s takovým předstihem, aby se k zamýšleným změnám mohli vyjádřit.“

(smlouva o studiu před rokem 1998)

Komu:

Václav Klaus <klaus@porg.cz>

Předmět:

Vážený pane řediteli,

úvodem bych rád předeslal, že v následujících řádcích se neskrývá žádná satira Vaší osobnosti ani ironicko-populistické hodnocení Vašeho působení ve funkci ředitele. Zkrátka nic, proti čemu byste se musel hájit. Nebude se ani „fňukat“ nad Duchem PORGu, stejně už to nikoho nedojme, natožpak aby to s něčím pohnulo. Ne, ne, ne, nic z toho. Jedná se o věc v současné době mnohem více alarmující. Věc, kterou máte možnost změnit, a troufám si říct, že je to i ve Vašem vlastním zájmu.

Dovolte mi začít trochu zešíroka: „PORG je škola malá a útulná.“ To se dozví každý návštěvník našich webových stránek hned na prvním místě. Uznávám důležitost této informace, neboť mezi školami malými a velkými je obrovský rozdíl. Nebudu psát o éterických aspektech, jako je atmosféra ve škole, protože bych se dříve nebo později ocitl v pasti abstraktních a subjektivních dojmů. Velká škola si může dovolit investovat do okrajových aktivit a projektů, protože si je jista tím, že dostatečný počet studentů-zájemců vyváží exotičnost investice. Takovýchto výhod je na velké škole samozřejmě mnoho, ale to Vy dobře víte. Malé školy nemají oproti velkým školám zdánlivě žádné racionální výhody. Troufám si však říct, že jedna nenápadná přednost hraje v důsledku významnou roli – flexibilita školy. Velká škola musí kvůli komplikované struktuře uplatňovat plošná nařízení a metody, které jsou v mnohých oblastech vysoce neefektivní. A co víc, naprosto se vytrácí veškerá odezva od samotných subjektů těchto metod – studentů. Jelikož je PORG škola malá a útulná, podobné problémy ji nemusí nutně sužovat. Konstruktivní dialog mezi studentem a profesorem, potažmo konceptem výuky, je možný.

Ještě úžasnější a výjimečnější je fakt, že studenti o tento dialog aktivně usilují. Touha po vzdělání, tak jak ji známe na PORGu, není na českých gymnáziích ani zdaleka normou a nepochybně je jedním z faktorů, který dělá PORG tím, čím je. S aspektem studentského entuziasmu naprosto bezprostředně souvisí angažovanost studentů v dění školy. Důkazem může být již prostá existence časopisu, který právě držíte v ruce a do kterého na popud studentů přispíváte. Usuzuji tedy, že Vám jejich přístup není lhostejný. Byla by to také hloupost: pro dobrou školu jsou esenciální jak zapálení profesori, tak zapálení žáci (inspirativní prostředí proklamují samotné stránky PORGu). Náhled studentů na školu coby instituci je pro marketing školy také důležitý, neboť co může být pro školu lepší reklamou než vřelé doporučení absolventa.

Ve svém e-mailu ohledně změn ve zřizovateli PORG jste stav školy, ke kterému se právě blížíme, označil jako stadium dospělosti. S lehkým zklamáním musím poznamenat, že mi toto přirovnání připadá funkční spíše ve saint-exupéryovské rovině Malého prince. Dospělost jako zbytečně nucená okázalost a ignorance, která vede k zanedbání drobných a zdánlivě nedůležitých otázek. Mnou interpretovaná propozice o dospělosti zcela zjevně koreluje s průběhem mnohých „afér“ z posledních dnů, měsíců a roků. Studenti ani jejich rodiče nemají možnost se ani vyjádřit k prováděným změnám; vše je jim předhazováno jako hotová věc. Abych nemohl být obviněn z přílišné akademičnosti a vágnosti, zmíním pár příkladů: náznaky tohoto „komunikačního monologu“ jsme začali pociťovat před několika lety s nástupem nepříčetnosti a nekompromisnosti ohledně vzhledu třídy. V tomto školním roce byl výskyt těchto „neplánovaných změn“ enormní: jako hlavní bych zmínil například „čachry“ s rodilým mluvčím a zrušení (respektive transformování) jednoho roku filozofie. Poslední kapkou byla pro mnoho lidí změna ve zřizovateli PORGu a její „prezentace“ ex post. Nehodnotím to, zdali jsou tato rozhodnutí dobrá či špatná. Nicméně způsob, jakým byla provedena, je zarážející. Považuji za svou povinnost Vás coby ředitele informovat o tom, že z řad studentů vyvstává vlna nespokojenosti týkající se způsobu komunikace mezi vedením školy a jejími zákazníky (studenty a rodiči). S komunikací, která se povětšinou omezuje na prosté oznámení o změnách, začínají být nespokojeni i rodiče studentů, což škole rozhodně nevytváří dobré renomé.

K řešení tohoto problému je dozajista potřeba snaha obou stran. To, že studenti nemohou přímo rozhodovat o strategii a osudu školy, je zcela zřejmé. Mám však za to, že možnost oficiálně formulovat studentské a rodičovské názory na otázky výuky a vzdělávání bez nároku na přímé ovlivnění rozhodnutí by byla přinejmenším „férová“ a „neškodná“. Jako organizace této ideje se nabízí systém studentských a rodičovských rad, který by stál minimálně za zvážení a možná i za vyzkoušení. Chtěl bych tímto vyzvat studenty ke shovívavosti a respektu vůči vedení školy. Vás bych, pane řediteli, rád požádal o přehodnocení současného přístupu s přihlédnutím k jedinečnému potenciálu PORGu skrývajícimu se v již zmíněném entuziasmu studentů, kterého by si měl vážit každý ředitel. Nežádám bezmyšlenkovitou extrémní liberalizaci. Žádám obecné zprůzračnění dění na PORGu. Žádám ústav, který bude studentům jakožto subjektům výuky naslouchat, a tím v nich vyvolá alespoň pocit, že mají možnost ovlivnit dění na škole. Koneckonců studentský pocit sounáležitosti se školou může v dlouhodobé strategii PORGu přihrát nějaké to promile ve statistických údajích na NAŠI stranu.

Odeslat**Jindřich Traugott, sexta, v Lincolnu 9. června 2007**

Komu:

jindra traugott <traugott@porg.cz>

Předmět:

Odpověď Jindrovi

Jindro, napsal jsem si několik bodů a budu se jich držet. Od redakce jsem v rámci „komunikace“ dostal 24 hodin času (tj. reálně od 21:00 do 23:00), nepůjde proto o text zcela souvislý.

1) Spokojenost studentstva v čase a „duch“ PORGu

Spokojenost studentů s PORGem vypadá v grafu takto. Mohu pochopitelně hodnotit jen léta 1993–2007, kdy jsem zde učil/zástupcoval/řediteloval.

Bylo to stejné v roce 1995, 1998, 2001, 2004 i 2007.

Odborně se to měřivalo na tzv. „umírajícím duchu PORGu“, nyní na špatné komunikaci ředitele – ale jedná se o totéž.

Snížená spokojenost s komunikací je prostě snížená spokojenost s říďou (a tím školou) jako takovou.

Důvody lehce parabolického vývoje studentské spokojenosti v čase jsou zhruba jasné, ale a) by to zabralo dost místa, b) zmínky o dospívání a vymezování se vůči světu dospělých by byly „politicky“ nešťastné.

2) Se studenty komunikuji stále stejně (málo/hodně/vůbec/pořád). Rozhodně nedochází k menší komunikaci z mé strany oproti situaci třeba před pěti lety.

3) PORG je studentů (budoucích, současných i bývalých), učitelů (současných i bývalých), rodičů, podporovatelů školy, ředitele, zřizovatele, ministerstva školství (v neposlední řadě) – jsme zařazeni do sítě škol, odboru školství magistrátu atd.

Otázka je, kdo má o čem rozhodovat? Je lehce opoziční septimán důležitější pro PORG než budoucí primán či absolvent roku 1997 (zrovna jsem byl na jejich srazu po deseti letech). Proč?

Má ten, kdo rozhoduje – mít také zodpovědnost?

Například zodpovědnost za kvalitu a průběh výuky společenských věd – pokud se bouřím proti změně koncepce v septimě a oktávě?

4) Přímé spolurozhodování studentů o škole zní hezky. Jak by však mělo vypadat v praxi? O čem konkrétně? Koho z učitelů vyhodit; kam investovat (chem. laborka či knihovna); změny koncepcí jednotlivých předmětů; zpřísnění požadavků školy v prospěchu; přezouvání; pozdní příchody; výše školného...

Mohlo by to zdánlivě fungovat – ovšem zcela pokrytecky. Tj. pár starších studentů by se cítilo důležitěji, realita by běžela jinudy. Nechci Vás takto podvádět.

Vždy jsem s plnou vážností vyslechl názor každého studenta (mladšího, staršího) a vždy jsem se snažil tento názor či prosbu brát v potaz. Žádný ředitel Vám nemůže slíbit víc, a když ano – bude Vám lhát a za zády z Vás mít legraci.

5) Škole záleží na názorech a pocitu spokojenosti studentů a rodičů.

I v letošním dotazníku u lidí, kteří vedli své děti na přijímačky, dominovalo „doporučení současných rodičů“ (65%) – jakožto důvod jejich rozhodnutí – dát dítě k nám. Když bude škola špatná – tato čísla klesnou a PORG půjde do háje.

6) Neporovnávejte prosím úroveň spolurozhodování studentů a „komunikace“ s nějakou hypotetickou ideální situací, ale s ostatními vysokými a středními školami v Praze. Ještě je to taková hrůza?

7) Zajímavostí je, že „dobrá“ direktivní rozhodnutí ředitele jsou dobrá. Například jsem (bez konzultace s kým-koli) založil před pár lety „mezinárodní program PORGu“. Velká část redakce PORGzeenu ho již absolvovala či právě absolvoje. Třeba zrovna právě Vy. Sice jsem od Vás neslyšel slovo poděkování, ale aspoň se nejedná o (cituji) „nepříčetné“ rozhodnutí a „čachry“. Direktivně postavená lezecká stěna je patrně také v pořádku. Snaha, aby ji mělo šanci využívat větší procento studentů, již ne, neboť to omezuje elitní klub lezců.

A tak dále. Špatně komunikovaná rozhodnutí jsou většinou ta, kde se po studentech něco chce, v něčem se stanovují obecná (a liberální) omezující pravidla atd.

8) Očekávám Vaši omluvu (a myslím to vážně) za slova „nástup nepřičetnosti ohledně vzhledu tříd“ a „čachry s rodilým mluvčím“.

Základní pravidla k výzdobě tříd (extrémně liberální v prostředí českého školství) hezky ukazují věc z různých úhlů pohledu. Sextáni berou prostor jako výlučně svůj (např. by mohl být celý v heavymetalovém duchu), já musím myslet i na lehce konzervativní maminku, která přijde na Den otevřených dveří.

Výsledkem je pochopitelně kompromis. Sextán, který přibije na dveře mrtvou kočku a napíše pod to „No Future“, to myslí dobře, akorát nemá tu zodpovědnost za výsledek náboru nových žáků, spokojenost méně punkových učitelek a názor hygienické kontroly, která může uložit pokutu až 2 mil. Kč.

(Kočka je moje vzpomínka, když mi bylo 17 – užil jsem to jen jako příklad.)

Opakuji tedy, že „Kodex pořádku ve třídách“ je extrémně liberální a vyvážený text.

Rodilý mluvčí = identická záležitost. Opravdu si myslíte, že mám předjednat personální rozhodnutí se žáky či s rodiči? Moje stanovisko v celé věci bylo od počátku stejné. Jaké proboha „čachry“?

9) Změnám ve zřizovateli se věnuji v druhém článku. Ke komunikaci: PORG je v neposlední řadě firma. Opravdu myslíte, že když se prodává Česká pojišťovna italské Generali – předjednávají to s pojišťovacími agenty (zaměstnanci) či se mnou (klient České pojišťovny)?

10) Řešení

Z principu odmítám sověty, odbory, Rady či jakoukoli institucionální organizaci, která bude mít rozhodovací či omezující kompetence a nulovou zodpovědnost.

Jakoukoli poradní organizaci vítám (často jsem změnil názor na základě rozumných argumentů), nebudu ji však sám zakládat, protože bych tím dopředu snižoval její renomé u studentů.

Máte tedy dvě možnosti: a) Snažit se nalézt smysluplnou náplň (a způsob) existence poradního orgánu. Znovuzavést páteční hodinu s ředitelem? Vyčlenit část PORGazeenu na ryze „velkou školní politiku“? ...

b) Pokusit se o nějaké ryze opoziční řešení. To však v sobě zahrnuje nutnost ukázat reálnou alternativní cestu. Tedy pokud to myslíme s PORGem dobře.

Zdravím do Lincolnu

Odeslat

Václav Klaus

>> Komu patří škola?

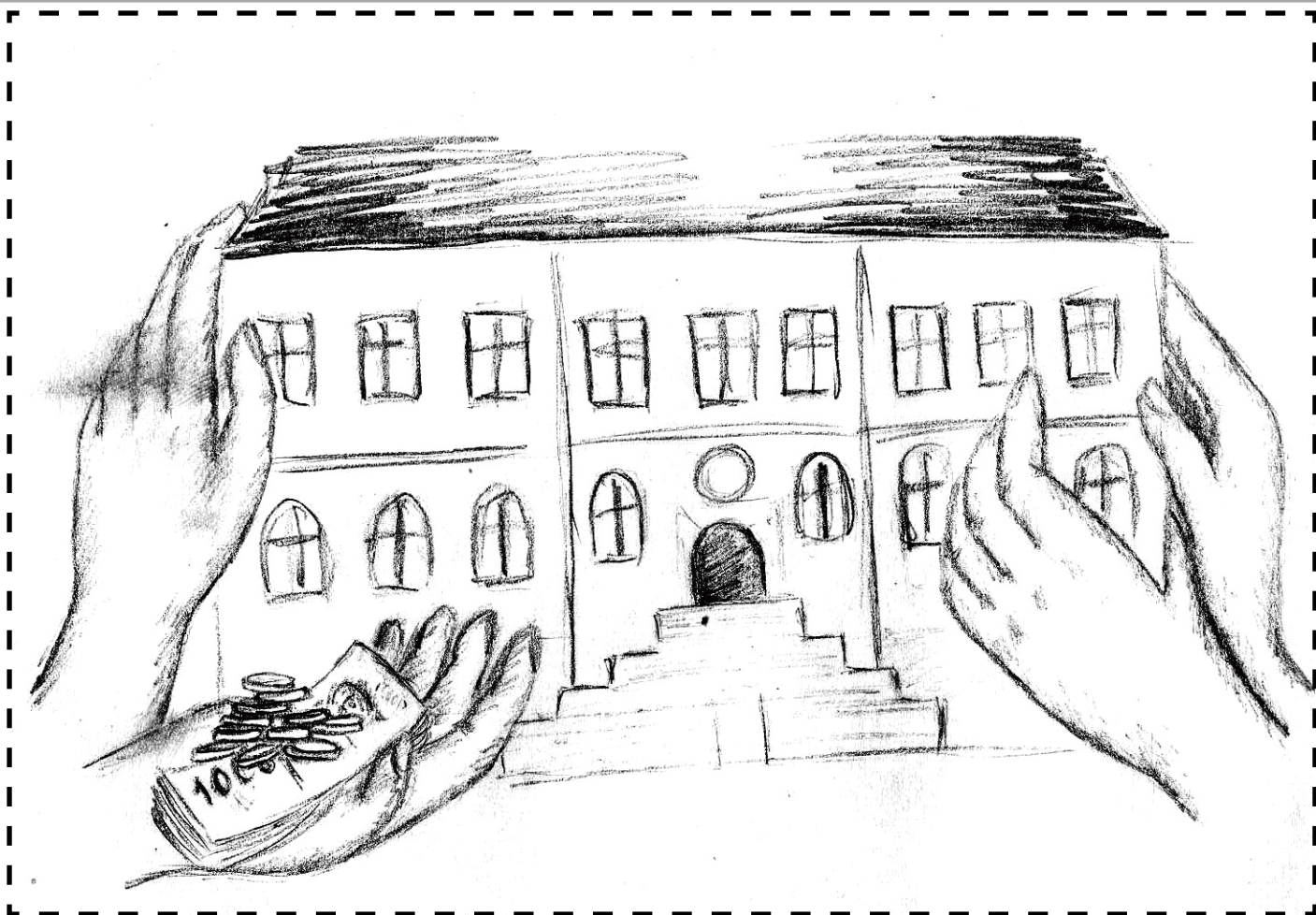
Kdo školu „vlastní“? Kdo je za co odpovědný? Jak zkrátka škola funguje? Takové otázky by podle mého názoru měly napadnout každého, kdo platí škole více než třicet tisíc ročně. O lidech, kteří na škole přímo studují, ani nemluvě. Podle slov pana ředitele si zatím nikdo takové otázky nepokládal. Přesto ale doufám, že si pár lidí tento článek přečte se zájmem.

Není problém se dozvědět, kdo jsou členové správní rady – šestičlenného kolegia, které dohlíží na fungování školy a má například dohlížet na ředitele nebo určovat výši školného. Předsedou této rady je pan Jan Kubica, otec sextánky Elišky. Stejně tak ostatní členové jsou rodiče studentů PORG, jeden ovšem studenta bývalého. Rada by měla brát na vědomí názory rodičů, nezastupuje je ovšem. Jak je to možné? Volí ji totiž členové Sdružení PRO GYMNÁZIUM, což je občanské sdružení, které je zřizovatelem našeho ústavu. Sdružení má nyní 10 členů a každé dva roky volí dvoutřetinovou většinou dva nové členy správní rady. Vždy tomu ale tak nebylo a není na škodu znát jeho historii.

PORG vznikl v roce 1990 jako první nestátní škola po roce 1948, stojí na našich webových stránkách. Až do roku 1998 to ovšem byla škola trochu jiná. Nechci tím říci, že byla lepší či horší. Fungovala ovšem na jiném principu. Byla nadací a tehdy dvanáctičlennou školní radu volily tři skupiny lidí – rodiče studentů, profesori a přátelé školy (což mohl být naprosto kdokoliv). V roce 1998 byl ovšem přijat nový školský zákon a PORG již nemohl být nadací. Musel se přeměnit na obecně prospěšnou společnost (o.p.s.). Při poslední velké schůzi pak byl zvolen model, který máme nyní, protože pár měsíců předtím bylo na PORGu „neklidných“. Bylo vybráno 12 členů Sdružení PRO GYMNÁZIUM, kteří

nemohou být nikým odvoláni. Mohou pouze odejít sami. Tím pádem rodiče ztratili přímý vliv na chod školy, správní rada je nezastupuje. Na druhou stranu ale Sdružení umožňuje jednotnou strategii, která se jeví jako velmi úspěšná. Rád bych tímto avizoval článek v příštím čísle o „revolučních“ letech 97/98, který se pokusí zprostředkovat názory všech zúčastněných stran.

Od soboty 26. 5. 2007 se ovšem složení Sdružení velmi změnilo. Do té doby byli členy lidé z okolí PORGu. Tedy většinou rodiče bývalých studentů (Březina, Goldmann, Heller, Hořejšová, Hromádka, Pehal, Příbyl), bývalí studenti (Fencel, Švejnová) a stávající/bývalí profesori (Klaus, Valášek, Špačková). V předchozích

letech někteří lidé ze Sdružení odešli (např. pan Kitzberger či Botlík), jiní přistoupili (např. Švejnová, Fencel). Docházelo tak k zajímavé situaci – pan ředitel coby člen PRO GYMNÁZIA svolal radu, která ho měla kontrolovat. Členové Sdružení (resp. přípravný výbor, který členy zvolil) ale byli na druhou stranu zvoleni rodiči, profesory a přáteli PORGu, takže to dle mého názoru takový problém nebyl.

Na zájmy rodičů a studentů by se v první řadě měla ohlížet správní rada. Klíčová rozhodnutí ale přijímá hlavně zřizovatel a měl by se tedy o reflexi od rodičů starat také. Vždyť rodiče školu platí. Nakolik se jim to dařilo? Pan Valášek, tajemník sdružení, píše, že „kdokoli se na Sdružení může obrátit s připomínkami, výhradami, názory, postřehy, postoji, náměty...“. Členové Sdružení jsou veřejně známí, zápisy jsou veřejné také. Musí se o ně ovšem požádat. Samo Sdružení se o nějakou transparentnost nesnaží, názory rodičů či studentů samo nevyhledává. Změnila se smlouva s rodiči a myslím si, že se vše dobře ukázalo právě onu květnovou sobotu.

Záměrně jsem čtenáře napínal s tím, jak vypadá složení Sdružení PRO GYMNÁZIUM v současné době. Osm starých členů dobrovolně odstoupilo

a místo nich přišlo šest nových. Mezi těmi, kteří odešli, je i pan ředitel, který je nyní podle svých slov „zaměstnanec školy a nemá s celou touto strukturou nic společného“. Noví členové tedy jsou: Martin Roman, P. Roman, Milan Roman, M. Romanová, A. Cejnarová, B. Korecká. Nejednalo se tedy o dar, jak jsme se v novinách mohli dočíst. Sám ředitel píše, že se „oslabil vliv, který jsem měl já a skupina lidí, kteří od roku 1998 o strategii PORGu pečovali“, a že ve zřizovateli posílil vliv pana Romana. Dr. Roman tedy de facto koupil majoritní podíl v naší škole, staré Sdružení má blokační minimum. Zápis z této schůze do uzávěrky nebyl k dispozici, musí se k němu totiž nejdříve vyjádřit všichni členové. Ironií ale možná je, že poctivě budovaná image školy byla mnohem dražší než škola samotná – většina peněz půjde na výstavbu nového PORGu.

Jak jsem již napsal, škole se díky „vládě pevné ruky“ daří velmi dobře držet směr, který jí navrhl pan ředitel v roce 98. Je stále elitnější, PR je velmi dobré, máme nové počítače a nepochybně se dočkáme dalších rekonstrukcí. Je tu mnoho skvělých profesorů, zejména humanitní část našeho profesorstva je velmi dobrá.

Naskýtá se tu ovšem otázka, jestli plní i to, čím se na webových stránkách chlubí rovněž. Útulnost, dobrá atmosféra, nové přístupy ve výuce, rozsah volitelných předmětů. Instituce PORG se čím dál tím více také vzdaluje jak od rodičů, tak od studentů. Mnoho studentů si říká: „No co, už mám jenom X let a stejně nic nezměním.“ A ani před takovým důležitým rozhodnutím, jako je „prodej“ většinového „podílu“, se předem neradí s rodiči, kteří školu platí. Opět mi nezbývá než poukázat na citaci z dřívější smlouvy. Je otázka, jestli by rodiče neměli mít nějakou svoji radu. Je otázka, jestli by se škola neměla chovat otevřeněji. Pokud bych byl v tomto názoru osamocen, vše by bylo v nejlepším pořádku. Pan ředitel také velmi správně podotýká, že kdyby škola nehleděla na zájmy rodičů, zkrachuje. Každý rok máme do primy obrovský převis, 65 % nových studentů přichází díky doporučení těch současných. Já sám jsem na PORGu rád, stále také věřím v jeho dědictví. Kdyby tomu tak nebylo, tento článek bych nepsal. Přesto to neznamená, že je vše v pořádku, že není co zlepšovat.

Jakub Vrba, sexta

>> Ke komunikaci ve škole

Oslovili mě studenti jménem PORGazeenu, jestli bych se nevyjádřila několika slovy ke komunikaci školy s rodiči a k vlivu rodičů na školu.

Jsem členkou Správní rady od začátku tohoto školního roku. S touto nabídkou se na mě obrátil pan ředitel a já jsem ráda souhlasila. Vzdělání mé dcery je pro mě hodně důležité. Navíc mám vzdělání s pedagogickým zaměřením. Toto je ovšem můj osobní názor.

PORG se mi líbil od začátku. Líbily se mi webové stránky, líbila se mi škola, když jsme ji navštívili v den otevřených dveří. Prošli jsme přijímacím řízením a stali jsme se Porgány.

I po třech letech mám o škole nesmírně pozitivní mínění, co se týče kvality výuky, formy výuky, přístupu ke studentům. Oceňuji mnoho dalších aktivit organizovaných nad rámec tradičního vyučování. Jako nadšenec systému, který je daleko blíže „normálnímu“ pracovnímu životu než jiné „tradičtější školy“, šířím jeho dobré jméno dále. Studenti jsou vedeni k samostatnosti, vlastnímu názoru a k široké škále zájmů. Jsem ráda, že toto je prostředí, které formuje moje dítě v dospívání. Nesmírně příjemně mě také překvapila organizace jednotlivých školních akcí a informovanost o nich. Je za tím profesionální vedení a pan ředitel plně zaslouží uznání.

O to více mě mrzí a překvapuje jedna věc. A to je přístup vedení školy k tomu, že vedení školy je pouze jejich věc. A rodiče a studenty bude vždy až následně informovat o tom, co se bude dít. Osobně jsem si přečetla až v médiích o daru pana Romana, a tedy o zásadní změně, která se týká PORGu. Ráda bych podotkla, že nezpochybňuji tento projekt (bohužel o něm vím relativně málo), jenom nerozumím, proč se o něm jako rodič školy, který pravidelně platí školné, je členem Správní rady a cítí se součástí školy, mám dozvědět tímto způsobem. E-mail od pana ředitele jsem skutečně otevřela až následně a ani ten nezodpověděl všechny otázky.

Na schůzi Správní rady mi bylo řečeno, že nejsme zástupci rodičů. Rozumím a akceptuji. Ptám se ale, proč neexistuje Rada školy, která by zastupovala rodiče? Proč neexistuje Rada studentů, která by tlumočila názory studentů?

V mé osobní představě nejde o nic jiného, jako

o skutečnost, že by rodiče měli mít možnost se obrátit na tuto radu s podněty, připomínkami, návrhy a názory. Rada rodičů by je komunikovala vedení školy, které by tak získávalo zpětnou vazbu. Očekávala bych rovněž, že by vedení školy využívalo možnost prezentovat svoji dlouhodobou i krátkodobou strategii tomuto fóru a získat jejich názor. Podobně by fungovala Rada studentů.

Důvod, proč mě neexistence takového fóra a nezajem o názor rodičů a studentů udivuje, je právě to, že věřím ve vysokou profesionalitu pana ředitele. V marketingu jakékoli firmy běží mnoho průzkumu na spokojenost klientů a jejich názor je hodně důležitý. I strategie většiny velkých nadnárodních firem je čím dál více otevřena způsobu, který kombinuje dva přístupy „top down“ a „bottom up“ – tedy „seshora dolů“ a „zdola nahoru“. Výhody jsou patrné na první pohled. Je to množství nápadů, idejí a myšlenek. A je to nesporný fakt, že všichni cítí, že je to „naše“ strategie, a jelikož ji vytvářeli, nebudou ji rozporovat. Budou ji s daleko větším nadšením realizovat. Hodně od toho závisí celková atmosféra ve firmě. Nemusím zdůrazňovat, že zodpovědnost a rozhodování zůstává na vedení.

Stojí to více času, chce to trochu odvahy a otevřenosti. Pevně věřím, že se nad tím pan ředitel zamyslí. Poslední dny mám totiž podvědomý pocit, že to není „náš“ PORG, že je to PORG nějakých lidí, kteří o něm rozhodují a ani nám nedají vědět. Chtěla bych, aby to byl náš PORG. A co je samozřejmě nejdůležitější, chtěla bych, aby to cítilo těch 190 našich dětí.

Příspěvek byl napsán v době před schůzí Správní rady, která se konala dne 12. 6. 2007. Obdrželi jste komuniké, jež plně podporuji. Je zde přislíbená autonomie, je zde návrh na zaslání námětu a je zde evidentní vůle ke konstruktivní diskuzi zahrnující rodiče a studenty. To je dobrá zpráva.

Zuzana Behová

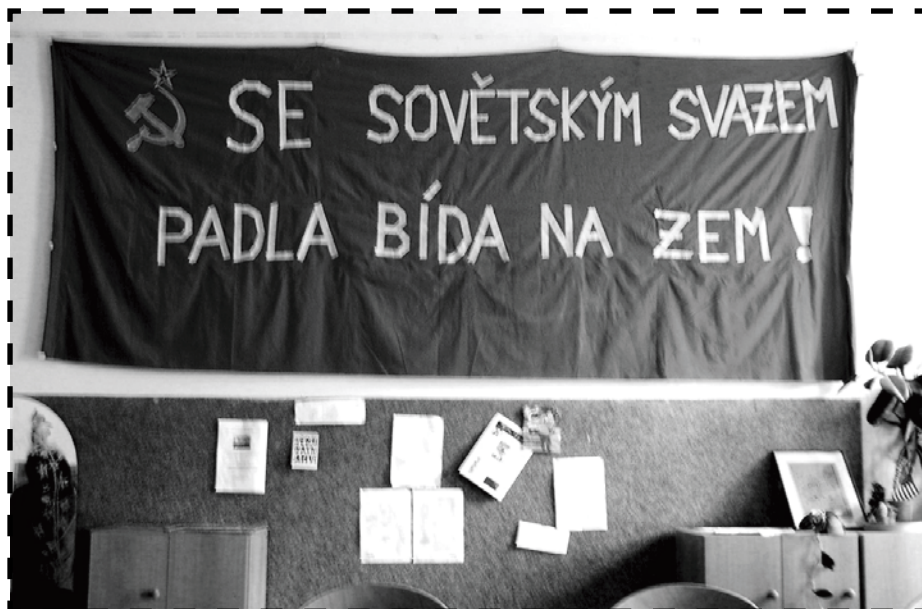
>> Krása tkví v bílých stěnách

Nelze si nevšimnout, že se poslední dobou objevují na naší škole různá nová pravidla, nové dekrety, nové předpisy, například známý „nálepkový zákon“, který nám všem říká, jak si můžeme či nemůžeme polepit a vyzdobit lavice, nebo že je zakázáno mít na skříňkách hodně populární a leckdy i pěkné a vtipné nálepky. Třeba.

Určitě je vám také známa skutečnost, že vždy poslední pátek v měsíci proběhne v naší škole přísná „kontrola tříd“, která má za úkol zrevidovat, zdali tam není „hrubý nepořádek“, jak jsou místnosti vyzdobené a zdali toto vyzdobení není nehezké. Pro koho nehezké? Pro zahraniční návštěvu, která se přijela podívat na PORG? Nebo

pro nového sponzora školy? Z naší třídy jsme po těchto kontrolách muse-li odstranit již spoustu věcí. Jednou takhle přišel k nám do kvarty profesor Příbík a z nástěnky vzadu nám strhal některé naše papíry, které jsme si tam při plném vědomí vyvěsili (mimo jiné i zadání slohové práce pro prof. Tatička), jelikož byly dle jeho názoru

prostě hnusné a neměly tam co dělat. Nebo jsme si vyrobili velký transparent v podobě vlajky SSSR, která nesla nápis: „Se Sovětským svazem padla bída na zem!“ Byli jsme s ním prvního máje na protikomunistické demonstraci na Letné, kde jsme měli hodně kladných ohlasů. A tak jsme si říkali, že bychom ho mohli pověsit

na tu škaredou prázdnou bílou stěnu vzadu ve třídě. Náš transparent tedy visel a všem, mimo jiné i některým profesorům, se moc líbil. Zašli jsme za profesorem Příbíkem, aby nám to schválil. Mysleli jsme si, že to bude v pohodě, nicméně Příbík to zamítl slovy: „Mluvil jsem o tom s Bočanem a dohodli jsme se na tom, že se nám to podle našeho subjektivního názoru nelíbí.“ Potom, co jsme mu řekli, že se to jiným profesorům líbí, odpověděl, že každý má nějaké mínění, ale jeho subjektivní názor je, že je to ošklivé a že to musí pryč. Co tedy záleží na

tom, jak chceme mít třídu vyzdobenou my, studenti? Jediná pravda je přece jen to, co si myslí důležití lidé.

Kdo se v té třídě každý den učí? My. A pobyt ve škole nám příjemňuje třeba i to, jak si ji vyzdobíme a jak se v ní potom cítíme. A asi sami víme nejlíp, co se nám nejvíc líbí.

Další věc je malování tříd, na něž se na PORGu už skoro zapomnělo. V naší staré učebně jsme měli vzadu na stěně džungli, kterou si moji spolužáci v primě sami namalovali. A byla fakt pěkná. Potom, co jsme se přestěhovali

do třídy vedlejší, jsme si bláhově mysleli, že si opět budeme smět na stěny třídy něco nacákat, ale hrubě jsme se spletli. Asi bychom nevěděli, co je hezké a co by se nám líbilo. Cituji z dávného PORGazeenu 11 (1996), z článku bývalého němčináře Nico Laubera:

„Studenty barevně a drze pomalované třídy, které kdysi byly typickým znakem PORGu (jeho hravých a liberálních původních myšlenek), už skoro zmizely – udělaly místo bílým stěnám. Přišel by dneska někdo na myšlenku dávat třídám na začátku školního roku několik plechovek barvy se slovy: „Dejte se do toho!?“ Ne, místo toho bylo ustanoveno pětibodové pravidlo, které nejspíš udusí poslední jiskru spontánnosti a chuti do malování. Tímto způsobem jsou část po části likvidovány jedinečnost a šarm školy.“

Tento článek byl napsán před více než deseti lety a je velmi zajímavé, jak je najednou znovu aktuální. Nebylo by přece hezké, kdyby byly třídy pomalovány díly, která vzešla z vlastní hlavy studentů a která jsou výplodem jejich kreativity? Ale bílé nevyzdobené stěny se jistě budou návštěvám PORGu zamlouvat víc než nějaké studentské šílenosti...

**Honza Kaczor, kvarta,
s přispěním Dominika Obručí**

>> „V tomhle brajglu učit nebudu!“

Jsou to právě čtyři roky, co jsem dala přednost PORGu před ostatními gymnázii. Většina mých kamarádů nemohla pochopit, proč jsem nešla na Kepler – o existenci PORGu snad ani nevěděli. Argumentovali tím, že Kepler je známá škola s obecně dobrou pověstí i dobrými výsledky a že nemá žádné školné. Rozhodla jsem se ale pro PORG, školu „malou a útulnou“, zapadlou v ulicích Libně, která na mě udělala obrovský dojem o dni otevřených dveří. Zaujalo mě, jak to tam chodilo, KEK a semináře, projektové školy v přírodě a Vodní slavnost, zahajovací piknik, profesorský sbor (alespoň ta část, která se nám ukázala) i budova sama o sobě. Barevné stěny na chodbách, čajovna, výtvarna, třídy samotné – ze všeho dýchala jakási sebejistá osobitost, nenechávající se rušit „těmi lidmi venku“.

Teď jsem v kvartě a je na denním pořádku neustále řešit, kam to ta naše škola vyvolená vlastně kráčí. Obecně mám pocit, že převládá negativní postoj k novotám a změnám, kterých jsme se stali za posledních pár let svědky. Jakési lpění na dojmu prestižní školy, vypadat hezky pro ty lidi venku, na čemž většině z nás moc nezáleží. Mluví z pozice kvartána – někoho, kdo podle mnohých starších už vlastně nic, „z toho starého PORGu“ nezažil. Na jednu stranu mi připadá trochu ošemetné hodnotit nynější situaci, když jsme nezažili tu starou – můžeme si se spolužáky pročítat staré PORGazeeny a výroční zprávy, poslouchat, co kdo říká, ale to, jak to chodilo před námi, nikdy pořádně nezjistíme a nepochopíme. Proto je trochu scestné lamentovat nad tím, že nemáme to,

o čem nám naši septimáni vyprávěli, že měli. Na druhou stranu, i pokud vycházím z toho, co my mladší známe, je tady spousta událostí nebo změn, které sem tam zaráží i ty, kteří „Ducha PORGu“ už nezažili.

Doby, kdy bylo žákům zakázáno nosit do školy oblečení, které se vedení nezdálo, jsou u nás už dávno passé. V Lincolnu jsme se letos všichni smáli uniformám. A přesto den co den debatujeme o věcech, které mají podobný význam – lavice, stěny, nástěnky, nálepky. Doma všechny pobavilo, když jsem v primě vyprávěla, co jsme dělali na třídnické hodině – „Kdo je tady pro tyhle nálepky? Ne, ty jsou oloupaný... Tady máte víc než dvě, to jsme si nedomluvili... Pojdme teda hlasovat... Deset ku jedenácti, tak si ji tam pro tentokrát nechte...“

Zrovna mých nálepek se ta hlasování týkala. Jistě to byl promrhaný čas, ale šlo o spor v rámci třídy, lidí, kteří sdílejí jednu místnost a musí se dohodnout tak, aby byla většina spokojená. Nelíbí se mi ale, že i když se na něčem všichni dohodneme, nemusí to mít žádný vliv na konečný výsledek – věci letí z okna. Vyhozeny někým, kdo jinak do té třídy kromě kontroly nestrčí ani nos.

Měli jsme ve třídě třeba patník, který jsme s Monikou našli na Kvildě (vyvrácený u silnice). Stál v rohu a doufám, že se nepletu, pokud tvrdím, že proti němu nikdo, alespoň veřejně, nic nenamítal. Přesto po jedné inspekci odešel pan ředitel s patníkem v ruce. Tehdy jako sekundánka jsem jen koukala a vztekala se, a když jsem se odhodlala zeptat „proč“, byl už na skládce. Uznávám, že patník nepatří ke klasickému vybavení učebny a pan ředitel by si ho třeba do obýváku nepostavil. Odvádí ale pozornost studentstva nebo profesorů natolik, popřípadě pohoršuje někoho z rodičů takovým způsobem, aby se musel přímo odstranit? Nás to třeba mrzelo, přišlo nám to tehdy ohromně vtipné, mít ho ve třídě, nahoře s odrazkou.

Nebo naši kvartáni, lijí do sebe limonády ZON, jak je den dlouhý. Ze samé lásky k nim si schraňovali lahve, až jich kolem padesáti našlo místo u nás ve třídě – na poličce nad kanapem, mezi hrnky, neválely se ale na zemi ani po lavicích. Přesto naše paní profesorka třídní běhala čtrnáct dní mezi úřadem a kvartou, aby lahve ve třídě obhájila. Rozsudek nakonec padl takový, že jsem se mu smála. Flašky smějí zůstat na té poličce nad kanapem, ale udělá se kolem nich ohrádka, aby nespady na někoho dolů. Nabízí se otázka – nebylo by teda potřeba přitlouct ke stěně všechno? Hrnky, kytky... Nebo zrovna jako na potvoru jenom lahve mají sklon znenadání padat lidem na hlavu?

A kdo je vlastně fyzikář? Má běhat a řešit lahve na poličce?

Nebo naše vlajka. Před rokem jsme na oktávanské dražbě získali vlajku Sovětského svazu. Nejdřív ležela u někoho doma a nemohli jsme se shodnout, co s ní. Pak ji pár lidí zkusmo přitlouklo na volné místo v naší třídě. Barevně to šlo ideálně, nakonec to ale nebyl nejlepší nápad. Nejen pan profesor Arnot, ale myslím, že ani většina kvarty moc netušila, co tím vlastně dáváme najevo. Tak jsme ji sundali a dál se o ni nestarali, dokud ji

ku nebo ne – učím se pořád to samé, ne? Ano, je tady argument, že mě to bude rozptylovat. Ale copak pták zpívající pod oknem, sluníčko svítící dovnitř nebo nadávající paní na chodníku nerozptylují? Není absurdní trávit třídnické hodiny mytím skříněk a řešením obsahu nástěnky? A proč třeba chodí po škole pan ředitel se zástupcem a řeší, jak vypadají nálepky na lavicích? Chápu, že pornografický kalendář, nálepky propagující drogy nebo výzdoba z krabiček od cigaret školám vadí – je to proti pravidlům

uznávaným společností.

Zdá se ale, že třeba zrovna ty krabičky, když jsou u oktávánů, tak na rozdíl od umolované nálepky „Hlavní uzávěr vody“ nevadí. Minimálně je to jenom ta nálepka, která šla dolů. Nabízí se pak otázka, jestli jde tolik o tu věc samotnou, nebo jen o to, jak si to kdo obhájí. A tak spíše než o naše dobro jde o to, že to taky nevypadá tak hezky navenek. Poslední dobou mám totiž pocit, jako by se víc než

to, co se nacpe do

hlavy NÁM, řešilo to, co si o nás pomyslí ti OSTATNÍ. A kdo to je? Inspekce, rodiče, potenciální studenti? Sama to nevím, ale rozhodně je tu někdo tajemný, před kým máme vypadat co nejhlip. Ale stále – účel je, abychom se my něco naučili, abychom se duševně obohatili, a třeba nejen z učebnic. Jakou roli v tom hraje to, jak pěkně o nás píší v novinách? Lidi, kteří by na PORG svoje děti dávali, se o něm vždycky nějak dozvěděli – ti, kteří ho neznali, by se na něj stejně nehlásili. Proč je tedy potřeba, aby o nás za každou cenu každý smýšlel v co nejlepším? Proč za cenu tak absurdních ústupků? Proč pan hospodář před dnem otevřených dveří sundává medvídkovi visícímu na zdi z očí víčka od limonády? Co to má společného se vzděláním?!

Klára Hutková, kvarta

Stoprocentní pokrytí, bejvávalo...

kluci nepoužili 1. května na Letné jako transparent. „SE SOVĚTSKÝM SVAZEM PADLA BÍDA NA ZEM“ bylo nalepeno žlutou lepenkou přes několikametrovou vlajku. A druhého dne visela u nás na zdi. A teď se ptám: Co na tomto bylo špatného, že nám ji vedení sundalo?! Nabízí se samozřejmě, abych se došla sama zeptat. Když to ale udělali moji spolužáci, dostalo se jim odpovědi, která, zdá se mi, reaguje na mnoho dalších věcí: „Ta vlajka se nám nelíbí – a tak tam nesmí být.“

Věta „Na gymnázium jsem šla proto, abych se něco naučila,“ zní na první pohled dost hloupě. Co jiného bych tam taky šla dělat, že? Nikdy jsem nebyla přehnaně žiznivá po vzdělání, na druhou stranu mě ani nelákala budoucnost paní za pokladnou, proto tedy to učení se. Přišla jsem, abych se vzdělávala – abych se JÁ něco naučila. Jestli se budu učit v pyžamu nebo v sukni, jestli mám na lavici nálep-

>> Povinná maturita z matematiky: Cui bono?

Pokud poslanecká sněmovna nestihne posunout zavedení státní maturity, a tato možnost je zcela reálná, budeme mít s nejvyšší pravděpodobností povinnou maturitu z matematiky. Náš ředitel tvrdí, že státní maturita z matematiky se pro zúčastněné nabízí jako nejvýhodnější alternativa. Je totiž možné předvídat, co všechno v ní asi bude, na rozdíl od ostatních volitelných maturit, jako je například společenský základ. Tento předpoklad nepopírám, ale na představu o největší výhodnosti bych si dovolil zaútočit.

Prvním problémem je předpoklad, že jasně předvídatelný obsah zkoušky znamená jednoduchost pro studenta, a tedy nejvyšší šance vysokého bodování. Někteří z nás, studentů, nejsou v matematice právě kovaní. To je fakt – někdo je lepší, někdo horší v každém předmětu. Někteří horší matematici si matematiku možná vyberou rádi s tím, že pokud budou dobře vědět, co se učit, dobře se to naučí. To byla výhoda, na kterou byl před námi kladen důraz. Pokud v tomto někteří souhlasí, je to jejich volba a já věřím, že zvážili dobře situaci a je to pro ně volba nejlepší.

Ovšem jiní by z různých důvodů z matematiky maturovali neradi. Mohou seznat, že maturitní matematika je prostě nad jejich síly. Sám ředitel Klaus řekl, že existují i lidé, kteří v matematice skutečně mezi nejlepší asi patřit nebudou, ani když se budou snažit. Samozřejmě uznávám, že takových na PORGu nebude mnoho. Ale jsou a mohou být a povinná maturita z matematiky by pro ně mohla být utrpením, ne-li katastrofou.

Bylo nám tvrzeno, že maturovat z matematiky je výhodné, protože je možné lépe kontrolovat kvalitu známky kvalitou přípravy, protože je jasné, na co se připravit. Je tedy nutné se zeptat, jestli tato příprava stojí skutečně za to, zejména v případě, že student v matematice není mezi nejlepšími a příprava by byla náročná. Mnozí totiž počítají s tím, že matematiku už nebudou potřebovat, přinejmenším ne na maturitní úrovni. Pan ředitel sice tvrdil, že ve značném množství oborů, které se nabízejí ke studiu a práci, je matematika

žádoucí. S tím nelze než souhlasit. Ale například společensko-vědní základ je důležitý pro přinejmenším stejně velké množství oborů. Existuje naopak mnoho vysokých škol, na něž se budou Porgáni dozajista hlásit a které matematické znalosti nevyžadují. Studenti pak nejenže nebudou chtít studovat zbytečnou matematiku, ale mnohem raději by se zaměřili na znalosti a obory potřebné pro přijetí na vybranou vysokou školu. A pokud vím, že přijímací zkoušky z „obecného rozhledu“ obsahují rozsáhlé sekce, které se budou jistě překrývat se záběrem maturity ze společensko-vědního základu, pak si raději vyberu ji. Nejen tedy že bych se pak nemusel připravovat na maturitu, která by pro mě byla v důsledku zbytečná, učil bych se navíc to, co budu potřebovat pro přijetí na vysokou školu, což pro většinu Porgánů bude zřejmě skutečná priorita.

Studenti tak budou muset volit mezi maturitou a přijímačkami, jejich požadavky se totiž budou nutně u mnoha studentů diametrálně lišit. Dosud bylo obvyklé alespoň částečně se připravovat na oboje zároveň. Odvážuji se navíc tvrdit, že tento nový rozpor uškodí nejen studentům jako takovým, ale i prestiži, o kterou škola jako instituce usiluje. Škola se naprosto právem honosí téměř stoprocentní úspěšností přijetí na vysoké školy a uvádí to jako jeden z kladů. Tímto se škola propaguje a sluší jí to, vždyť jedním z jejích cílů je připravit studenty na vyšší vzdělání. Ovšem pokud bude třeba pro úspěch u maturity vrhat síly do matematiky namísto sociologie nebo dějepisu, není bezdůvodné uvažovat o poklesu úspěšnosti u přijímacích zkoušek. Na ty by se studenti pochopitelně připravovali raději.

Měřítko „přijímanosti“ je momentálně pro školu dozajista podstatnější než skóre ve státní maturitě, protože to studentovi není skutečně k ničemu. Nikde nebylo naznačeno, že by jakákoli instituce hodlala příští rok přihlížet k výsledku státní maturity. Ta je navíc naprosto diskreditována vývojem posledních měsíců a fakt, že je celkově špatně připravená a nevypovídající,

považuji dnes za obecně známý. Nezdá se mi proto, že by se škola měla pokoušet takto drasticky omezovat své studenty, jen aby v takové zkoušce dosáhli lepšího výsledku. Předpoklad pana ředitele je, že studenti PORGu bez ohledu na své předchozí zaměření budou skórovat nejlépe ve státní maturitě z matematiky. Ovšem výběr státní maturity nařízen být nemůže. Proto byl vytvořen plán „okliky“ přes povinnou školní maturitu z matematiky. Obecná teorie by naznačovala, že pokud studenti budou muset studovat na matematiku ve školním kole, „vyberou“ si ji pak i ve státním. Škola tedy zařídí, aby se studenti připravovali na matematiku. Nasnadě je otázka, jak škola zařídí, aby se absolutní většina oktávy připravila „na jedničku“, což bylo označeno za reálný cíl. V odpovědi se mnoho studentů, mezi nimi i já, obávám, že školní kolo bude neúměrně obtížné kolu státnímu. Koneckonců matematika na PORGu je také obtížnější než ta obsažená v ukázkách státní maturity, může někdo tvrdit. V tom případě se ovšem všechny problémy zesilují – horší matikáři budou dále znevýhodněni, učení bude obtížnější a oktávani budou muset kvůli školnímu kolu věnovat matematice více času, než kdyby se připravovali jen na „jednoduchou“ maturitu státní. Pokud má školní kolo fungovat jako takováto pojistka, považoval bych jednání školy za poměrně bezohledné vůči potřebám svých studentů, a to v oblasti pro školu nejdůležitější, v oblasti vzdělání. Pokud by naopak školní kolo takto fungovat nemělo, není mi jeho smysl jasný.

Na školním webu se tvrdí, že škola se snaží o vyvážený přístup k humanitním a exaktním oborům. Je pravda, že ve vyšších ročnících existuje poměrně výjimečná možnost výběru zaměření dle osobního uvážení. Škola se i touto svobodou na stránkách chlubí, a má proč. Vstřícný přístup k vzdělávacím zájmům studentů a svoboda výběru jsou pro mě i mé spolužáky jednou z klíčových kvalit našeho vzdělání na PORGu. O to víc nás pak zarazí, že když nás chce stát omezit ve svobodě výběru vzdělání, škola na to plánuje reagovat ještě rigidnějším omezením.

Kroky, které škola po státu chce zopakovat, jsou způsob rozhodnutí a jeho zavedení. Je diskutabilní vnutit studentům na poslední chvíli klíčovou zkoušku z předmětu, který je třeba vůbec nemusí zajímat. Změna je zavedena shora, bez možnosti ovlivnění a volby, což jaksí paralelizuje postup státu. Navíc bezodkladně. Tato bezodkladnost pak ústí do jedné z podstat studentské nevole – studenti nejen že s tím nemohou nic dělat, ale ani s ničím takovým naprosto nepočítali. Je to tedy asi podobně férové jako státní maturity samotné. Pravidla se v nastaveném čase obvykle nemění.

Vzdělávací zodpovědnost ke studentovi by měla být vždy zohledněna víc

než výsledky školy ve zkouškách. Pokud by tomu tak nebylo, škola by pravděpodobně neplnila očekávání svých klientů, a tudíž by bylo reálné očekávat její kritiku. To by v důsledku školu opět mohlo poškodit. Dozvěděl jsem se nedávno, že 65 % nových Porgánů ročně přichází na doporučení Porgánů současných. Vypadá to tedy, že většinu nových studentů přitáhnou hodnoty, které cítí rodiče a studenti; mezi ty se řadí kvalita a možnosti výuky, to, že škola je „malá a útulná“, její atmosféra, ale ne výsledky maturit.

Otázka tedy zní: Cui bono? – pro koho přesně je povinná maturi-

ta z matematiky dobrá? Pan ředitel tvrdí, že pro školu. S tím ovšem musím nesouhlasit, protože toto rozhodnutí by z důvodů výše popsaných poškodilo studenty i instituci jako takovou. Mnoho studentů by si státní maturitu z matematiky vybralo tak jako tak, a to pro její propagovaná pozitiva. Ovšem plošné předepsání maturity ve školní formě mi připadá jako příliš silový a ukvapený pokus o řešení problému státních maturit. Propagování pozitiv tohoto kroku ex post je pak zbytečné, protože přesvědčovat je potřeba pouze v případech, že čekáme reakci.

Matouš Turek, septima

>> Anglicky už bez mluvčího?

Již je tomu nějaký čas, co se se celá škola dověděla dosti neoficiálně celkem kusou zprávou o tom, že miss Cain nebyla prodloužena smlouva a že nás příští rok nebudou učit rodilí mluvčí. Po škole o tom kolovalo hodně fám, přes informace typu rodilí mluvčí se jenom mění, protože po dvou letech už umí moc česky, až po příští rok rodilý mluvčí vůbec nebude a někteří studenti dokonce hrozili návratem profesorky Kaftanové. A tak se rodiče obrátili e-mailem na pana ředitele. Pan ředitel odepsal. Obsah celého dopisu zde nemá cenu uvádět, ale mimo jiné se tam objevilo toto sdělení: „Z hlediska progresu PORGánů v angličtině (dle evaluačních testů) nemají čeští učitelé o nic horší výsledky než rodilí mluvčí.“ Je to sice fajn, ale chci upozornit na fakt, že v těchto testech se asi nezjišťovala schopnost plynulé anglické konverzace. A to si myslím, že je největší přednost výuky rodilým mluvčím. Když mám totiž třikrát týdně hodinu s člověkem, se kterým prostě musím konverzovat anglicky, a když na mě tento člověk ještě k tomu mluví s pravým anglickým (potažmo americkým) přízvukem, nedá se prostě nahradit domácím učitelem, který má stejně pořádek český přízvuk, ať dělá co dělá.

Jak to tedy vlastně bude příští rok? Dle informací, které jsem dostal od pana profesora Rufera a Klause, to zřejmě bude vypadat takto: Na PORGu bude působit studovaný rodilý mluvčí, se kterým bude jednou týdně hodina konver-

zace, avšak pouze na vyšším gymnasiu a ne pro tu nejhorší skupinu (G). Odůvodnění tohoto kroku je jednoduché. Pan ředitel si totiž přeje mít zde „studovaného rodilého mluvčího s akreditací, nejlépe z Anglie, a ne jenom někoho, kdo vystuduje v Americe střední školu a odjede na dva roky do Evropy učit anglicky“. No a protože dobře vyškolený rodilý mluvčí požaduje daleko vyšší plat, není možné ho vzít na plný úvazek, jelikož by to školní rozpočet prostě neutáhl.

Není ale tedy lepší mít na škole jednoho, třeba nestudovaného rodilého mluvčího, jenž ovšem odučí daleko víc hodin a přispěje tím ke vzdělání studentů podstatně víc? Tyto úvahy mne a pár mých spolužáků vedly k sepsání petice, ve které stálo, že nesouhlasíme s rozhodnutím vypustit z PORGu rodilé mluvčí. Tuto petici jsme sepisovali celkem narychlo a neměli jsme zdaleka tolik informací jako teď, ale i přesto ji podepsalo asi sto dvacet studentů, což je skoro 65 % všech studentů PORGu. Bylo 14. března, když jsme s ní zašli za panem ředitelem, ale ten nám oznámil, že jdeme s křížkem po funuse, jelikož rozhodnutím bylo učiněno již před třemi měsíci a už je dávno vybrán nový rodilý mluvčí. Asi jsme měli přijít dřív. Ale jak? Vždyť jsme se tuto novinu dozvěděli ani ne před týdnem, a to dosti neoficiální cestou, takže jsme vlastně nemohli nic změnit...

Honza Kaczor, kvarta

www.porg.cz/porgazeen

Kompletní archiv tvého
oblíbeného časopisu!

I ty můžeš mít reklamu v PORGazeenu!

>> English A, či English G? aneb Ztrácíme čas ve škole

V loňském roce se kromě jiného na PORGu objevila rafinovaně vyhlížející novinka – rozdělení výuky angličtiny na vyšším gymnáziu podle výkonnosti a ne podle ročníků. Po roce fungování tohoto systému si troufám říct, že selhal.

Z jakého důvodu se nový systém výuky angličtiny zavedl? Jeho cílem bylo nepochybně zkvalitnění výuky, jako prostředku bylo užito učení ve věkově heterogenních, zato však výkonnostně homogenních skupinách. Vychází se z premisy, že jednotlivci se právě v takovéto skupině učí nejefektivněji a nejrychleji. Na papíře vše vypadá „all right“, nicméně letošní rok ukázal že praxe je jiná.

Problém paradoxně vyvstal ještě před začátkem roku. Bylo jím rozdělení studentů do skupin. Přidávání a ubírání deseti bodů za aktivitu v hodinách, či případné ponechání stejného skóre z testu přibližně na úrovni FCE totiž s výsledky bizarně zamíchalo a množství lidí skončilo ve skupinách o několik úrovní vzdálených od jejich reálných znalostí a dovedností. V letošním křtu ohněm tak v žádném případě nový systém neobstál, jelikož původně zamýšlený prostředek k dosažení cíle nebyl realizován, respektive předchozí situaci nijak výrazně nezlepšil. To by samo o sobě ještě nemusel být důvod k zavržení celé novinky. Co zde ale hraje důležitou roli, je fakt, že kvůli tomuto „vylepšení“ musí studenti trávit ve škole zbytečně dlouhé hodiny. Já sám mám například pět volných hodin týdně uprostřed výuky navíc (což je mimochodem víc

než jedna šestina všech mých hodin). Aby systém mohl fungovat, musí se trhat rozvrhy. Má smysl počekat ve škole pět hodin kvůli třem hodinám „nové“ angličtiny?

Další nevýhoda se týká oktávy, tedy potenciálně každého z nás, studentů. Nebylo by lepší, kdyby se maturanti v posledním roce učili v hodinách pospolu v rámci přípravy na „životní“ zkoušku? Víím, že se pro ně letos otevřel seminář angličtina+, ale kdyby se čas promrhaný čekáním ve škole a strávený na hodinách současné angličtiny věnoval právě tomuto, získalo by se víc hodin a nemusel by se otevírat seminář.

Na jaře už rozřazování do skupin na příští školní rok proběhlo, a to s jednou změnou oproti loňsku. Faktor zohledňující aktivitu v hodinách se zrušil. Ten sice minule s pořadím nepřírozně zacloumal, ale jeho zrušením mizí pro studenty jakákoliv možnost ovlivnit, v jak pokročilé skupině skončí, kromě napsání/nenapsání testu. Myslím si, že znalost jazyka se podle jednoho dvacetiminutového Use of English na úrovni FCE neprokáže. Navíc když se jako správné odpovědi berou jen a pouze ty, které uvádí originální řešení... Většinou studentů tak od Mellisy Cain byly sděleny výsledky lišící se od

konečného uspořádání až o desítky procent. Dnes už bývalá angličtinářka totiž považovala za správné odpovědi i ty, které nebyly uvedeny British Councilem, ale byly gramaticky a stylisticky správně. Petr Rufer naopak při opravování striktně lpěl na britském klíči.

Jak by se dal vylepšit systém, který má určit, jak kdo skutečně umí anglicky? Domnívám se, že nejlepším způsobem by bylo kromě již zmíněného testu psaní eseje, na kterém se ukáže mnohem více, co doopravdy dokážeme. Na druhou stranu si nedovedu dost dobře představit, kdo by četl přes devadesát esejů (každý by se navíc musel opravit minimálně dvěma profesory).

Zdá se, že jiná varianta než rozdělení studentů podle testu buď není reálná, chtěná, nebo přínosná. Každopádně je žádoucí. Pakliže nebudou studenti opravdu rozřazeni podle svých schopností, nemá nový systém smysl. Návrat k původnímu nepřipadá bohužel za současné situace v úvahu, takže nám nezbyvá než doufat v naplnění albánského přísloví o křivém dříví, které se narovná až v ohni. Třeba se za několik let najde optimální prostředek, jak dobře rozřadit studenty, a všechno začne fungovat tak, jak se původně zamýšlelo.

Martin Dražan, sexta

>> Naše cesta vstříc budoucnosti

Ačkoliv jsme nemohli čekat, že PORG, ze kterého budeme odcházet, bude stejný jako ten, na který jsme nastoupili, tyto změny předčí naše nejdřívejší představy. Rozhodně není reálné v jednom článku pohlédnout na všechny tyto problémy najednou. Zde bych se rád zamyslel nad problémem humanitních předmětů, a věcmi s tím souvisejícími.

Na PORG rodiče posílají své děti z velké části pro výsledky, jichž zde studenti, v porovnání s jinými školami,

dosahují, a také proto, že PORG své studenty dobře připraví na vysokou školu. Je však pravda, že PORG studenta připraví na vysokou školu, ať už se rozhodne dále studovat jakýkoliv obor? Odvážuji se říci, že dříve tomu tak bylo, jednotlivci se během studia mohli víceméně zaměřovat na to, co chtěli – PORG tak byl dobrou přípravou pro každého, kdo chtěl pokračovat studiem matematiky, medicíny, kunsthistorie nebo jazyků.

Nyní se objevuje tendence zaměřovat

výuku na exaktní vědy, jejich hodinová dotace se zvyšuje. To prakticky znamená ubírání hodin humanitních předmětů, tedy obohacování jednoho směru na úkor druhého. PORG tak přestává být mnohostrannou institucí, kterou byl dříve, ale veřejnosti se prezentuje stále stejně.

Je pravda, že studenti mají možnost, v případě dostatečného zájmu, si otevřít téměř jakýkoliv seminář, a v tomto směru je škola stále studentům nakloněna. Avšak myslím,

že časem zmizí možnost plně využít vědomosti v seminářích získané. Semináře se stanou jakousi ochutnávkou, kde si studenti budou moci něco vyzkoušet; možnost to dále rozvíjet, třeba na vysokoškolskou úroveň, tu ale nebude. Přiznejme si, že při dotaci jedné dvouhodinovy za týden se v semináři studenti těžko naučí více než jen základy.

Když někdo nastupuje do primy, těžko může vědět, čemu se bude v budoucnu věnovat. Už tím, že jde na osmileté gymnázium si dává čas na rozmyšlenou – získá hodně času na to, aby si všechno ozkoušel a poté se rozhodl, co dál. Pro takového člověka byl PORG škola jako stvořená. Co když se ale během studia dozví, že nakonec třeba takovou svobodu volby mít nebude. Že je dost možné, že bude muset skládat maturitu z matematiky? Někdo nad tím třeba mávne rukou, protože by z matematiky maturoval stejně, ale druhý chce třeba pokračovat studiem filozofie, a místo přípravy

na vysokou školu se bude muset učit matematiku na maturitu – i když ji třeba už v životě nebude na takové úrovni potřebovat.

Pokud se PORG bude matematizovat, není to samo o sobě špatná věc, ale měl by se tak potom prezentovat, aby rodiče, kteří na něj posílají své ratolesti, věděli, do čeho skutečně jdou, a nebyla to jen jedna velká neznámá.

Bylo by dobré, aby se neopakovaly věci jako třeba letošní změna koncepce společenských věd. Ještě letos to bylo tak, že v septimě byla samotná filozofie a v oktávě k ní přibýlo ještě právo. Od příštího roku bude jedna filozofie nahrazena ekonomikou. Problém tkví v tom, že o nové koncepci se studenti a dokonce i sám vyučující filozofie dozvěděli až během školního roku. Letošní septima se tedy filozofii učila dle staré koncepce a je teprve v polovině probírané látky. Jenže příští rok už filozofii mít nebude. A tím, že se to pozdě dozvěděl i vyučující, neměl dostatečný prostor k tomu, aby se

pokusil látku za jeden rok stihnout. Aby škola mohla dobře fungovat, měly by takové věci být jasné a nemělo by docházet k nedorozuměním. Například, proč nejde, aby by si již profesor připravoval koncepci jednoletou, ale ročník, který začal učit dle dvouleté koncepce, by také podle dvouleté koncepce doučil?

Nemůžeme vidět do budoucnosti a kdo ví, třeba všechny změny povedou k dobrému, ale situace, které okolo toho a kvůli tomu vznikají, jsou přinejmenším nepříjemné a zbytečné. A také naprosto neprůhledné. A to dobře není; ačkoliv jsme studenty PORGu, ve skutečnosti moc nevíme, co se s ním děje a ke změnám můžeme přistupovat pouze jako k hotovému produktu.

Joachim Veselý, septima

>> Kupme far(m)u

Toto není vtip! A to i přestože by nám vtipkování asi pomohlo zapomenout na trudný fakt, že naší škole zbývá deset let relativní nezávislosti a že obdržela deset milionů Kč výměnou za svou obchodní značku a majoritu křesel v osobě zřizovatele. Ale lamentování stranou a rychle k věci – co s těmi deseti melouny? Kupme žirafu. Kupme bílého slona. Kupme řetězkový kolotoč a nafukovací bazén. Nezávazně vtípků jsou konfrontovány s ubíjející realitou v podobě rekonstrukce laboratoře či obnovy půdních prostor. Co kdybychom ale koupili faru, statek, hospodářství, sídlo či pouze větší stavení někde na venkově? Šlo by přesně o takovou výhodu, která by PORGu přinesla neskonalou slávu a exkluzivitu. Jestliže v dobré škole jde opravdu o víc než o biflování, říkám vám, kupme faru. Založme někde na venkově filiálku naší žluté budovy v Lindnerce a konečně rozvíjme charakter studenta, utužujme kolektiv. O využití objektu by nebyla nouze – každá třída by „venku“ trávila třeba jeden týden každé dva měsíce a věnovala se všemu, co je na takovém hospodářství potřeba. A koho by ne bavilo dojit kozy, sklízet obilí a trhat třešně, může se učit matematiku na čerstvém vzduchu někde u rybníka. Konečně bychom dosáhli těch požadovaných „přesahů vykládané látky do praxe“. Chemie by pekla chleba a fyzika konstruovala solární panely. A to nemluvím o filosofii, pochopitelně zastřešující veškeré naše tamější snažení.

Profesoři by mohli s sebou na pravidelné výjezdy brát své rodiny a u usedlosti by se jistě našla práce i pro nepostradatelné postavy naší milované školy, pana školníka a pana Bočana. Na pozici čestného a zároveň výkonného majordoma navrhuji profesora Rolečka, iniciátora myšlenky vzniku prvního opravdu rustikálního gymnázia. Bývalé fary jsou levná komodita, a jelikož, jak říká pan ředitel, na světě je spousta zla, udělejme něco dobrého. Šlo by to.

MaStr, Septima

>> ARA – Anonymní rodičovská anketa

Při listování starými čísly PORGazeenu jsme ve třetím čísle časopisu narazili na výsledky zajímavé Anonymní rodičovské ankety (ARA), která proběhla u příležitosti třídních schůzek dne 6. 2. 1995. Cílem bylo získat souhrnnou představu o spokojenosti rodičů se školou.

Rozhodli jsme se provést naprosto totožný výzkum mezi nynějšími rodiči a získat tak přehled o jejich aktuálních postojích ke škole. Výsledky bychom pak mohli srovnat s anketou předešlou.

V dubnu letošního roku jsme mezi studenty rozdali přes 170 anketních lístků se zcela totožnými dotazy jako v roce 1995. Každý student dostal jeden anketní lístek. Tyto anketní lístky byly určeny pro jejich rodiče, vrátilo se nám jich vyplněných celých 68. Což je zhruba 36% rodičovská účast. Nejspíš díky tomu, že minulá anketa byla rozdávána u příležitosti třídních schůzek, byla tehdejší účast rodičů vyšší, asi 60%. Po dohodě s panem ředitelem jsme se však letos rozhodli pro rozdání anket právě přes studenty, čímž se její návratnost značně snížila.

Byli jsme překvapeni, jak k sobě mají výsledky obou dvou anket blízko, přestože se škola i rodiče velmi proměnili. Pouze u dotazu na celkový vývoj školy můžeme poukázat na mírné zhoršení. Naopak u dotazu na spokojenost s mimovýukovými aktivitami, vybavením a se spoluprací učitelů s rodiči byli současní rodiče optimističtější.

Do budoucna by bylo jistě zajímavé uspořádat podobnou anketu i mezi studenty a profesory.

© Hratýl, sexta

spokojenost	rozhodně ano		spíše ano		spíše ne		rozhodně ne	
	1995	2007	1995	2007	1995	2007	1995	2007
Atmosféra školy	48	41	39	52	11	7	2	0
Formy vyučování	36	28	55	65	9	7	0	0
Vztah učitel/student	29	28	62	62	8	10	1	0
Obsah výuky	22	28	66	63	12	8	0	2
Kvalita učitelů	17	31	79	58	4	10	0	0
Spolupráce učitelů s rodiči	17	38	53	42	27	19	3	2
Mimovýukové aktivity	16	32	42	44	40	20	2	5
Vybavení školy	14	25	54	65	27	9	5	2
Organizace školy	12	41	70	41	17	18	1	0
Celkový vývoj školy	17	15	62	48	20	25	1	12

>> O kom o čem a kdo s kým

Patrně nejsem jediný, kdo zaregistroval nebývalý vzrůst počtu zamilovaných (minimálně očividně spárovaných) dvojic v prostorách školy. Člověk nemusí být voyeur, aby cestou do třídy alespoň dva pářečky nepotkal. Těžko říct, zda je za to zodpovědné jaro, prostory školy (čajovna svádějící svoji prázdnotou, nové skříňky se svými zákoutími, rozmáhající se styl opírání partnerky o topení, otázka prestiže mít ve třídě gauč, zkrátka škola malá, ale útulná), či příchod řekněme „silných“ ročníků (kvarta, víme).

Roli také hraje učitelé náročnost našeho ústavu – rok od roku se nám množí počet vyučovacích hodin, profesori vyžadují všelike seminární práce, škola nám zkrátka kousek po kousku ukrájuje z našeho koláče volného času (to pro naše dobro!), obětujeme své zájmy, škola si nás zkrátka podmaňuje tak dlouho, až se pro nás může stát jediným „zdrojem lidí“. Pro ideálního studenta vrcholí celý proces vytouženým studijním odjezdem do zahraničí, čímž může dojít k definitivnímu zprerhání vazeb se svou domovinou a náhlému zjištění, že po návratu zpět je jedinou jistotou škola. A v ní možná potenciální partneri...

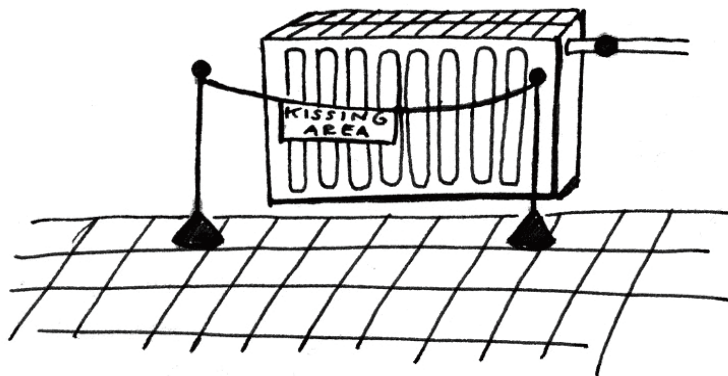
Úloha školních párů je nesmírně cenná a z hlediska sociologického nezastupitelná – jsou zdrojem mnoha mýtů a legend, zábavy, téma školních párů je nevysychající diskuzní pramen hned po kritizování profesorů. Původní záměr vyzpovídat několik členů tohoto spolku, které skutečně baví chodit do školy, vyšel jen částečně – uskutečnil se pouze jeden rozhovor, přesto však otevřený a inspirující. Čtenáře možná povede k zamyšlení, jestli by to taky nebylo fajn, povohlednout se trošku, co nám to o přestávce kráčí po chodbě, tak bez povšimnutí, tak osamoceně...

Pár, se kterým je následující rozhovor, má sice tu výhodu, že na PORGu příští rok nebude ani jedna jeho část, v rámci rozvoje drbů a domněnek je však přesto označíme X (chlapec) a Y (dívka).

> Než jste do toho praštili, byli jste připraveni, jak na váš vztah budou reagovat spolužáci? Věřili jste, že vztah ve škole bude fungovat?

Y: X už to zažil, takže já jsem věděla, že vztah ve škole funguje, když X mohl být dva roky se Z... Ale jinak jsem samozřejmě vůbec nevěděla, jaký to bude.

X: Já věděl, že to bude průser, protože se bude všude řešit můj minulej vztah a můj nově začínající.

> X, jak jsi to měl vyřešený s ohledem na svůj minulý vztah se svojí spolužačkou?

X: Já si to vyřešil už předtím... Ale stejně je to divný, celá třída se proti tobě najednou spolčí, a seš pro ně ten hajzl, protože tam ty holky držeš spolu, a je jedno, co uděláš. Prostě seš hajzl.

> Jaký to je, prosedět celý den ve škole s vědomím, že pár metrů od tebe sedí tvůj přítel?

Y: Někdo to třeba řeší tak, že si dává při hodině tajně srazy na chodbě, že jo. Já to tak neberu, to seš prostě ve škole a v těch hodinách je to úplně odřízlý. Spíš mi přišlo vtipný, že jsem celý rok seděla X za zády, byl jen kousek za stěnou... A pak o přestávce buď přijde ten druhý spontánně, nebo nepříjde ani jeden, většinou totiž oba čekaj, že přijde ten druhý.

X: To se tak samo oddělí. Dobrý je, že má člověk aspoň motivaci chodit do školy (*směje se*).

> Není to v týhle formě trošku nepřirozený, vídat se každý den?

X: V manželství se taky vidíš každý den. Já bych to teda nechtěl nějak srovnávat...

> Jenže tady se vídáš každý den de facto dvakrát...

Y: To je pravda, to je rozdíl, že v manželství maj ty lidi pauzu, když jsou v práci, a pak jdou domů za partnerem. Tady máš pauzu, když seš sám

doma, a ve škole máš vztah naplno... Ale to tak není. V tý škole to prostě nevnímáš.

> Podílej se na směřování vztahu nějak výrazně spolužáci?

Y: Já jsem se třeba půl roku bála vkročit do Xovy třídy. Jinak spolužáci to samozřejmě řešej, ale myslím, že je to baví tak první tejdén a pak už ne...

> Částečným řešením při případné krizi je zpravidla drobná pauza. Byl to pro vás někdy problém, když se vlastně musíte vídat, ať chcete nebo ne?

Y: To nastalo zatím jednou a nebylo to tak strašný. Než samotná krize mě naštvla jiná věc - byl problém, a X mi přinesl kytku, aby se to urovnalo. A mě hrozně štvalo, že to je symbol, kterej každej chápe, celá škola to chápe, to mi hrozně vadilo. Tak jsem ji měla schovanou ve skřínce a pak si ji nenápadně odnesla domů. Záleží na povaze člověka, jestli potřebuješ pauzu, my nejsme tak urážlivý...

> Myslíte, že se nějak liší budoucí trvanlivost vztahu vzniklého již na gymplu?

X: To já nevím, podle mě to s tou školou vůbec nesouvisí, nijak se to na vztahu nepodepíše.

Y: Těžko říct... Když seš na škole, tak máš poměrně úzkej obzor lidí, co znáš, a pak když odejdeš a začneš chodit na

vejšku, najednou jich je kolem tebe mnohem víc... Ten vztah je zkrátka víc ohrožený.

X: No, to se uvidí.

Je výhodou, že díky stejné škole máte více společných přátel?

X: Je to fajn, protože s tím druhým můžeš pomlouvat ty ostatní...

Y: To je výhoda, na druhou stranu i problém. Třeba jak se dřív tak různě chodilo do hospod, lidi chodili pohromadě, protože nebyli spárovaní, a teď se mnozej páry, chtějí být jenom spolu...

X: A vlastně rozkládají porgovskou společnost. Duch PORGu se ztrácí kvůli párům.

> Jak moc jste si sami sebe vzájemně

ve škole všímali ještě před vztahem?

Y: Moc ne... Chodíš s ním do školy vlastně si ho vůbec nevšímáš a pak třeba po čtyřech letech s ním chodíš... Myslíš si, že ten tvůj potenciální partner běhá někde po světě a přitom ho máš zavřeného ve škole.

X: Tady zkrátka není takovej ten americký styl chození, to, že potkáš holku, pozveš ji na rande a tam se teprve poznáváte, a vlastně spolu začnete chodit, aniž byste se znali. Tady je to jinak, naopak, spíš toho člověka dlouho vzdáleně poznáváš a pak s ním začneš chodit...

Y: To je vlastně hrozně dobrý, když máš někoho, do koho seš zamilovaný, i když víš, že to nikdy nedopadne, máš hrozně intenzivní zážitky... To teď nemyslím zrovna X (*směje se*). Sleduješ ho,

furt se něco děje, taková dlouhodobá aktivita, která tě zabaví, někdy třeba na dost dlouho...

X: A je zvláštní, že to funguje i po maturitě, třeba spousta z těch bejvalejch oktávánů si najednou najde někoho z PORGu, ty vazby prostě přetrvávají, i když spolu už nechoděj do školy. Pak na tom Silvestru nebo někde, to se to vždycky tak semele...

> Fajn, tak díky za rozhovor, ať vám to klapne.

X: To ani nebolelo. Sem furt čekal, kdy se začneš ptát na ten sex ve škole... A ono nic.

To až příště....
Hynek Trojánek, sexta

>> „Myslím, že se vaše generace neztratí“

Pan učitel Milan Černý, bývalý ředitel školy Na Korábě, mě nejdřív pozval kolem druhé hodiny odpoledne do třídy III. A, kde každý týden vyučuje zpěv. Po mém příchodu zrovna nacvičoval společně s malými třetačkami píseň z filmu Noc na Karlštejně a i přes drobné chyby v intonaci se mi jejich nadšené zpívání líbilo.

Poté jsme se posadili do sborovny, kde byl jeden počítač, varná konvice, rozvrhy pravidelně rozložené na nástěnce a uprostřed veliký čistý stůl, kolem kterého usedají kantoři při učitelských schůzích. Pan učitel mě trochu zaskočil svým vypravěčským talentem, ale zaujal mě natolik, že jsem jen seděla a tiše poslouchala. . .

„Dej ho na Libušák!“

Do školy jsem začal chodit v roce 1938. Bydlel jsem kousíček od Korábu, a když se maminka rozhodovala, kam mě dá do první třídy, tak se ptala sousedů. Ti jí radili, aby mě na Koráb nedávala, protože „na Korábě jsou samí lumpové“. Začal jsem tedy chodit na obecnou Libušinu školu, které se říkalo Libušák a kde je teď vaše gymnázium.

Jsou to vybledlé vzpomínky. V první třídě se nás paní učitelka ptala, čím tatínek nastoupil na hranice, protože byla mobilizace a pro nás prvňáky to byla hektická doba. Velmi brzy po nástupu do školy, ještě když byla republika, dostal každý z nás plynovou masku. Byly v takových velkých plechových válcích a měli jsme je nosit do školy i ze školy domů. V ulici, která vede od školy směrem nahoru k hostinci U Jarolímků, byly tenkrát ještě kočičí hlavy, a protože šle od té plechové krabice byla příliš dlouhá, měli jsme ji zkrácenou od maminky. Když někomu povolila, dělalo to na těch kočičkách takový randál, jako kdyby jela „plechová kavalerie“.

Po nástupu Němců muselo mnoho profesorů dějepisu ukončit učení na gymnáziích, protože dějepis bylo zakázáno učit, a většina z nich přecházela na měšťanky a obecné školy. My jsme tenkrát dostali profesora, který nám, žákům první třídy, vyprávěl třeba o Odysseovi. Dodnes si pamatuji, jak Odysseus vypálil obrům Kyklopům oči, ti pak stáli u vchodu do jeskyně a osahávali svým

ovcím hřbety, jestli na nich někdo neseď. Tenkrát jsme měli školníka, který byl vysoký, holohlavý a v mých očích Kyklop. Když jsme přišli do školy, tak se díval, kdo má zablácené boty, a já se ho dost bál, protože klukům, kteří měli zablácené boty, dal buráčka nebo pohlavek. Fyzické tresty nebyly v té době zas tak běžné, pamatuji si, že se klečelo na stupínku jako na hanbě. Rákoska byla vystavená vedle tabule, ale jednalo se více méně o symbolickou věc. Za války bylo největší potupou začernování jmen Masaryk, Beneš a Československo, což se zavedlo hned, jak Němci přišli. Dělal to černou tuší a přísně kontrolovali u všech učebnic.

Z té doby mám jeden velký zážitek. Šel jsem odpoledne s maminkou po Korábě, tak se říkalo všem hlavním ulicím vedle dnešní základní školy, a tam v té době byla tři cukrářství, čtyři řeznictví, jeden obchod vedle druhého. Všiml jsem si, že cukrárny byly Němci úplně obsazené. Ti zrovna přijeli, seděli tam a ládovali se, v každé ruce drželi zákusek, nejlépe indiána, a byli od toho celí zamazaní. V Německu dorty neměli, protože šetřili na válku, a my jsme na ně trochu pohrdavě koukali skrz výlohy.

Tam, kam vy chodíte do školy, jsem chodil do první, druhé a třetí třídy. Později jsem přestoupil na školu naproti, kde je dnes vysoká škola, protože tam byla čtvrtá a pátá třída. Ve čtvrté třídě jsem složil přijímací zkoušky na gymnázium Libeňský zámeček a do primy nastoupil společně s dětmi ze čtvrtých a pátých tříd, dokonce i z prvních tříd měšťanek. Jako problém se ukázala němčina, protože paní učitelka nasadila latku podle těch nejstarších, kterých bylo ve třídě nejvíce, a my nejmladší jsme toho uměli velmi málo.

Dějepis vůbec nebyl a zeměpis se vyučoval v němčině. Když jsme byli v tercii, vyšlo nařízení, že i matematika se má jednou za týden vyučovat německy. Naš učitel Materna neměl Němce rád. Na začátku hodiny musel zvednout pravici a to odbýval. Naučil se jednu větu, kterou prohlásil na začátku hodiny, a pak už jsme mluvili česky. Jednou přišel školní německý inspektor a chtěl, abychom diskutovali o matematických problémech jeho řečí. Materna se rozčílil a inspektor později také, takže to byla učitelova poslední vyučovací hodina. Potom ho vyhodili. Když jsem byl v kvartě, přišel pětačtyřicátý rok a květnové povstání, které jsem pozoroval z hřiště u Korábu. Tenkrát tam ještě nebyly zahrádky, jen pole.

Pochod do Nerudovky a co z toho vzešlo...

V roce 1948 jsem byl v sextě a jako sportovní referent i ve studentské radě. Pozvali mě na schůzi, kde vysokoškoláci zorganizovali pochod na podporu prezidenta Beneše. Sraz byl v aule vysoké školy technické a tam nám kladli na srdce, že pochod musí být naprosto tichý a důstojný a nikdo z nás se nesmí nechat zkorumpovanou policií vyprovokovat. Vepředu šli vysokoškolští profesori, pamatuji si profesorku s dítětem v náručí, a pochod vedl student s československou vlajkou. Když jsme vyšli ze školy, čekaly tam na nás hlídky esenbáků, ale protože nás bylo hodně, tak nás nechaly

projít. Přešli jsme přes Vltavu a průvod se neustále zvětšoval. Nakonec jsme došli až na Malostranské náměstí a do poloviny Nerudovy ulice. Policie zatarasila celou ulici ode zdi ke zdi na místě, kde se zužuje, a nebyla mezi nimi ani škvírka. V rukou drželi samopaly a na povel začali pochodovat proti nám. Profesori vydali pokyn a zazpívali jsme „Kde domov můj“. Ještě dnes slyším praskot dřeva té československé vlajky, protože toho studenta, který ji držel, porazili. V tu chvíli také vyšla rána ze samopalu a postřelili jednoho kluka do nohy. Utíkali jsme zpět na Malostranské náměstí a hned tam jsem se svým kamarádem naskočil do tramvaje a pomyslel si, že je vše v suchu. Bohužel nebylo, protože si nás vyfotografovali.

Dovářčili jsme sextu a septimu, ale v oktávě nám nedoporučili skládat maturitu, přestože jsme už měli vyplněné přihlášky na vysoké školy. Já se hlásil na medicínu a farmacii. Jenže naši profesori se za nás postavili, jinak by nemohl maturovat nikdo z celé třídy. Každý se totiž někde angažoval jako já v sextě.

Jedna soudružka, která seděla u maturit, mi řekla, že maturitu jsem sice složil, ale měl bych se poohlédnout po nějakém místě v továrně, protože na vysokou školu mě nepustí. Neudělal jsem to a dnes toho lituji, protože bych se tam za několik let určitě dostal.

Místo toho jsem přijal nabídku ministerstva školství, které pořádalo nábor mladých učitelů do pohraničí. Nikam mě kvůli mému zápisu nepřijali, jediné místo, kam jsem později nastoupil, byla malá vesnička Ublo poblíž Krnova. Bylo to v roce 1950 a mám z té doby mnoho vzpomínek a zážitků. Potom jsem šel na vojnu.

Na Koráb

Dohromady jsem učil padesát šest roků. Po vojně jsem se dostal zpět do Prahy do Ďáblic, kde mě dokonce povýšili na zástupce ředitele. Ovšem kvůli roku 1968 mě v sedmdesátých letech vyhodili a dostal jsem se na Koráb, kam jsem původně chtěl, protože bydlím blízko. Tady jsem díky kádrovému posudku mohl učit jen předměty mimo třídu, jako je tělocvik a pracovní výchova, protože ve třídě bych ovlivňoval děti svými politickými postoji. Tyto předměty jsem učil asi dva roky a už tenkrát jsem vedl různé hudební kroužky, které vedu dodnes. Nakonec se na nějakém zasedání rozhodlo, že učitelé, kteří se provinili proti režimu, by vůbec učit

ve školách neměli. Ředitel Korábu mi nabídl, abych tady na hřišti vedl nějakou mimoškolní tělovýchovnou činnost. Přijal jsem, ale moje příjmy se značně snížily, a protože jsem měl v té době dva kluky, začal jsem pracovat jako metodik stadionu mládeže na Palmovce, kde mě také zastihla revoluce.

Učitelé z Korábu za mnou přišli a požádali mě, abych dělal konkurs na jejich ředitele. Vyhrál jsem a stal jsem se i předsedou organizace učitelů, kteří byli postiženi komunismem, a také jsem vedl učitele z Prahy 8. Později jsem zjistil, že to znamená jen samé papírování, a těchto dvou funkcí jsem se vzdal.

Po odchodu do důchodu jsem učil jako normální učitel angličtinu, hudební výchovu, biologii a zeměpis.

O dětech

Dnešní mladí lidé jsou trochu jiní, než byli dřív. Nemají zkušenosti s režimem, ale i tak jsou takoví revolučnější. Nás bylo kdysi na Libušáku ve třídě padesát, byli jsme jenom kluci, a přesto to ti kantoři a učitelky zvládli hravě. Hlavně díky tomu, že jsme měli tzv. sitzfleisch, což byl posed s rukama za zády, kdy jsme se vůbec nevtřeli. Také byla ta okupace a my jsme to velmi prožívali, i když jsme měli své hry, jako každé děti. Hráli jsme si hodně na ulici, kuličky, cvrnkaná,

foťbálek, hlavičky... Válčili jsme mezi sebou, koulovali se, když napadl sníh. V Primátorské ulici byla v zimě cedule „Zákaz vjezdu, sáňkování povoleno!“. Auta musela jezdit jinudy. Lyže jsme neměli, protože se odevzdávaly pro německé vojáky.

Jsem rád, že současná generace i v úplně jiné době má třeba touhu vydávat školní časopis, protože i my jsme byli stejní, i když v našich podmínkách to bylo něco úplně jiného.

Dnes ráno jsem měl šťastný den, setkal jsem se v metru se dvěma mladými lidmi, kteří na mě začali mluvit anglicky a já si s nimi skvěle povyprávěl. Řekli mi, že jsou z Nevady a že se jim tady moc líbí. Já také hodně cestoval, dělal jsem předsedu učitelskému mužskému pěveckému sboru a projezdil jsem celou Evropu a západ Spojených států. Zjišťuji, že většina lidí po celém světě má stejné problémy jako my, a to jsem se setkal například s Lotyší, Američany a Rusy.

Myslím, že se vaše generace neztratí, například tady se mnou děláte rozhovor a zajímáte se o různé věci kolem sebe. Jako učitel cítím obrovské zadostiučinění, když vidím svého žáka, který má už také hlavu protkanou stříbrem, cítím, že bych za něj cedil krev. Dělá mi radost, že z něj vyrostl člověk, na kterého jsem hrdý.

**Vyprávění Milana Černého zaznamenala
Zuzana Burianová , septima**

>> Tak tohle je ZON

„ZON. Hmm. Co to asi může být? Nějaké tajné společenství? Nebo nemá to něco společného s ozónem?“

Tak takovéto otázky si asi spousta z vás pokládá. Co to jenom může být? ZON... Kdysi dávno (už ale nevím kdy), kdy ještě známost ZONu nebyla zdaleka tak velká, jako je teď, jsme udělali na škole o ZONu anketu. Dostali jsme spoustu různých a někdy dosti zajímavých odpovědí. Tak zkusme prvního.

„Není to zaměřená organizace národů?“

(Vojta – kvinta)

Ne, to opravdu není. Tak třeba někdo jiný:

„Znám ZONku. Poprvé jsem ji viděl někdy v sedmdesátých letech a naposledy jsem ji pil tak v polovině let devadesátých.“

(profesor Arnot)

ZON pije opravdu každý

Ano, tak toto je trefa do černého. Slovo „pil“ nám už o leccěms napovídá. ZONky jsou totiž bezvadné limonády, které se vyrábějí už od pradávna v Třebíči. Otec ZONu Ferdinand Kubeš tuto sodovkárnu založil již v roce 1879. Je dokonce o jedenáct let starší než Coca-cola (1891) a o dobrých osmdesát jedna let starší než Kofola (1962). Přesto ale není moc známá a na rozdíl od dvou dalších zmíněných společností se vyskytuje především v okolí Třebíče. Klasické limonády se prodávají v charakteristických skleněných třetinkových lahvích.

„Není to jedovaté?“

(zeptal se Kody, když ZONku poprvé spatřil)

Jedovatá by ZONka taky neměla být. Dle vlastních slov firmy ZON se veškeré jejich produkty vyrábí „z heraltické vody z podzemních pramenišť“ a „vysoce kvalitních ovocných šťáv a sirupů“. No, ruku na srdce, moc ovoce v tom zřejmě není, ale to ZONce neubírá na dokonalosti.

„Moje nejoblíbenější je jablko.“

(Jonáš – kvinta)

„Nejlepší je čirý citron.“

(Jakub – prima)

„Malina je dobrá, ale nemám rád modrou lagunu.“

(Matěj – septima)

„Nord coly jsou nejlepší!“

(Marek – tercie)

„Mám rád modrou lagunu.“

(Zikmund – sekunda)

V současné době se vyrábí osm příchutí ZONEk. Každý má rád jinou. Tak třeba Jonáš a Matěj si libují v příchutích, které se vyrábí už od založení ZONU. Jakub má zase nejradši druh, který prý chutná jako sprite a který je taktéž můj nejoblíbenější. Zikmund má bůhví proč rád onu šílenou chemickou modrou tekutinu, na které je sice napsáno, že je s příchutí bylin a ovoce, ale víme své. No a Nord cola, oblíbená hlavně u terciánů, je podle některých nejlepší kola, jakou znají. Tyto druhy ZONEk, a ještě pomerančová, se dají zakoupit v samoobsluhách DELVITA (tyto ale budou změněny na Billu, takže nikdo neví, co bude dál). Dále se pak vyrábí ještě Aro toni (tonic) a multivitamin, který je jako jediný bez bublinek, má největší podíl ovocné složky a nejmíň „éček“, takže je takový nejzdravější. Tyto se však v Delvitě nakoupit nedají.

„Docela to bolí, když někoho přetáhneš ZONkou přes palici“
(Lukáš – kvarta)

A tak kdybyste někdy chtěli nějakou z těchto skvělých limonád ochutnat, stavte se v kvartě, kde máme vždy nějaké při ruce...

Honza Kaczor, kvarta

>> Zpěv kopřiv

A tak se blíží léto. Ano, již je tu a s ním čas trav. Jakkoli to zní podivně, je to období, kdy kvetou především trávy. Pravda, v kráse sobě vlastní, nenápadné a nekřiklavé a málokdo si toho tedy všimne. A je to krása pro toho, kdo se poníží a sklóní až k zemi. Ale kdo by se dnes ještě chtěl ponížit? A kdo ještě vůbec kdy viděl kvetoucí travu?

I když bývaly doby, kdy se lehávalo ve vysoké trávě a hledělo k nebi. Leč dnes se trávy sekají a sekají a neustále dokola, a tak už není těch vznosných klasů, tajemně ochmýřených konečků, stříbřitých vějířků, chumáčků, ocásků hedvábných a paliček sametových a vůbec všech těch půvabných vrcholových zakončení čeledi trav. Není jim dopřáno vzrůst a vykvést. Běda travám kolínkatým i výběžkatým, běda suchopýrům vztyčujícím korouhve z bělostného chmýří. Běda, již téměř nikde nejsou. Mor nicotných, přizemních trávníků je donutil k živoření a neplodnosti. Nicotní lidé nesnesou vedle sebe velkolepost trav. Jakkoli je přezírají, přece instinktivně tuší, že všechny ty polní trávy jsou krásnější než oni. A tak je drtí všemi těmi pekelně chrčícími stroji, aby neslyšeli, aby neviděli a nebyli zasaženi krásou a nezměnili se.

Lituji, že nejsem básník, protože mít ten dar, napsal bych báseň, jediný verš či větu, prostě jen několik slov, ve kterých by bylo vše, co se tak klopotně snažím popsat a vysvětlit.

Píši o trávě, ale vlastně jsem chtěl napsat ódu na kopřivy. Zoufám si nad tím, že se necení květy trav, ale kdo by se nadchl pro květy kopřiv. Snad ale přece, kdo dočetl až sem a sestoupí ještě o pár řádků níže, bude získán pro tichou píseň žahavek.

Ono horké a zářivé léto vyrostl před mým oknem mohutný, ale velmi pravidelný trs kopřiv. V převzácné souměrnosti vyhnaly kopřivy své lodyhy proti nevelkému čtvercovému oknu vykrojenému v silné kamenné zdi, které tak tvořilo divadelní portál celému dění. Vějířovitě se rozložily proti starým bublinkovitým tabulkám z nazelenalého skla. Když se slunce v poledne opřelo jako obvykle do okna, prosvěcovalo i kopřivy a zjevovalo tak podivuhodné theatrum. V záři slunce se stávaly lístky kopřiv průsvitně nefritové a byly vidět i ony křišťálové chloupky, které jinak slouží jako palčivá zbraň, ale nyní se zdály rozsvěcovat duhové jiskry na

svých zaostřených konečcích. A světlo procházející do místnosti skrze tuto zeleň a křišťál barvilo její bílé vápenné stěny nazelenale jako nějaké akvárium.

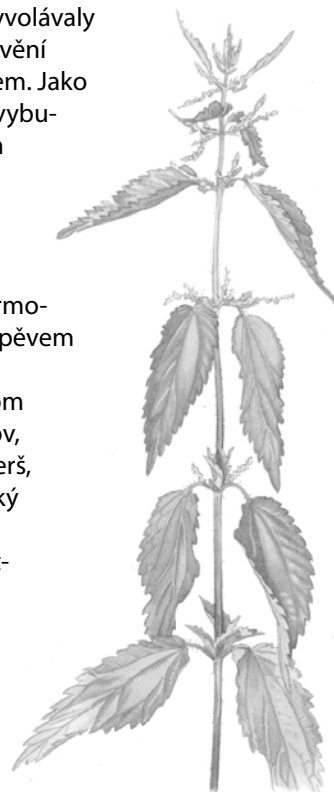
A to vše až do dne, kdy kopřivy rozkvetly. Již před tím spustily z paždí listů zelenožluté jehnědy podobné dracounovým zámotkům, které se nyní změnilly v nepatrné kvítky. Jako když vrcholí slavnost, jako když vše spěje k zjevení největšího tajemství, vše strnulo v němém očekávání.

Pak jen jako by se ozvalo tiché cinknutí – to se opřel lehounký vánek do kvetoucích kopřiv.

Jehnědy se zachvěly a vyronily obláčky sírově žlutého pylu a vše obestřel zlatý opar, který se snášel na zem. Ale to byla jen předehra. Pak se jedné z kopřiv dotkla včela. Ta se zachvěla a zazněla jako nějaká struna. Vše se střídalo v pravidelném sledu – drobné vanutí a nepatrný dotek hmyzu vyvolávaly v kopřivách rozkošnické chvění a spršky pylu vířily vzduchem. Jako by s každým tím dotekem vybuchl granát naplněný zlatým prachem. Jako velmi tichý ohňostroj, jako drnčení napjatých strun a cinkot drobných mosazných plíšků – vše se slévalo v harmonii, která byla radostným zpěvem kopřiv...

Nejsem básník, a tak jenom kupím a vrším množství slov, zatímco jiní napíší jediný verš, jako ten obstarožní anglický romantik, který napsal o komsi, že „srdce jeho loutna zavěšená, sotva se ho dotkneš, zní“. A myslím, že to bylo také o kvetoucích kopřivách.

Aleš Roleček

>> ZOD – sonáta pro tři hlasy

Ačkoli v PORGazeenu školní práce příliš netiskneme, činíme přítomným maturitním esejem dnes už ex-oktavána Matouše Glance příslovečnou výjimku. „Je nelidské přát si smrt diktátora?“ znělo jedno ze čtyř letošních maturitních témat. Vybral si ho jediný Matouš a způsob zpracování, jež zvolil, je pozoruhodný. Posudte sami.

Mějme zemi Z. Tato země se zmítá v politicko-ekonomické krizi, z níž se zdá, že není východiska. Lidé mají hlad, nezaměstnanost je obrovská, státní aparát nefunguje a u moci se střídají slabé vlády neschopné cokoliv změnit. Když vtom najednou přijde diktátor a násilím se chopí moci. Jeho autoritativní vláda je v tu chvíli velmi vítaná a prospěšná, neboť je o mnoho lepší než žádná vláda, a v okamžiku, kdy diktátor D konečně vyvádí zemi z krize, nikdo příliš neřeší, jakým způsobem přišel k moci a jak to s ním bude v budoucnu. Diktátor D je oslavován jako hrdina.

Za několik let se však situace jaksi zkomplikuje. Lidé už mají co jíst a kde bydlet, ale už jim to nestačí. Chtějí mít podíl na moci a veřejném životě, chtějí volit, číst svobodný tisk a mít svobodnou kulturu. Ale ouha, najednou to nejde. Neboť diktátor to ze své podstaty nemůže dopustit. Jestliže dovolí lidem říkat a psát, co si myslí, neřkuli dokonce svobodně volit, vydá se jim tím na milost a nemilost. Kdyby s ním lidé přestali být spokojeni, sesadili by ho a zvolili si místo něj někoho jiného.

Jakýpak diktátor ale organizuje vojensko-politický převrat, při kterém riskuje, že jestliže neuspěje, bude starým režimem popraven, nebo alespoň uvězněn za velezradu, aby se za pár let, až bude lidem líp, své vysněné a těžce vybojované moci jen tak vzdal? Žádný. Žádný diktátor se silou nechápe moci z lásky k lidem a z touhy jim pomáhat, nýbrž jen a pouze z touhy po moci samotné. Ti, kdo chtějí být prospěšní druhým, volí demokratičtější cesty.

V zemi Z se nám tedy tvoří začarovaný kruh: diktátor D ze své podstaty diktátora nemůže dát lidem svobodu a lidé ho začínají nenávidět právě proto, že jim ji upírá, avšak nemohou se k problému vyjádřit právě proto, že ji nemají. Situace se velmi brzy vyhrotí v klasické schéma všech totalitních režimů: diktátor D si vládne zcela po svém, jakoukoliv formu opozice tvrdě potírá a navenek se tváří, že se jeho lidé mají skvěle a žádná

opozice neexistuje, avšak celý národ země Z ho nenávidí a přeje si změnu.

Jakákoliv změna režimu je ale v nesvobodné společnosti velký problém. Vžijme se nyní do obyvatele O země Z a podívejme se na situaci jeho očima. Obyvatel O není žádný světoborný intelektuál, avšak jeho průměrné inteligenční nadání mu dovoluje nahlédnout, že doufat ve změnu demokratickou, tedy vypsání svobodných voleb, ve kterých by diktátor prohrál, či dokonce v diktátorovu rezignaci, je holé šílenství, neboť ví, že cokoliv takového diktátor D ze své podstaty nemůže nikdy dopustit.

Intervence ze zahraničí není pro zemi Z žádné řešení. V případě, že by se některá cizí mocnost k takovému kroku odhodlala, obyvatel včetně obyvatele O, i když diktátora nenávidí, se kolem něj semknou, neboť je s ním začne spojovat společný nepřítel. I když obyvatel O těžko snáší totalitní režim, okupaci cizím státem, která ač může mít za cíl mu pomoci (a tím si O navíc nemůže být vůbec jistý!), je stále okupací, by snášel ještě hůř. Taková okupace by ho totiž postavila do role usmrkánka, který si není schopen vyřešit vlastní problémy, a na to je O přece jen příliš hrdý.

Dalším možným východiskem z patové situace je svržení diktátora D silou. Avšak toto řešení je velmi krátkozraké. I za předpokladu, že by byl nový puč úspěšný (což je v atmosféře strachu a nejistoty, že každý, s kým přijde O do styku, může být donašeč režimu, téměř nemožné), přinesl by zemi Z změnu jen na velmi krátkou dobu. Za několik let po svržení diktátora D a chvilkovém uvolnění by se totiž všechno vrátilo do starých kolejí, jen s tím rozdílem, že místo diktátora D by v zemi vládl nový diktátor, vzešlý z nového puče – a můžeme začít znovu.

Jak to tak vypadá, obyvatel O, vzhledem k tomu, že není úplný hlupák, si právě uvědomuje, že jediná jeho šance na trvalé zesvobodnění režimu je smrt diktátora. Jen v té tkví možnost vytvoření politického vakua, ze kterého by mohl vzejít nový,

demokratický režim, a země Z by se tak mohla konečně vymanit ze začarovaného kruhu totality a nesvobody.

Obyvatel O se nyní musí rozhodnout: může se buď snažit aktivně přivodit diktátorovu smrt, tedy pokusit se ho zavraždit, anebo se alespoň podílet na organizaci atentátu, nebo pasivně čekat, až ho zabije někdo jiný, eventuálně až diktátor D zemře přirozenou smrtí.

Zavraždit člověka nebo se podílet na atentátu, s tím má většina lidí zcela oprávněně morální problém. Ať se nám někdo jakkoliv nelíbí a způsobuje nám jakékoliv potíže, ať je to třeba diktátor, vražda je přece jen vražda. Sebrat někomu život, to je rozhodnutí, ke kterému, jak v podvědomí velmi dobře cítíme, naprosto nejsme oprávněni.

Navíc ani diktátor D není úplný hlupák a sám dobře ví, že jeho smrt by pro mnoho lidí byla vynikajícím řešením krizové situace, a proto očekává atentáty a je na ně se svojí armádou osobních strážců velmi dobře připraven. Když už se tedy najde někdo, kdo buď nemá svědomí, anebo ho má, ale nesnáší diktátora tolik, že je ochoten ho obětovat, a odhodlá se vztáhnout na diktátora ruku, v 99 procentech případů skončí na šibenici, kam ho pověsí sám diktátor.

Neúprosná, téměř matematická logika tedy právě dovedla obyvatele O k poznání, že jestliže touží po trvalé svobodě, ale nehodlá pro ni riskovat svůj vlastní život, jediné, co může dělat, je pasivně čekat na smrt diktátora D a doufat, že přijde co nejdříve, ať už bude jakákoliv.

Na tomto jeho přání si diktátorovy smrti není nic nelidského ani nemorálního. Musíme si totiž uvědomit, že on nezná diktátora D jako člověka, nýbrž pouze jako figuru, jako politický subjekt. Není to pro něj člověk z masa a kostí, ale pouze zloduch z mramoru, z projevů a z fotografií. Ne muž, který dýchá, jí, má vlastní city, slabosti a touhy, ale jen ztělesnění veškerého zla totalitního státu.

Kdyby obyvatel O poseděl s diktátorem D u kávy, přátelsky si s ním

poklábosil, zahrál si s ním třeba ping-pong a potom se s ním poplácal po ramenou, pravděpodobně by velmi znejistěl ve svých soudech o něm a v doufání v jeho smrt. Natož kdyby ho uviděl na smrtelné posteli obklopeného plačícími příbuznými... V takovém případě by si jistě nepřál smrt diktátora-člověka, ale stále by si mohl přát smrt diktátora-uzurpátora moci. Nacházel by se ve stavu psychické rozpolcenosti, kdy by věděl, že smrt jedné a těžké osoby by pro něj byla zármutkem a vysvobozením zároveň, a nevěděl by, co si má myslet. Avšak obyvatel O takto neuvažuje, neboť diktátora D jako člověka nezná!

Nezná muže, který je diktátorem, a nepřeje si ani jeho smrt, přeje si smrt diktátora, zločince, který je odpovědný za jeho utrpení. Ne ze zloby nebo závisti, ale z touhy po svobodě, protože ví, že ona smrt je jediným prostředkem, jak svobody dosáhnout. Kdyby se obyvatel O chtěl diktátorovi mstít, bylo by to velmi nemorální, avšak to on nechce. Přeje si pouze jeho smrt, protože ví, že je to jediná skutečná cesta ke svobodě, jak k tomu došel ve svých úvahách. Kdyby existovala možnost, jak získat svobodu a ušetřit při tom diktátorův život, obyvatel O by ji jistě přivítal, avšak on ví, že taková možnost není, a smrt diktátora D je

pro něj tedy jen prostředek na cestě ke svobodě. Nevidí za ní slzy, mrtvolu a poslední vydechnutí a žal dětí, příbuzných a blízkých, vidí odstranění nenáviděného obrazu z veřejných prostor a následný příchod svobody a demokracie.

Obyvatel O nepřeje smrt diktátorovi D, to by od něj příliš morální nebylo. On si pouze přeje jeho smrt, a to je naprosto v pořádku. Tyto dvě věty, ač zní velmi podobně, velmi přesně vystihují rozdíl mezi tím, kdy je a kdy není morální přát si smrt jiného člověka, v tomto případě diktátora.

Matouš Glanc, ex-oktáva

>> Jedu metrem

Ty dva se vehnali do dveří jak velká voda. Sedli si naproti sobě, ukončete nástup, dveře se zavírají a dívka spustila.

„Ty, Karle, proč jsme vlastně nešli do toho kina?“

Karel se zamyslí a nevypadá nadšeně. Možná proto, že sedí proti směru jízdy.

Já si vždycky podvědomě sedám po směru jízdy. Vytváří to iluzi, že člověk někam směřuje, že má cíl. A je setsakra velké rozdíly mezi vzdalováním se minulosti a mířením do budoucnosti! A tak si vždycky sedám po směru jízdy, nejlíp úplně vzadu, tam, jak jsou dveře do dalšího vagónu. Abych měl přehled. Abych viděl, kdo si jak sedá. Kdo má vyřešenou minulost a kdo ne.

„Karlee... Vnímáš mě vůbec? Víš, já chtěla jít do kina a ty...“ spustí znovu dívka.

„Můžeš se koukat z okna, jak se rychle míhají ty jednotlivé obrazy... Když se zaměříš na tu oranžovou trubku, skoro se to vyrovná animovanému filmu...“ odsekne Karel.

Karel má velkou pravdu. Pozorovat cestou metrem trubky v tunelu si nezadá se sledováním seriálů. Trubky se vzájemně míjejí, proplejtají se mezi sebou, špásují spolu, scházejí se, aby se mohly zase za chvíli rozejít... A někdy úplně zmizí a nahradí je nový. Story se všim všudy, démonicky nasvícená světla v tunelu.

„Víš, Karle, včera se mi o tobě zdálo...“ pokračuje dívka.

„Hmmm...“ vypustí Karel z úst. Nevypadá to, že by chtěl přestat sledovat film za oknem.

„No a bylo to krásné, víš, leželi jsme spolu... v trávě a... svítilo sluníčko a taková ta vůně léta a ty... tys mi recitoval básně!“

„Básně?“ trhne s sebou Karel. „Já jsem ti recitoval básně?“

„No, o tom, jak spolu budeme navždy, a hladil jsi mě ve vlasech a... Tobě se o mně nikdy nezdá?“

Karel opět přemýšlí.

Zajímalo by mě, odkud tadyta dvojice jede. Možná si právě prošli časovou smyčkou. Časová smyčka říkáme stanici Ládví. Přijede sem totiž metro z Kobylis, lidi z něj vystoupí, nastoupí noví a jede se zpátky na Kobylisy. Na Ládví vždycky čekají lidi a nevědí, jestli vlízt do vlaku nalevo nebo napravo. Přitom netuší, že je to úplně jedno. Všechno jede stejným směrem.

Je to legrační, protože když usnete na Muzeu, můžete

se tam za dvacet minut probudit znovu. Z vašeho pohledu se nic nezmění, protože jste na stejném místě, a přitom jste objeli půlku Prahy. Pokud vás teda nevzbudí šerifové. Šerifové říkám chlápčům, který hlídají stanici Ládví. Dohlížejí na pořádek. Nevím, proč jsou jenom tady a ne na jinech stanicích. Asi střežej časovou smyčku. Občas když je večer a vlaky na Ládví čekají třeba osm minut, procházejí tyhle šerifové vagóny a buděj všechny spící. A že jich je takhle navečer pozehaně! Pivní národ se vrací z práce a usíná při sledování filmu za okny vlaku. Šerifové do nich vždycky jemně strčej, spáči se vzbudí, leknou se „co se děje, co se děje, co mě budíte“ a šerif řekne „pane, tady je konečná, vy jste usnul“. Spáči se postupně zorientuje, zjistí, že bydlí na druhém konci trasy C a znovu usíná. „Jo, díky za vzbuzení, ale já jedu dál... Jedu dál zpátky. Jedu dál do minulosti.“ A šerif se otočí na podpatku, protože co mu je do nějakýho podivína, kterej tráví čas ježděním v metru.

„No tak, Karle ale!!! Zdá se ti o mně někdy?“ udeří dívka znovu na svého společníka.

Karel vybuchne. „Nezdá! Nezdá se mi o tobě! A vůbec celej ten náš vztah se mi nějak nezdá.“

Většinou ale šerifové jen zevlujou dole a tváří se důležitě. Občas, když sedím už dvacet minut na lavičce a nechám si ujet několik vlaků, ptají se mě, co tam ještě dělám. „Sedím, čekám,“ odvětim a baví mě pozorovat, jak jsou zmatení. Opakuje se to den co den. Znovu a znovu musím obhájit svoje sezení tím, že čekám na autobus.

Dívce se nahrnou do očí slzy. Poslouchám jejich hovor už několik minut a pořád nevím, jak se jmenuje. Karel ji ještě ani jednou neoslovil. Asi se bojí. Asi má strach, že by to znělo moc důvěrně.

„Ale já myslela... Vždyť jsme spolu už dva měsíce,“ a slzy se kutálí po tváři, jedna, dva, tři, čtyři, pět, mířej si to až dolů k bradě rychle a nezadržitelně jako těch pět vagónů vlaku, co se hrne tunelem.

Dívce tiká srdce, slyším to až ke mně. Tik tik. Jak časovaná bomba. Srdeční terorismus.

„Neřvíi, Hani. Ale já pro tebe asi prostě nejsem ten pravej.“

A vida. Hanka se jmenuje. A Karel je asi úplně levej. Její pláč nabírá obrátky a slzy postupně devastují make-up. Blížíme se do stanice, Hanka se zvedá a s pláčem utíká na druhý konec

vagónu se zřejmým úmyslem co nejdřív vystoupit.

A Karel sedí a poprvé za celou dobu, co ho pozoruju, vypadá v klidu.

Hanka buší do tlačítka na dveřích. Kdyby to šlo, vystoupí klidně v tunelu.

Vždycky jsem přemýšlel jaký, to musí bejt, tady v tom podzemním kolosu pracovat. Loni o Vánocích, když jste jeli z Ládví na Kobylisy, mohli jste si v tunelu všimnout takový tý kukaně, co tam seděj zaměstnanci metra. Vlastně si ji můžete všimnout vždycky, jenže loni o Vánocích tam za oknem svítily elektrický svíčky malýho vánočního stromku... Přišlo mi to zvláštní, nehostinnej ohyzdnej tmavej tunel a v něm zářící vánoční stromek.

Konečně vlak zpomaluje, Hanka naposled střílí nenávidným pohledem po Karlovi a chystá se vystoupit.

Vlak stojí. Nestojí však ve stanici, ale v tunelu.

Koukám, co se děje, a spatřím chlápka, stojí u toho tlačítka s nápisem zneužití se trestá a ďábelky se směje.

Doteď mi piktogram tohodle tlačítka přijde vtipnej, ten prst, co ukazuje na tlačítko, totiž svítí podobně jako prst mimozemšťan E. T., když volá domů.

„Proč jste to proboha zmáčknul? Co blázníte?“ ozve se paralelně několik hlasů, mezi nimiž rozeznávám kromě hlasu Karla a Hanky i ten svůj.

„Nastalo nebezpečí rozpadu vztahu...“ zařve chlapiček. Je hrozně divnej. Uvědomuju si, že než vstal, seděl kousek vedle mě, ale jak jsem byl zabrán do pozorování dvojice, vůbec jsem si ho nevšiml. Je tady ostatně víc lidí, kterých jsem si nevšiml. Je tady asi sedmdesátiletá babička, má na zádech plnou nůši hrušek. Pak je tady hrozně vysoký pán, v ruce drží basketbalovej míč. Banda skejtáků s kalhotama proklatě nízko. Mladí manželé s kočárkem. Všichni najednou stojí, koukají na sebe a nevěří tomu, co se děje.

„Tohle nemůžeme dovolit!“ začne chlapeček energicky. Zdá se mi divnějš a divnějš, oči mu fanaticky září, což v kombinaci s blikajícími žárovkami vagónu vytváří pekelnou atmosféru.

„Jste mladí, plní síly, máte před sebou celou řadu rozzářených dnů! To už se nikdy nebude opakovat! Takhle vesele kolem sebe rozdávát štěstí! Máte všechno před sebou!“ významně mrká na stále fňukající Hanku a Karla.

„Ať ti v hrobě hrozí pěstí, ať se ti nenarození usmívají – vy JSTE! Ať se všichni veselí! Bojovat – ale radostně! Rozdávát rány – ale se smíchem! Kam vás to táhnou ty těžké řetězy? – Odhodte je. Vždyť jsou duté! – Tancujte, tancujte!“

A babička, která ještě před chvílí sotva seděla a vytrřštěně sledovala odehrávající se výjev, odhazuje nůši a po metru se rozkutálej hrušky. Basketbalovej míč se odrazí od země, zapluje pod sedačky a ten vysoký šlachovitej mladík bere babičku v pase a tancujou spolu napříč vagónem, kluci se skejtama skáčou po sedačkách a jeden z nich balí ohromnýho jointa, jehož kouř za chvíli prosytí celý vagón. Mladí manželé si na zemi hrajou s dítětem, dítě se směje, a na podlaze zářej ty malý třpytky jsou jak hvězdy obloha je dole všechno je naopak a Hanka se rozebíhá z jednoho konce a Karel z druhýho konce vagónu a běžej proti sobě a setkaj se uprostřed padnou si do náruče a Karel se omlouvá a Hanka zase brečí a ten podivín co to celý způsobil co zastavil vlak uprostřed tunelu prej aby zachránil vztah dvou lidí stojí sleduje celou scénérii a zase se hrozně směje a směje se tak hlasitě až se okna otrásaj a kluci se skejtem skáčou po celým vagónu přeskakujou hrušky co se vykutálely babičce z nůše a basketbalovej míč je v kočárku jak se tam asi dostal a dítě se batolí po zemi a já stojím a koukam a vlastně mi to přijde docela přirozený a krásný a nemusim nic říkat ani se na nic ptát protože se to děje tady a teď stojíme v tunelu a můžem si dělat co chcem protože svět se svejma pravidla- ma zůstal tam nahoře...

A najednou sebou trhnu a nade mnou stojí ten šerif, o kterým jsem už psal, a jsem na Ládví. „Heeej! Halóóó! Panéé! No tak sakra, chlape. Tady je konečnááá,“ cloume mnou a já se koukám kolem sebe a sedí tady ta partička skejtáků a vypadá to, že jsem usnul, ale není to pravda... protože na zemi se kutálej hrušky a vůbec vůbec jim nevdá, že nejsou kulatý...

Hynek Trojánek, sexta

** v povídce je jeden odstavec podle a hnusně vykradený z díla spisovatele jménem Kurt Tucholski*

>> Taneční horečka aneb vyklouzla mi...

Jak už je v Česku zvykem, většina teenagerů kolem šestnáctého roku nastoupí do tanečního rychlíku. Ten je vozí do stanic jako Polka, Valčík nebo Rumba. Všechno se zdá v pořádku, z klacků se stanou gentlemani a z puberťaček slečny. Jenže vlak se občas stočí do úplně jiných zastávek, Hospodou počínaje a vlastně i konče. Je jen málo mladých, kteří nasednou správně a nenechají se zavést na scestí.

Letos připadly šestnácté roky a s nimi i taneční na nás, kvintány. Jako třída se těžko na něčem shodneme, a tak mě překvapilo, když drtivá většina

odsouhlasila, že se půjde společně na Náměstí míru. V září jsme se tedy všichni vypulírovaní a dobře naladěni sešli v tanečních a až na menší kolizi, kdy jsem kvůli kluzkým botám sjížděla kvapík v kroužku po zadku, se nedělo nic extra. Ale byli jsme tam všichni, což se nám potom už nikdy nepovedlo.

V dalších kurzech se nás potkávala většinou tak půlka. Časem se to zredukovalo tak, že nás pravidelně chodilo jen šest. Zase se mi nechce moc soudit zatahovače, ale připadá mi, že vykašlat se na něco, co stále zvedá společenský kredit, je přinejmenším vůči budouc-

nosti neprozřetelné. A je tu i sobecký faktor: proč by si měli pravidelní návštěvníci nechat podupat nohy nebo být „zabrání“ svými spolužáky, když si chtějí zatančit tanec, který udává hudba? Myslím, že i když to zrovna někoho nebaví, přetrpět se to dá. Pak se můžou objevit zážitky a legrace na sebe nenechá dlouho čekat.

Měli jsme výborného tanečního mistra, který s námi jednou mimo osnovy trénoval rokenrol. To bylo absolutně skvělé. Dívka podjíždí pod nohama tanečníka a ten ji švihem vyhoupne nahoru. To nemá chybu. Jen občas, když je tanečník příliš slabý. To se pak holka i kluk válejí po zemi a k eleganci to má daleko (ověřeno z praxe i pohledu).

Na každém plese nebo prodloužené se něco přihodilo. Hned na první prodloužené jsem se přihlásila do Miss a chvílemi toho litovala. Třeba při rozhovorech na pódiu jsem zažila

horké chvílky, když jsem z nervozity zvolila béčko, tudíž že Sněhurčini trpaslíci jsou Kašpar, Melichar a Baltazar, nebo že nevím, co se dá dá do bábovky. Přesto jsem mimo jiné dostala pusu od Sámera Issy, idolu mnoha děvčátek, což mě sice nerozpálilo tak, jak asi mělo, ale koneckonců proč ne.

Další ples na Žofíně byl mnohem zajímavější a myslela jsem, že na něm snad zrudnu studem. Babička mi koupila nádherný bílý korzet na šněrování (to už samo o sobě předurčuje je nositelku ke katastrofě). Tancovali jsme s jedním sextánem úplně nevinný tanec, a protože už má za sebou pokračovačky, zkoušeli jsme nějaké tričky, až se stalo, co se stát muselo. Prohnula jsem se zrovna do „elegantního“ záklonu a za sebou nechala vlát ruku, a v tu ránu jsem se ocitla v roli Janet Jackson na MTV, až na to, že nedobrovolně a bez piercingu. Byla jsem rudá až za ušima a rychle

jsem se zhoupala zpátky. Můj tanečník měl na tváři úsměv, o kterém dodnes nevím, jestli byl jen pobavený nebo i vědoucí. Naštěstí jsem už doma korzetu příliš nevěřila, a tak jsem si s sebou vzala náhradní, s kterým jsem potom tančila, co tělo ráčilo. Od té doby nedám bez náhradního vršku ani ránu.

Na posledním plese jsem se zase málem udusila. Alergie útočí. Pomalu už se bojím chodit do společnosti, co tam na mě ještě číhá. Ale stejně se nepolepším, společnost vyhledávám, jak jen můžu. Jen je škoda, že skončila plesová sezona. I když o to víc se těším na tu příští. Do tanečních nastupuje sestra, a tak se připravuju, jak ji budu peskovat. A půjdu na všechny její plesy. Není lehké mít mě za sestru. Z mnoha důvodů...

Anna Budinská, kvinta

>> Jak to vypadá, když skvělá třída připravuje skvělou akci

První část letošního školního roku to v tercii nevypadalo nijak odlišně. Třída si žila vlastním životem, profesoři se ho snažili všelijak narušit, panoval klid. První známky něčeho velkého se objevily na druhých třídních schůzkách. Naše rodičovská rada se usnesla, že by bylo dobré postavit se čelem povinnosti uspořádat vodní slavnost, a domluvili první schůzku kvůli této akci. My terciáni jsme si samozřejmě byli vědomi, že pokud by se náhodou (opravdu čistě hypoteticky náhodou) objevily během slavnosti nějaké komplikace, nikdo by nenadával rodičům, ale veškerý hněv by se svezl na nás, tudíž se musíme do přípravy slušně vecpat. Oficiálně řečeno, spolu-podílet se.

Takticky jsme na první schůzku vyslali pouze šest zástupců, aby hájili naše zájmy a zjistili plány rodičů. Ti jsou naštěstí tak dobře vychováni svými potomky, že nás a naše názory poměrně dost respektují a nechávají nám náš podíl na organizaci. Tím se rozumí hlavně program – takže kvalitu zábavy máte plně zaručenou. Po první schůzce bylo ještě pár dalších,

během nichž jsme přišli na to, že škola je k těmto účelům nejlepší. Stejně tak jsme vyřešili pár podstatných věcí. Místo, kde by s měla akce konat, bylo tématem velkých diskusí. V zájmu originality jsme zavrhlí Pražáčku – my mladší hned, oni starší po jisté době nátlaku. Padly návrhy spousty míst, uskutečnily se jejich návštěvy, zjišťovaly se podmínky. Všechna se postupem času zavrhovala, až zbyly dvě možnosti. Profesor Toegel zradil, když velice podporoval „pohanskou“ myšlenku, že místo odhlasují jen a pouze rodiče. Naštěstí jejich zdravý rozum zvítězil a odhlasovali tu lepší variantu, která nám dobře nahrává na smeč, poněvadž chceme originalitu. Jedná se o bezvodé místo, díky kterému vás může opustit ten téměř panický strach, že skončíte v mokřem oblečení bez možnosti převlečení. Tercie vás před tím zachránila.

Druhý problém bylo téma. Jeho jediná bezproblémová část byl opět zdravý rozum rodičů, a tentokrát i pana profesora, kteří rozhodli, že téma zvolíme my. Konflikt nastal, když se vyskytla otázka: Jaké? Návrhů bylo

víc než dost, těm nejpodporovanějším se dostala propracovaná prezentace, na základě které mělo být rozhodnuto. Nakonec po velkých bojích, zapříčiněných rozdílným vkusem milých terciánů a terciánek, přišla jedna z nich s prostým návrhem: Slavnost ohňů. A nikdo neprotestoval.

Po brilantním vyřešení dvou nejdůležitějších položek na seznamu „vodní“ slavnost už to šlo hladce. Vlastně, stále to jde hladce. Rodiče doladují občerstvení, my držíme dohled nad tím, aby ho bylo opravdu dostačující množství, nejen pro naše chutě, aby se vám líbil program, který se vám určitě líbit bude, apod. Mezi dvěma hlavními stranami – The Best Tercie a Rodiče of The Best Tercie – panuje klid a mír, stejně tak spolupráce s tolerancí, a vy se můžete jenom těšit.

Nora Behová, tercie

>> Sekundánský výlet aneb Cesta tam a zase zpátky

Paní profesorka Janichová byla přehlasována a my jsme se jako třída rozhodli, že na třídní výlet pojedeme na Pecku, notoricky známé místo díky školám v přírodě profesorek Šlajchrtové a Výškové. Pecka, nejpohodlnější týden v nabídce škol v přírodě. Musím říct, že tak náš třídní třídní výlet vážně nevypadal...

Na informačním lístku stálo „v půl osmé na Hlavním nádraží“. A tak se stalo, že nás tam dvaadvacet v půl osmé opravdu stálo. Po náročném přestupu v Chlumci nad Cidlinou, na který jsme měli čtyři minuty, jsme usedli ve vlaku a vyndali kytary. Když pár z nás začalo hrát, několik lidí vstalo, a tak jsme nakonec všichni měli místo k sezení.

Nová Paka. Ukončete výstup a nástup. V Nové Pace jsme si zašli kilometr do kopce a kilometr zase zpátky z kopce. Mapa byla obráceně. To jsme ještě netušili, že místo inzerovaných tří kilometrů jich půjdeme nakonec celkem asi devět. Tak nějak se to přihodilo... Skvělé, zvlášť když měl Tomáš Polák tašku a ne batoh a s sebou jsme táhli dvě kytary (a to nepočítám tu třetí pana profesora Bukovského!).

Ubytovali jsme se a vyrazili na hrad Pecka, kde na nás čekala paní profesorka Reischigová a „moc milá“ průvodkyně. Po večeri byla možnost se jít vykoupat do bazénu. Protože sprchy v chatkách nebyly nic moc,

Hvězdná zmklá pěchota

většina z nás radši skákala šipky do patnáctistupňové vody. Večer byl táborák a pak hned na kutě.

V neděli opět do Nové Paky. Člověk by čekal, že si tam někdo něco zapomněl, ale ne, šli jsme přece do muzea. Pršelo. Mokrě boty a zajímavé kameny v muzeu. Pizza. Alespoň něco. Zpátky jsme jeli autobusem, ale s výstupem tři kilometry od Pecky. Profesorům se nechtělo čekat pět minut na autobus jedoucí až do Pecky. Když nás zmíněný dopravní prostředek míjel, nebylo to legrační. Hloupých

vtipů už jsme pomalu měli plné zuby. Večer byl zase táborák a potom jsme šli „spát“. Alespoň to tak snad vypadalo.

Ráno jsme unaveně vstali a zjistili, že na nás a naše stále mokré boty čeká další a zároveň poslední výlet. Před odchodem nás při focení zadržela jedna stará paní s tím, že tlačítko na foťáku zmáčkne ona. Klepaly se jí ruce, tak nevím, jak foto dopadlo. Potom nám však začala nabízet „smlouvu“. Týkala se toho našeho abstinování, nekouření a nebrání drog. Před napráženou rukou jsme utkali, jak to jen šlo. Vtipný závěr výletu. Sbalili jsme se a vyrazili asi sedm kilometrů do Lázní Běláho. Předtím však ještě na rozhlednu. Nevím, co bychom bývali asi viděli, pro změnu pršelo. Také nevím, proč jsme rozhlednu nakonec přešli. Jde to vůbec? Jak vidno, tak jde...

Dali jsme si oběd, vyzkoušeli místní prodavačky (nedodržují zákony) a odjeli vlakem zpátky do Prahy.

Výlet byl plný zbytečných „žertíků“ s autobusy a zacházkami několik kilometrů mimo. Jinak byl ale docela fajn, zvláště babka na konci a pizza v Nové Pace. Doporučuji Hawai.

Pozor, vyletěl ptáček

Alžběta Kovandová, sekunda

>> Japonsko z jeviště

Je čtvrtek asi 10 hodin ráno. Náš taneční soubor Jaro letí na turné do japonského Tokia. Poslední měsíc před odletem byl dost hektický. Tancování každý den mimo středy a o víkendech osmihodinové zkoušení. Uff. Teď už se ale nedá nic zachránit a já tu stojím se dvěma kufry na Ruzyni. Větší z nich je napěchován tanečními oděvy a rekvizitami. V menším kufru předepsané velikosti (asi 0,5 x 0,3 x 0,4 m) je uloženo všechno mé oblečení na příštích 10 dní.

Do Tokia jsme doletěli (s drobnými obtížemi) v pátek večer. U východu si nás přebraly rodiny, u kterých jsme měli – pěkně po dvojicích – strávit další 3 dny. Naše rodina byla milá a pohostinná.

Japonci jsou na první pohled zvláštní nejen vzhledem. Neustále se klanějí a omlouvají. Úklona je součástí pozdravu, přání dobrého jitra, nakupování – je prostě všudypřítomná. Stejně typické je omlouvání. Celých 10 dní jsem si zvykala na jejich sumimasen, tedy promiňte. Když jsem potkala otce rodiny mezi dvěma koupelny, už ze dvou metrů se mi začal omlouvat.

Pokud chcete vědět něco o Tokiu, moc toho ode mě nečekejte. Z letiště, které je samo o sobě rozlehlé zhruba jako Praha, jsme jeli po hlavní silnici centrem celé tři hodiny. Jeden panelák vedle druhého, občas zpestřený mrakodrapem. A těsné poměry. Jelikož je celá silnice skrz Tokio vedená asi 20 metrů nad zemí, pohybovali jsme se s autobusem ve výšce balkonů ve třetím patře, na které jsme si mohli s trochou nadsázky sáhnout.

Japonci celý den pracují, a spíše než krásné

bytečky nebo domky mají proto drahá a velká auta. Naše rodina byla z tohoto pohledu docela poevropštěná, bydlela v jednopatrovém bungalovu se zahradou a asi 50 metry trávníku. Obrovské auto pro osm lidí ovšem měla – i když rodina čítala jen maminku, tatínka a tříletou holčičku Inaho – která by se pohodlně vešla i pod nohy.

A teď důležitá věc! Až budete v Japonsku, nikdy si sami nenalévejte pítí. Když měl někdo z nás žízeň, zvedl prázdný kalíšek a zespodu ho chytil a čekal, až si ho někdo všimne a doleje mu. Potom se omluvil – sumimasen – a pokračoval v jídle.

Po třech dnech nás zavezli do jakéhosi dětského hotelu, který byl na české poměry poměrně luxusní. Tak jsme si hned po příjezdu mohli vyzkoušet ofuro – lázeň o teplotě přibližně 40 stupňů, kde si po osprchování lehnete a necháte se pořádně prohřát a zklidnit. V hotelu jsme byli jediní hosté a lázeň jsme si velmi užívali, zvlášť po nabitém dni na jevišti.

V Tokiu na nás čekal také Disneyland.

Celý den blbnutí. Atrakce mnohem děsivější než na naší Matějské pouti. Třeba takový House of terror – vypadá nevinně, volný pád ze 40 metrů vás rychle přesvědčí o správnosti jeho jména.

Večer nám lázeň bodla, a byla i v dalším hotelu. Je to tam takovým hezkým nepsaným pravidlem. V dalším hotelu nám na pokoje dali jakési župany, nazývané yukaty. V těch se chodilo do ofury a vůbec celý večer. Když jsem v yukatě vylezla ráno na snídani, zahrnala mne nějaká paní zpátky po pokoje. Musela jsem se převléci.

Protože se pocity špatně popisují, raději vám poradím – našetřete peníze a jedte se do Japonska podívat. Je to úplně jiný svět. Lidé tam nemají vlastní názor, jsou zvyklí jen pracovat nebo spát a maskují to velkými věcmi, jako je obří akvapark nebo monumentální Disneyland.

Barbora Plamínková, kvinta

>> Malá Miss Sunshine

Rozmach takzvaných road movie, tedy filmů, kde hrdinové převážně putují a nejčastěji pak jedou po dálnici odkudsi kamsi, zaznamenal asi každý. Čecháčkovství zaplesá – ano, i my máme svoje vlastní road movie, z paměti namátkou lovím snímky Výlet a Jízda. Vítr ofukuje vlasy řidiči a všichni se těší na cíl cesty, zažívajíce po cestě obrovsky zajímavé zážitky. Dalo by se říct, že dobrá polovina takovýchto děl je na jedno brdo – slunce a zastávky na jídlo.

Malá Miss Sunshine je však něco jiného. Ač těžko vymluvím lidem okolo, že jejich rodina je normální v porovnání s šesticí příbuzných, se kterou se v této roztomilé americké komedii setkáme, alespoň vy mi můžete

věřit. Tahle rodina je prostě šáhlá a to několika roztočivými způsoby.

Celému filmu vévodí postava osmileté, mírně tlustoučké holčičky Olive (Abigail Breslin). Na svět, tedy spíše na obrazovku televize, kde se vyhlašují ceny krásy, se dívá svýma roztomilýma očkami přes skla obrovských brýlí. Sní o jediném – vyhrát soutěž Malá Miss Sunshine.

Brání jí v tom několik set kilometrů, které její rodina musí v malé dodávce ujet do místa konání soutěže. A překážkou je vlastně i zbytek rodiny. Věčně pozitivní otec Richard má vždy plno řečí ohledně optimismu, z čehož šíjí velice citlivá matka Sheryl. Jejich syn Dwayne, který drží protestního bobříka mlčení, pozoruje tiše

svět kolem sebe společně s homosexuálním strýcem, který se před několika dny pokusil o sebevraždu. Celý tento vztahový mišmaš zastřešuje postava dědy, který šnupe heroin a ani ve svých důchodcovských letech nezapomněl ženám prohánět sukne.

Pořád si myslíte, že je vaše rodina nenormální? Ať už je vaše odpověď jakákoliv, jděte se podívat na tuto hořkou americkou komedii. Nebo si počkejte, až bude zařazena na program nějaké filmové noci. Jak řekl náš pan profesor, tento film doporučuje deset Valášků z deseti.

A já též.

Radek Hlaváček, kvinta

>> Wassily Kandinsky

Koncem minulého roku se mi naskytl jedinečná příležitost zhlédnout mezinárodní výstavu W. Kandinského v Kunstmuseu ve švýcarské Basileji. Zde se pravidelně pořádají mezinárodní výstavy a tato instituce se pomalu, ale jistě stává významnou kulturní baštou Evropy. Leckoho by mohla odradit únavná a nepohodlná šestihodinová cesta autem, ale i to se dá přežít. Kandinského práce mě nadchla natolik, že jsem se rozhodl, ačkoliv po delší době, stručně představit jeho život a dílo.

V roce 1866 se v Moskvě narodil malíř, který ve světě moderního umění „namaloval“ takový průlom, že je právem považován za jednoho z největších a nejvlivnějších malířů dvacátého století – Wassily Kandinsky.

Přestože byl jeho otec ředitelem ruské společnosti obchodující s čajem, do hlavního města se rodina Kandinských dostala až na počátku šedesátých let devatenáctého století z chudé oblasti Sibiře, kde žila několik desetiletí ve vyhnanství. To však ještě malý Wassily nebyl ani na světě.

Wassily začal studovat na univerzitě v Moskvě právo a ekonomii, avšak o tři roky později ho Společnost pro přírodní vědy, etnografii a antropologii poslala do severní Vologdy, kde se měl zabývat výzkumem lidového práva a náboženství. Právě sem jsou datovány počátky jeho zvýšeného zájmu o malířství – objevil zde lidové umění a architekturu, kterou začal zachycovat na papír.

V roce 1896, kdy se mu úspěšně podařilo dokončit studium a byl jmenován profesorem na univerzitě v Dorpatu, se rozhodl pro zcela radikální krok. Zanechal všeho a odjel do

Mnichova studovat malířství. Zpočátku navštěvoval kurzy proslulého slovinského malíře a učitele Antona Ažbého. V Mnichově se rovněž seznámil s A. G. Javlenským, s nímž později založil skupinu Die blauen Vier.

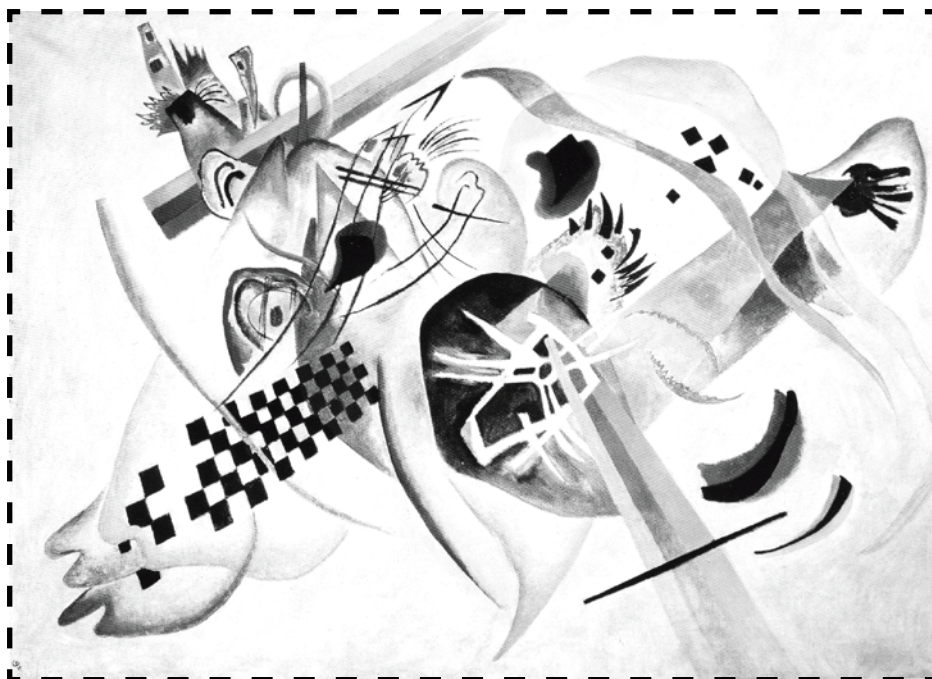
Ačkoli Kandinsky neměl mnoho prostředků, přesto na začátku dvacátého století hodně cestoval – navštívil Holandsko, Itálii, Tunisko, Francii, Švýcarsko, Švédsko a téměř každý rok se na nějaký čas vracel do Ruska za svými rodiči. V Leningradu byl uchvácen Rembrandtem a při spatření Monetovy impresionistické Kupky sena si uvědomil důležitou věc; totiž že předmět přestal být nezbytným prvkem obrazu.

Na počátku dvacátého století se Kandinsky s velkou vervou vrhá do malířské společnosti. V roce 1901 zakládá v Mnichově uměleckou skupinu Phalanx, o pět let později vystavuje poprvé na pařížském Podzimním salónu, v roce 1909 se stává předsedou skupiny Neue Künstlervereinigung a konečně v roce 1910 namaluje svůj první expresionistický akvarel, na němž črtané čáry a transparentní barevné skvrny nejsou nositeli žádného vztahu k předmětnému světu.

O rok později se ovšem z hlediska budoucnosti expresionismu stala nejdůležitější věc. Díky Kandinského známosti s Franzem Marcem byla založena asi nejslavnější expresionistická skupina Der blaue Reiter (stejně jméno nese i obraz), ve které později figurovala taková jména jako Paul Klee nebo August Macke. Její první výstava byla otevřena 18. prosince 1911. Potom následovaly další, např. v Mnichově a Berlíně.

Na začátku první světové války se Kandinsky vrátil do Ruska, kde po Říjnové revoluci zastával významné veřejné funkce v sovětských komisích pro umění. Po hrůzostrašné válce se opět vrací do střední Evropy, kde v první polovině dvacátých let zakládá s P. Kleem a A. G. Javlenským již zmiňovanou skupinu Die blauen Vier.

„Boo mem“ by se pro Kandinského dalo nazvat období, které začalo právě v této době a bylo utnuto Hitlerovým nástupem k moci. Nejenže začne ve Výmaru spolupracovat na Bauhausu, ale díky jeho čím dál častějším výletům po Evropě (které využil k inspiraci, studiu nebo i k seznámení s novými umělci) je o něj větší zájem. V roce 1933 byl ale

Bauhaus nacisty uzavřen a o několik let později byla v Německu asi padesátka jeho obrazů zkonfiskována.

Z tohoto důvodu se Kandinsky přestěhoval do Neuilly-sur-Seine u Paříže, kde 13. prosince 1944 umírá ve věku 78 let.

Význam Kandinského díla rozšířily teprve po umělcově smrti souborné výstavy v Evropě a USA. Jeho malířský vývoj šel od mnichovského realismu (malebné městské motivy se světelnými efekty), impresionismu, secese (romantické „pohádkové“ výjevy na základě hudebních a básnických zážitků) a expresionismu k expresivní abstrakci, kde „předměty“ nahrazuje psychologické působení barvy.

Jednou Kandinsky vyprávěl, že ho upoutal jeho vlastní obraz, opřený obráceně o zeď, takže nemohl rozeznat motiv na něm zobrazený. Tehdy užasl, jak mocný dojem v něm obraz vyvolal pouze svými malířskými hodnotami,

a domníval se, že „předmět“ jeho obrazům škodí.

V abstraktním období se pro Kandinského stala „barva prostředkem přímého působení na duši“.

V dvacátých letech, během působení na Bauhausu, směřoval k přísnému matematickému řádu, přičemž se poněkud přibližoval konstruktivismu, přestože s nimi nechtěl mít nic společného. Jeho zákonem zůstala „vnitřní nutnost“.

V pařížském syntetizujícím období se Kandinsky vrací ke svým počátkům; objevuje se znovu „figura“, i když jako pouhý symbolický znak. Přitom je stále patrnější ruská a orientální povaha jeho umění. Specifický ruský je iracionální řád jeho barevné skladby (růžová, světle fialová, karmínová, žlutá, světle zelená, modrá).

Oskar Placák, septima

Jasper Johns v Basileji

Když se řekne „pop art“, každému se zřejmě vybaví Andy Warhol. Některým jeho slavný banán na albu Velvet Underground, jiným proslulé Campbellovy polévky. O dalších představitelích tohoto směru se ovšem už tolik nemluví. Patří mezi ně i Jasper Johns (nar. 1930), s jehož výstavou se můžeme po třinácti letech setkat v Kunstmuseu ve švýcarské Basileji, kde je drtivá většina děl vypůjčena z Ameriky, tudíž je skoro nemožné, aby je obyčejný smrtelník viděl znovu pohromadě.

Johns se jako typický představitel pop-artového směru snaží ve svých obrazech zachytit a použít předměty každodenní potřeby – na plátno jsou nalepené noviny, hliníková vidlička je horizontálně natáhnuta pomocí provázku přes okrajové části obrazu, jako jeden z prvních se pokouší hlouběji pracovat s písmem a pomocí kombinace mdlých a mrtvých barev s jasně zářivými a pestrými se dokonce snaží o jakési trojrozměrné pojetí písma, v čemž vidělo příklad mnoho dalších, nejen na americké půdě.

Důkazem, že je jeho dílo bráno skutečně vážně, jsou téměř trojciferná čísla v milionech dolarů, kterými neváhají „plýtvat“ sběratelé, byť jen za jediný obraz – např. White flag nebo False start. Do devátého září 2007 máte jedinečnou příležitost poznat hloubku autorova umění. Cesta do Basileje za to stojí.

Oscarius, septima

>> Jméno jako prokletí

Obracím v ruce malou knížečku s obrázkem dráčka Soptíka na titulní straně. Vlastně to ani není knížka. Spíš sešitek z ošklivě flekatého papíru, který nám v první třídě na škole v přírodě vyrobila učitelka, aby tam mohla něco psát. Nejspíš body za různé soutěže, které jsme venku měli hrát. Ale to si už přesně nepamatuju.

Vím jen, že se nakonec k žádnému psaní nedostala, protože ve chvíli, kdy jsme dojeli k ubytovně a vystrčili první nohu z autobusu, začalo hrozit přšet. A takto, téměř nepřetržitě, přšelo ještě asi čtyři dny. Pátý den vyšlo slunce, ale než jsme stačili dosnídat, obléct se a vyjít ven, strhla se hrozivá bouře. Za pár

hodin vyhodila proud a shodila nám před dveře tři smrky. A tak se jelo domů o deset dní dříve, než bylo původně v plánu...

Jediné, co stačila učitelka na sešitku spáchat, bylo vytisknutí nevkusného obrázku hloupě se usmívajícího Soptíka, který vypadal, jako by právě zdolal alespoň čtyři láhve becherovky, a rozhodoval se, jestli se zapotácí a omdlí už teď, nebo až za pár vteřin.

No ovšem! Ještě se jí podařilo napsat do zeleného rámečku bleším písmem se spoustou kudrlinek jméno příslušného nešťastníka, jenž tento sešitek vlastnil. V tomto případě tedy mé jméno.

Ještě si vzpomínám, co měly na svých štítcích s opilým Soptíkem ostatní holčičky z naší třídy. Bětuška, Kačenka, Tereza, Zuzanka, Baruška... Jenom já jsem byla na knížce uvedena jako Theodora.

Stála jsem ve společenské místnosti (tak jsme říkali místní klubovně), nervózně přešlapovala z nohy na nohu a držela učitelce Soptíka pod nosem.

„Víš, já jsem nevěděla, co ti tam mám napsat, když se ti Theodorka nelíbí,“ vysvětlovala mi. „A vážně to chceš přepsat na tu Theu? Není to takový divný? Každý, kdo si to tam přečte, vůbec nebude vědět, co to je.“

„Soptík má taky divný jméno a stejně jste nám ho tam dala!“

„Určitě? No tak dobře, no...“

Připadala jsem si jako Harry Potter před moudrým kloboukem. Vážně nechceš do Zmijozelu!? Byl by z tebe dobrý čaroděj! Určitě ne? Nakonec se mi (stejně jako Harrymu klobouk) podařilo učitelku přesvědčit, aby Theodora škrtila a napsala tam Thea. Jenže si na to vzala tlustou černou lihovku, a zrovna když jméno škrtila, průvan práskl dveřmi

a jí ujela ruka, takže kromě Theodory přečmárala Soptíkovi ocas a půl hlavy. Nakonec tam vlepila něco jako TEA a rychle odešla.

„Chybí vám tam H paní učitelko...“

Ale to už jsem jenom slyšela, jak práskla dveřmi. Těmi samými dveřmi, které zapříčinily likvidaci mého užralého Soptíka. Vlastně za to ty dveře ani nemůžou, protože to ta úča udělala schválně. Proto, že se jí nelíbí moje jméno...

„ČAJ! Řekněte mi, kdo to tam napsal! Kterej blbec sakra obsadil do hlavní role čaj!?“

Křičící hlas mě vytrhne z myšlenek. Přestanu koukat do blba a rozhlédnu se. Sedím na lavičce na letním táboře. V soutěžních skupinách máme připravovat nějaké divadlo. Podívám se vřeštícímu klukovi přes rameno na seznam herců. „Co to sakra je?“ Začíná znovu křičet. No ovšem. Tea. Že mě to hned nenapadlo.

„To jsem já,“ špitnu „ale chybí ti tam H. Ukaž, dej to sem...“

Theodora Voráčková, sekunda

>> O želvím tanci a lidském pohledu na věc

„Vstávej, už zase tančí!“ slyším nadšený křik svého bratra. Pondělní ráno mě praštilo do hlavy. V zadním mozku mi doznívá noční můra. Zběžná kontrola. Ano, tohle je moje tělo. „Kdo tančí?“ „Želvy!“ Asi bych měla vstát. Slézám po žebříku z patrové postele na zem. Nohavice od příliš dlouhých pyžamových kalhot zpečetily můj osud. Místo toho, abych vstala, padám. „Pospěš si!“ Můj pětiletý bratr se krásně vyspal a těší se do školky.

Naše domácí tančící želvy jsou skutečný unikát. V obývacím pokoji hraje denně stejná hudba. Matčina slabost a odměna za dřívější vstávání. Stejně CD hraje přes celý byt každé ráno od října a bude hrát, dokud Sto zvířat nevydá nové. Občas to odmítám poslouchat. To se děje stále méně často. Rezignovala jsem, zvykla jsem si. Želvy evidentně ne.

Některé z písni jsou laděny velmi rychle a refrény bývají doprovázeny údery bubnů. To želvy nenesou dobře. Asi se cítí ohroženě. Zajímalo by mě, co vlastně slyší. Můžu ale akorát sledovat jejich tanec a vibrující hladinu vody v „želváriu“.

To, že při svých podivných pohybových kreacích nejsou zděšené, je jasné, i když někomu „zvenci“ na první pohled nepochopitelné. Naše želvy mají rodové jméno „Klapavka smrdutá“ a to už situaci trochu osvětlí. Pokud dostanou strach, vyloučí průsvitnou kapalinu, které byste si kvůli jejímu zápachu těžko nevšimli. Já bych si jí všimla, o tom jsem přesvědčena. Nebojí se, jen se schovávají. Při úderu nebo hlasitějším tónu zalezou za kámen, kořen, do skleněného rohu svého obydlí. Mezi těmito pasážemi mění stanoviště. Na plavající vodní želvy je krásný pohled, aspoň na ty, které běžně vidím plavat já. Ty jsou opravdu elegantní (nepočítám-li náhlý a hysterický úprk před neznámým člověkem nebo za jídlem: to spíš připomínají obarvený padělek turbíny do tryskáče vyrobený z želatiny). Jejich tanec připomíná buď poněkud hysterický balet, nebo hru „škatulata batulata hejbejte se“ s ladnými pohyby a nějakou tou plovací blánou navíc.

Můj bratr je touhle hrou podobně zaujatý jako já a ještě navíc je bdělý. Když CD dohraje, ještě chvíli sleduje tančící želvy, které náhle ticho v místnosti ignorují, a pak se mě ptá: „Jak to,

že jsou želvy tak hloupé a nevědí, že jim to neublíží. Nevím, co mám odpovědět. Kromě toho, že si opravdu myslím, že to nedělají ze strachu, mě překvapuje zmínka o hloupých želvách. „Hloupá želva“, to zní to divně. Želva, to je ta moudrá, stoletá babka kořenářka, občas trochu senilní, ale stejně ta nejzkušenější. Naše (je to zvláštní, takhle si je přivlastňovat) želvy jsou sice mladé, ale taky v nich vidím jistou bystrost. Bratr mi položil otázku, která je nezodpověditelná. Nejsou hloupé. Jsou jen trochu jiné než lidé. Jak by ne. Jsou to želvy. Uvažují jinak. Z lidského pohledu „chytrý“ znamená „přizpůsobivý“. To je to, co se počítá a hodnotí. Svět se mění a my s ním. Kdo se nezmění, dopadne jako želva, nebo hůř. Je třeba se přizpůsobit nárokům, situaci, novému typu úlohy. Nepřizpůsobíš se, ušlapou tě. Želvy to mají jinak. Co je menší, to sežereš. Co je větší, tomu utečeš. To, co je stejně silné jako ty a stejného živočišného druhu, s tím se pokusíš spářit, nebo to zkusíš vyhnat z tvého loviště. Když hraje hudba, tančíš. Fungovalo to po desítky generací želv, proč to měnit? Taky bych chtěla znát univerzální Pravdu, která by mi stačila na zbytek života (a mám dojem, že by se od té Pravdy pro želvy zas tak moc nelišila). Pravdu, po které bych se už nemusela měnit. A ty potvory profesorské nám ji stále odmítají sdělit. Želvy se mají skvěle.

Jediný případ, kdy se stalo něco, co želvu donutilo přizpůsobit se, se odehrál kolem Vánoc. Krmila jsem inkriminovanou želvu z ruky a asi jsem nějak nevhodně nastavila prst nebo jsem ji nějak urazila, vyprovokovala či ohrozila. Zkrátka se mi zakousla do prstu v místě, kam jsem se nějakou dobu před tím řízla. Zuby se mi na prst zavěsila a to jsem opravdu nečekala. Hrdinsky jsem se ovšem situaci přizpůsobila. Máchala jsem rukou a želva odlétla na kanape. Poté zvolila taktiku „mrtvý brouk“ a drahnou dobu jsem jí křísila. Samozřejmě že byla v pořádku. Ale už mě nikdy nekousla. Je to inteligentní želva a pochopila, že moje ruka není součástí jejího jídelníčku a že o zraněných prstech se v želví Pravdě nemluví.

Veronika Dvorská, sekunda

>> Kupčův průvodce letními hudebními festivaly

Prázdniny již klepou na dveře a s nimi i krásná pohodová letní atmosféra, kterou si lze zpestřit na letních hudebních festivalech. Pojdme se podívat pod pokličku těch nejzajímavějších.

Rock for People (4.–6. 7., letiště Hradec Králové)

Jen asi málo lidí neslyšelo o Rock for People. Tento pravděpodobně nejznámější tuzemský festival vloni navštívilo přes dvacet tisíc lidí. Směsice hudby je tu skutečně neuvěřitelná: od elektroniky a taneční hudby, přes pop, ska, punk až po relativně brutální metal. Tento festival bych radil rozhodně k nejpestřejším u nás a doporučil ho těm, kteří si rádi poslechnou snad úplně všechno, nač si vzpomenu. Letos RfP udělal veliký pokrok a přesunul místo konání z Českého Brodu na letiště do Hradce Králové. Bylo to kvůli velikosti areálu a zajištění dostatečného prostoru nejen pro diváky, ale i pro kapely. Hlavní hvězdou je bezesporu americká kytarovka The Killers, která se stala podle MTV nejlepší kapelou roku 2006. Mezi další top kapely patří The Hives, Basement Jaxx a Flypside, ale to není samozřejmě vše. Kompletní seznam najdete na www.rockforpeople.cz.

Masters of Rock (12.–15. 7., areál likérky Rudolfa Jelínka, Vizovice)

Tento festival asi není tolik známý širší veřejnosti, ale o to více je populární mezi vyznavači tvrdší hudby. Láká každým rokem na velký počet velmi zvukných zahraničních jmen a ani letos tomu není jinak. Zaměřen je především na jemnější odnože metalu jako speed/heavy/power. Letošní ročník je přijat fanoušky velmi rozpačitě, jelikož obsazení se z velké části skládá z kapel, které zde nedávno vystupovaly, popřípadě zde vystupují často, což ovšem nemění nic na faktu, že se jedná o kapely kvalitní. Hlavním tahákem je podle pořadatelů legenda Motorhead, podle metalistů naprosto jednoznačně excelentní Children Of Bodom, kteří tu hráli naposledy v roce 2001, kdy je nikdo neznal. Mezi další hvězdy se řadí bohužel u nás ne zrovna výjimeční Hammerfall a Stratovarius. Dále němečtí Rage s běloruským orchestrem a brazilská Sepultura. Ale tím to samozřejmě nekončí, výčet je opravdu veliký. Kompletní program a informace najdete na www.mastersofrock.cz. Co dodat? Už aby to bylo!!!

Sázavafest (2.–5. 8., Kácov)

Tento festival je žánrově lehce podobný RfP, i když převažuje pop-punk-rock-ska-reggae a také spíše domácí kapely. Nenajdete tu taková zahraniční jména jako jinde, a přesto jde o příjemnou festivalovou idylku, která dělá léto krásnějším. To je také hlavní cíl pořadatele. Dle jeho názoru mu nejde tak o hudbu, jako o atmosféru. V minulých letech k tomu velmi přispívalo krásné prostředí města Sázava. Jak tomu bude letos, je ve hvězdách, protože festival je z technických důvodů přesunut do Kácova. Mezi hlavní lákadla letos patří Kosheen a Skye (zpěvačka z Morcheeba) a klasicky nepohodovější věci z českých luhů a hájů, ze kterých by stál za zmínku chystaný společný jam kapel J.A.R., Monkey Business a Dana Bárty s Illustratosphere. Festival má také velmi bohatou nabídku doprovodných programů. Více na www.sazavafest.cz.

Brutal Assault (9.–11. 8., Jaroměř)

Z této již tradiční akce pro všechny metalisty tvrdšího ražení se loni v podstatě z roku na rok stal další velký festival. Přijelo totiž několiknásobně víc lidí než v letech minulých, což nebylo organizačně moc zvládnuto. Kvůli tomu se festival letos přesunul do Jaroměře do většího areálu. To, co organizace letos naservírovala, je daleko originálnější než letošní „Masters“, protože tyto kapely se v Česku jen tak nevidí. Hlavním tahákem jsou dánští drtiči kostí Satyricon, které metalistům netřeba představovat. Dále Decide, Enslaved, Ensiferum a řada dalších kapel, které normálnímu smrtelníkovi nic neřeknou. Celou atmosféru festivalu bude ještě zlepšovat jeho prostředí – vojenská pevnost v Jaroměři. Heslo „Festival of extreme art“ na festivalovém webu www.brutalassault.cz mluví za vše.

Basinfire fest (29. 6. – 1. 7., Spálené Poříčí)

Kdo má rád rock všech kategorií, musí Basin milovat. Kvalitní české kapely převážně z oblasti metalu, ale i punku a klasického rocku dělají společně s nízkou cenou tento festival naprosto perfektním. Pořadatelé nesázejí jen na velká jména, ale tahají i nepoznané klubové kapely, které stojí za to. Festival se též rozrůstá z loňských dvou dnů na tři a i kapely jsou rok od roku kvalitnější. Mezi hlavní taháky patří letos především americká klasika WASP a jedna z nejzásadnějších thrashových kapel, němečtí Kreator. Dále jsou to Mnemic, Waltary, The Quill a další velká řada, na kterou se můžete podívat na www.basinfirefest.cz. Tento festival se liší od ostatních „metalových“ především tím, že na něm nevystupují popovější interpreti typu Divoký Bill či Anna K., za což jsme mu všichni vděční. Takže obujem steely, oblečeme černá trika, nasadíme kovy, dojdeme pro vysvědčení a hurá do Plzně!

Benátská noc (27.–29. 7. Malá Skála)

Festival v krásném prostředí městečka Malá Skála. Také velmi oblíbený, především mezi kapelami. Program je rozdělen trochu podle žánrů, a tak tvrdší pátek vyvažuje popová sobota. Je to ale jediný festival, kde se dá koupit jednodenní vstupenka, takže tam nikdo oba dny být nemusí. Headlinery jsou letos němečtí melodicmetalisté Edguy, holandský triprocker The Gathering, finští The 69 Eyes a další. Festival je především pro obdivovatele populární české scény. Na rozdíl od Basinfire se tu spíše sází na jména, ale co – někde hrát musejí...

Deutsche Seite

Was ist passiert

Wir waren in der Schule in der Natur in Italien. Das war sehr schön. Dann ging fast die ganze Quinta in die Tanzstunden.

Wir haben über die Euklid . Sätze gelernt. Jeder braucht sie im Leben, ja, ja.

Wir mussten Das Labyrinth der Welt und Paradies des Herzens lesen. Lest es!

Wir empfehlen!

Die Schüler waren auf einer Demonstration. Wie es aussieht, hatte sie Erfolg.

Wir hatten keinen Schnee, dafür aber die Sonne das ganze Jahr.

Dr. House und Bailando haben angefangen. Beide wurden mit verschiedenen Reaktionen angenommen.

Quinta hatte einen Klassenausflug nach Brdy. Mariana hat sich das Bein gebrochen.

PORG auf Ex hat stattgefunden. Dort waren viele Schüler und Lehrer. Es war in Podbaba, mit viel Musik, Theater und einer freundlichen Atmosphäre.

Bush war hier, aber Laura war nicht bei uns. Jetzt weiß Bush, unsere Verteidigungsministerin kann singen.

Nur zwei Leute machten nicht das kleine Abitur.

Oft hat man uns in der Schule ohne Wasser, nur mit Brot gehalten.

Die letzten Tage in der Schule sind sehr schwierig, weil wir viele wichtige Tests schreiben. Am Freitag fangen die Klausuren an. Dann fahren wir in die Schule in der Natur. Nicht jeder ist mit seiner Schule in der Natur zufrieden.

Mit Mühe und Not beenden wir dieses Schuljahr mit nur ein paar Wiederholungsprüfungen.

Ein ziemlich erfolgreiches Jahr.

Am vorletzten Schultag ist die Feuerparty, dann fangen die Ferien an und wir sehen uns im September. Viele Leute fahren im nächsten Schuljahr in die Welt. Sie fahren nach Amerika, nach Deutschland und in die Schweiz. Hoffentlich kommen alle zufrieden zurück.

Und jetzt ein bisschen Klatsch

Die Tanzstunden finden in der Kneipe auf dem Platz des Friedens statt.

Honza von der Palmovka ist glücklich.

Warum? Bohemka spielt die Liga.

V. Klaus Junior fährt Skateboard. Mára hat einen großen Konkurrenten.

J. C. geht mit B. K. K. Wie geht das weiter?

Mariáš ist zum beliebtesten Spiel geworden. Die Limonade bei Pytlák wird teuer.

Melissa hat einen schwachen Magen, Herr Arnot ist erfolgreich im Kinder machen. Sollte er nicht bremsen?

Herr Roman hat der Schule 100 000 000 Millionen Kronen gegeben, zehn Millionen davon gehören unserer Schule und der Rest der neuen.

Oktava machte das Abitur. Alle waren erfolgreich.

Weitere Nachrichten im nächsten Jahr

eure Quinta... eigentlich nach den Ferien schon die Sexta

Was wird passieren

Jetzt erwarten uns die Ferien und auch das Zeugnis, aber daran möchte ich lieber nicht denken. In den Ferien werde ich nach Kanada fliegen und im August werde ich drei Wochen in Deutschland einen Kurs besuchen, das kann mir in Deutsch helfen.

Während der Ferien werde ich bestimmt nicht für das Abitur lernen, obwohl es die größte Sache ist, die mich erwartet.

Ich freue mich auch auf unseren Abiturball. Es wird wunderschön sein. Viel Musik, Alkohol, viele Leute, Tanz und Alkohol...

Nach den Ferien werden wir die ältesten Studenten sein und wir werden die jüngeren Studenten schikanieren können. Jetzt sind wir keine kleinen Kinder mehr.

Wenn wir die Abiturprüfung bestehen, werden wir offiziell erwachsen und die mittlere Ausbildung ist vorbei. Was für ein schönes Gefühl. Und dann noch die vier Monate langen Ferien. Wir haben viel, worauf wir uns freuen können, aber auch viel, was nicht so angenehm ist. – Lernen, Aufnahmeprüfungen, den Abiturball organisieren, sich einen Freizeitjob zu suchen und viele andere Sachen. Hauptsächlich müssen wir uns endlich entscheiden, in welche Richtung wir unser Leben führen werden.

PORG wird einen neuen Keller haben. Er soll mehr beleuchtet sein, wird er dann aber nicht leerer? PORG soll auch einen Zwilling bekommen. Wird er ähnlich werden? Wie soll er heißen?

Die Schule wird neue Studenten, neue Lehrer, neues Kapital und einen neuen Namen bekommen.

Aber, werden wir nächstes Jahr nicht von Robotern gelehrt? Wird der Lehrstoff nicht direkt in den Kopf implantiert? Wird PORG ganz Libeň kaufen und dann hier eine Universitätsstadt errichten? Wird Herr Klaus einmal ein Erdölbaron werden oder ein König? Und wird Jan Tleskač auch hier studieren, oder PORG sponsornieren? Werden wir das Abitur per e-mail ablegen? Wird das Essen direkt in die Klassen distribuiert? Werden die Studenten das Logo von PORG auf der Stirn tätoviert haben?

Im Garten werden wir vielleicht ein Schwimmbad haben und im

Pavillon lebendige Tiere, um sie beobachten zu können – einen Elefanten, drei Frosche, zwei hundert Schmetterlinge und eine Schildkröte.

Was wird weiter passieren

Arbeiten in den Ferien, arbeiten an jedem Wochenende, arbeiten nach dem Unterricht und dann nachdenken, was man mit dem Geld machen sollte...

Wir werden einen neuen Präsidenten haben, aber ich glaube, dass es derselbe sein wird.

Wenn die Wahlen werden, dann kann ich schon wählen.

Ich werde auch zum Klettern gehen müssen, aber ich will nicht.

Wir werden keine Philosophie haben, nur ein Seminar. Dafür werden wir Ökonomie haben. Wir werden keine Chemie haben. Und auch keine Biologie. Hurra.

Vielleicht werden wir schon allein wohnen. Wir werden auch mehr selbständig sein.

Mit dem neuen PORG werden wir nichts zu tun haben.

Wir werden bestimmt wenig Freizeit haben, dafür aber FCE, CAE, ZD, CSSD, ABS, EU, LSD, AU!

Frau Huňková geht in die Rente, aber sie wird noch ein Seminar leiten.

Im September fahren wir in die Schule in der Natur in die Böhmisches – Sächsisches Schweiz und es wird unsere letzte Schule in der Natur.

In diesem Jahr erweitern wir unsere Kenntnisse und dann verabschieden wir uns mit dem letzten Schulklingeln. Das Schwierigste für manche von uns wird der letzte Tag in der Schule sein. Wir werden uns von PORG verabschieden – von den Freunden, von Lehrern und auch von dem Gebäude. Es wird bestimmt sehr traurig.

Es gibt viele Sachen, die noch passieren werden, aber hoffentlich nichts Schlimmes.

Es ist alles vor uns...

Septima

>> La page française

L'interview avec Freddy Tabourin

Pourquoi vous êtes arrivé à Prague?

Je suis à Prague pour effectuer mon stage. Je fais mes études à l'université de Poitiers. Pour avoir mon diplôme, je dois travailler dans une école en tant que professeur de français.

Aimez – vous la langue tchèque?

(rire) Je ne comprends pas le tchèque. C'est difficile quand je dois aller à la poste ou à la gare.

Est – ce que vous savez dire un mot ou une phrase en tchèque?

Dobry den !

Pour qui avez – vous voté dans les élections? Et pourquoi?

Normalement c'est une question taboue en France. En France on ne demande pas pour qui tu votes.

Est – ce que vous aimez les cuisses de grenouilles?

J'ai mangé une seule fois les cuisses de grenouilles quand j'étais tout petit. C'est très rare pour les Français de manger des cuisses de grenouilles.

Pendant combien de temps restez – vous ici?

Je suis ici jusqu'au 21 juin, jusqu'à la fin de l'année scolaire.

Comment vous trouvez notre lycée?

Ici à la différence de la France, dans chaque classe il n'y a que 12 à 14 élèves (pour les leçons des langues étrangères), donc c'est plus facile pour enseigner. Et en France pour chaque niveau on a plusieurs classes... Donc c'est différent. Et puis, comme il y a une

seule salle de français, tout le matériel est dedans. Donc on a la vidéo, l'ordinateur, l'Internet et c'est très pratique.

Qu'est – ce que vous avez vu à Prague?

à Prague j'ai vu le château, et aussi la Vieille Ville avec le pont Charles... J'ai vu... le parc! Et le parc ici... c'est Letna... Stromovka! ça c'est sauvage... alors qu'en France c'est plus... comme un jardin. Et ils sont très grands, les parcs...

Qu'est – ce que vous faites le soir?

Le soir je sors avec des amis qui sont là, où j'habite. On va dans le parc, au restaurant, aux concerts...

Merci beaucoup!!!

**Hanka Holubkovová et Monika Kavanová
avec assistance de Madame Vyšková
et Madame Holubkovová**

>> Le petit bac est passé

Quand nous avons passé le petit bac de physique et de chimie l'année dernière, nous pensions, que nous avions gagné et qu'il n'y aurait plus d'obstacles aussi graves pendant nos études. Mais comme les premiers jours du mois d'amour se rapprochaient, une nouvelle menace a fait beaucoup de nous passer les jours libres en se préparant et répétant tout ce-qu'on a appris puis oublié depuis que l'on est entré à l'école. Cette fois-ci, c'était l'allemand et le français, qui a attiré notre attention. Un test de grammaire complexe nous attendait et puis notre abilité à s'exprimer en langue allait être examiné. Il semblait que ceux qui apprennent l'allemand avaient plus peur que nous, les francophones. Nous, nous savions que des examens comme ça servent seulement à montrer que nous avons travaillé bien pendant les trois ans et que nous apprenons bien nos leçons (heureusement l'autre moitié de notre classe ne peut lire ceci). Ou, peut être, on a appliqué non seulement nos connaissances linguistiques, mais aussi l'attitude française (et allemande). Si on avait peur plus ou moins, nous avons tous réussi la partie conversation et on nous a loué pour être bien préparés. C'est vrai, que nous avons un grande avantage, parce que deux français étaient présents et ils ont rendu la conversation plus vivante et, surtout, avec eux il y avait du sens, parce que ils ne nous connaissaient pas. J'aurais trouvé cela un peu bizarre, si je devais dire à ma prof tchèque ce-qu'elle sait déjà. Mais c'est vrai qu'on pouvait toujours dire des nouvelles choses des thèmes, qui ont été choisis. Vraisemblablement, on va vouloir, que nous travaillions aussi bien dans les classes de français, parce que nous avons montré, que nous savons nous préparer mieux que normalement. Au contraire, comme les pourcentages du test écrit sont toujours moins humains, il y a eu besoin d'un nouveau test pour ceux (à ma surprise c'était plus populaire parmi les francophones) qui ont trouvé le premier test trop facile, mais n'ont pas réussi à avoir exactement 65 %, qui était nécessaire pour réussir l'examen. Cette fois, ils n'ont pas pris de risque... Maintenant, nous pouvons dire à nos collègues de kvarta, qu'il ne faut pas avoir peur, mais, en même temps, il ne faut pas laisser tout au dernier moment, si on veut réussir l'examen sans problème, parce que ce n'est pas possible de devenir capable de parler une langue en une semaine (notre classe ne peut pas servir comme un exemple, comme nous sommes toujours avancés).

>> Perly sviní(m)

Tentokráte z Tercie: Bug, Cajda, Nora

Bidláková

Mohutnější, ve vašem slangu macatější.

Na přechodu pro chodce přemýšlela tatra.

Když skáču ze židle do studny tak...

To nechci slyšet!!
Wendy: Tak si zacpěte uši.

(po obzvláště hloupé odpovědi)
No, já se na to musím svlíknout.

Jestli máte doma dalekohled, třeba na laně nebo na jiný zvířátka, nebo já nevím na co se to doma koukáte...
(po chvíli) Když se díváte na měsíc nebo na jiný hvězdy, tak vám může být jedno, jestli to vidíte naopak, protože vy to stejně nepoznáte, ale jak by se vám asi líbilo, kdyby laně běhaly vzhůru nohama?!

Ta puberta je hrozná... Vidte Matěji!

To je hrozný, jak já se vždycky zakecám.

Spočítáme výkon veškerých spotřebičů.
Vašek: Veškerých, paní profesorko?
B: Ano, veškerých!

Profota

A máte to Zuzko... Jste reálná!

Pověsíme vedení školy!

(po lyžáku) Co to sakra je? Co ti sekundáni budou dělat za pět let? To si tam pozvou prostitutky? Nebo to budou prostitutky? No já fakt nevím... Nechci kritizovat...

Více méně je hodně hodně, na tom se shodneme

Byl v roce 97 alespoň jeden telefon na domácnost?

Bára: Ne
P: A proč ne?
Bára: Protože místo toho třeba používali pager...

Pročpak se tolik dívek vdalo dřív než v osmnácti?

Marek: Třeba je donutili rodiče...
P: A kde v téhle době prosím vás?
Marek: Třeba někde na Moravě...
P: CO PROSÍM????!!!

Vodní válec 2,5 metru vysoký – Příbík by se tam utopil...

Báro, vy vůbec nemyslíte na matematiku, vy se jenom oblizu-jete...

Tatíček

Václav má bohatou hřívu. Tím nemyslím, že je to kuň.

To si přeče řekne každá maminka na silvestra, že si dá skleničku něčeho tvrdýho. Ale to neznamená, že by požírala sklo...

Proč jsou muslimové s malým m? Mukl: Protože jsou to příslušníci nějakého hnutí...

Kdo napíše velké písmeno, neprohlopí.

(Po opravdu stupidní otázce)
Připadám si lehce jako debil...

Je hodná jako.....jako..... Zuzko?
Zuzka: Jako hodinky!
Jitka: Ty jsi na mě, Wendy, taková hodná, jako hodinky!
Tatíček: Doporučuji nepoužívat...

Štěpánka: Když já bych to řekla, ale ono je to hrozně sprostý!
Tatíček: Jen do toho...
Štěpánka: No... má z prdele kliku.
Tatíček: To je ale VULGÁRNÍ VÝRAZ, Štěpánko!

Vy jste opravdu pitomci! Všechno je to mokry, člověk se tu s tím dělá a nějakej debil to tu poleje...

Sapfó je jako šodó nebo ragú.

Proč není čárka mezi „zrychlený osobní vlak“?

Wendy: Protože je to ustálené slovní spojení.

Tatíček: A jak se tomu říká?

Čajda: Rychlík.

Tlačte Zuzko, tlačte!

Je to plíseň, ale mooooooc ušlechtilá plíseň!

Jak víte, dvouprvkové sloučeniny mají koncovku -id. Ale nepleťte si to s Angličtinou, tam mají -it.
Brouk: Shit!

(zapíná dataprojektor) Proč mi to nejde? Co mám dělat, Davide? Ha, počkejte, už to funguje, jenom jsem řekla „Davide“ a už se to leklo...

Janichová

Huňková

Američany nesnáším stejně jako Rusáky...

Příště se, Vašku, umyjte, vyholte se, navoňte a vemte si čistou košili...

No to je takovej tvrdej sliz.

No to je takovýto to, jak to v ní ten sameček nechá... Chudák ženská...

Já to teda většinou za peníze nedělám...

(na Honyho) Tak pojdte, pojdte, kocourku!

Šlajchrtová

Toegel

Každý si hledí svého psa!!!

Po lyžáku budete všichni úplně blbí!
Marek: Brouk je blbej furt!

Š: No právě...

Co dělá Dr. Klaus mezi půl desátou a jedenáctou?

Třída: Snídá

Š: Snídá? Mezi půl desátou a jedenáctou?

Třída: Proč ne?

Hony: Ale to by se nemělo jíst před tím, než se de do bazénu...

Štěpánka: Pane profesore, já nemůžu chodit, bolí mě nohy...
Bukovský: Tak nechodte, běhejte...

Bukovský

„Suplování“ matematiky – Jindřich Traugott

(vyvolal Honyho k tabuli) Je tady někdo, kdo ho nemá rád, že by mu třeba dal nějaký zálužný příklad?
Hony: Pan profesor...

(Hledá koho by vyvolal a ukáže na Veroniku) Tak co? Zkusíme to spolu?

(Čajda něco navrhnul) Tak to je ti ale úplně k hovnu!

(Po obzvláště blbě otázce) Jste opravdu tercié? No fajn...

Arnot

Jindra

Spojnicí mez intelektuály a bigbitáky byl Magor!

Vy jste lemplové, že jedete na hory... Já nemůžu, tak nadávám, víte?

PORG NA EX

Pár veselých postřehů z kulturní studentské akce PORG NA EX konané dne osmého června tohoto roku. Organizátoři děkují za hojnou účast a těší se (snad) na další pokračování v průběhu příštího školního roku.

Pár fotek z akce naleznete na adrese <http://www.flickr.com/photos/hrabino>

Zdeněk (majitel Bílé vrány): Vy ste říkali, že prej samý amatérský školní kapely a pak si sem stoupne jak generál ten plešoun, s tím svym orchestrem, ani nevím, jak se jmenuje... Prej čtrnáct mikrofonů!

Pepus (v pozadí hraje skladba Reparát od jeho kapely Destyl): To sme jako my, ne? Já sem dojatej, já snad budu brečet.

Organizátor: A v kolik se tady asi tak končí, do kolika můžeme hrát?

Zdeněk: To jako jak?

Organizátor: No jestli třeba máme skončit v deset, nebo o půlnoci...

Zdeněk: No, hraje se, dokud nepřijedou policajti, ne? Jestli to nebude techno, tak klidně tak do dvou, do tří.

Nejmenovaný profesor při pohledu na břišní tanec AR: Myslím, že bych měl příště školní úspěchy hodnotit komplexněji...

(divadelní improvizace)

Bára: Má někdo nějaký návrh na žánr?

Hlas z davu: Fekalporno!

Bára: Ne, to je těžký, něco lehčího...

Hlas z davu 2: Softporno!

(divadelní improvizace)

Vojta (improvizuje most): Jsem most.

Oskar (lehne si před něj): Jsem řeka Kwai.

Místní: A tohle jsou jako vaši profesori, jo?

Zdeněk: Tak akorát tohle zapoj sem...

Petr: To je třiastaosmdesátka, to mě zabije...

Zdeněk: ...ale ne.

(při zvedání plátna)

Počkej, zůstalo vám tam zaháknutý světlo.

Organizátor: Co teda budete mít k jídlu?

Zdeněk: Kdo chce párky, tak tady má peníze, ať si jde koupit.

Zákazník: Jedno pivo.

Za barem (zákazník chce platit): A to mi jako dáváte proč?

(nad ránem)

Zákazník: Dal bych si guláš...

Zdeněk: No, guláš bych tomu zrovna neřikal, ale za dvě pětky ti to střelím.

(v pondělí na Korábu)

Organizátor: Byli jste na PORG na EX!?

Sekundánka: Jo.

Organizátor: A jak se vám tam líbilo?

Sekundánka: Jo, dobrý, akorát mě nákej dlouhovlasej (Šitky?) polil pivem.

Profota: Velmi mě potěšilo, že jsem tam v pátek nezaregistroval vůni marihuany... Na druhou stranu mě zklamalo, že jsem nikde neviděl tu Jakubovu výstavu fotek.
Jakub: To máte asi jako s tou marihuany – někde tam byla...

>> Zůstane PORG PORGem?

Příspěvek ex-porgána Martina Fencla dorazil do redakce z finského Tampere těsně před uzávěrkou. Vzhledem ke svému zaměření by měl být součástí úvodního tematického bloku, ale rádi ho tiskneme alespoň na tomto místě. A zdravíme na sever!

V půli května dostalo Sdružení pro Gymnázium nabídku zahrnout PORG do rozsáhlejší investice, jejímž donátorem je významný český manažer Martin Roman. Pan Roman se rozhodl z části peněz získaných z opčního programu ČEZ financovat založení soukromé školy „třináctiletky“ a od zahrnutí PORGu do této investice si slibuje získání zkušeností (např. v osobě pana ředitele Klause) a prestižní značky pro svůj nový projekt. Romanův vstup do PORGu byl podmíněn získáním majoritního vlivu ve zřizovateli školy, což v praxi znamená, že osm z dvanácti dosavadních členů (mezi nimi i já) odstoupilo a bylo nahrazeno šesti novými. Nyní již nezbývá než doufat, že se časem ukáže, že jsme se rozhodli správně.

PORG je kvalitní škola, ve všech srovnávacích žebříčkách se umísťuje na předních místech. Kvalitní škola se ovšem musí vyvíjet, prostředí kolem nás se mění a instituce, které stagnují, se velmi rychle stávají zastaralými. Pro soukromou školu to platí dvojnásob, konkurence státních škol je značná. Prestižní soukromou školu tak dělí možná jen několik let stagnace od soukromé školy pro studenty, kteří si platí „za jistou maturitu“. Spojení PORGu s Romanovým projektem představuje v mnoha ohledech krok do neznáma. Přinese výhody – posílení finanční stability, rozšíření mezinárodního programu či lepší přístup ke kvalitním českým i zahraničním učitelům, znamená ovšem také změny, které se už každému líbit nemusí. PORG se stane autonomní sesterskou společností školy, jejíž školné má být téměř třikrát vyšší, než je nynější školné na PORGu, a je naivní domnívat se, že se ho to nijak nedotkne. Pan Roman se ale zaručil zachovat nejméně po dobu deseti let dosavadní politiku vývoje školného na starém PORGu a část jím vložených finančních prostředků má jít do stipendijních programů pro sociálně slabší studenty. To dává starému PORGu určité záruky, že si i nadále dokáže udržet tvář malé školy s poměrně rozmanitým složením studentů, představující alternativu ke státnímu školství, školy spíše elitní než elitářské. A posune-li se chara-

cter PORGu spíše k oněm školám elitářským, bude tato změna alespoň povolná. Zakládání soukromých škol není byznys, na kterém by se dalo příliš zbohatnout, jde spíše o společenskou prestiž, kterou úspěšný projekt investorovi přinese. Pan Roman se rozhodl spojit značku PORG se svým jménem a případné neúspěchy celého projektu by pro něj byly prohrou. Úspěch v tomto případě znamená vytvořit jednu a udržet dvě kvalitní školy. Pan Roman se tedy bude snažit ovlivňovat směřování PORGu tak, aby se zkvalitňoval. Měření kvality školy je

ovšem věc do značné míry subjektivní a názory na to, co je kvalitní a co není, se budou značně lišit. Existují však indikátory, které jsou relativně objektivní. Jedním z nejpodstatnějších je míra spokojenosti studentů a profesorského sboru se zázemím, které jim škola poskytuje a s trendy, které školou hýbou. Věřím proto, že zájem vás studentů o dění na škole zůstane důležitým faktorem ovlivňujícím tvář školy a že dokážete z celého projektu vytěžit maximum.

Martin Fencel, maturant 2004, bývalý člen Sdružení PRO GYMNAZIUM

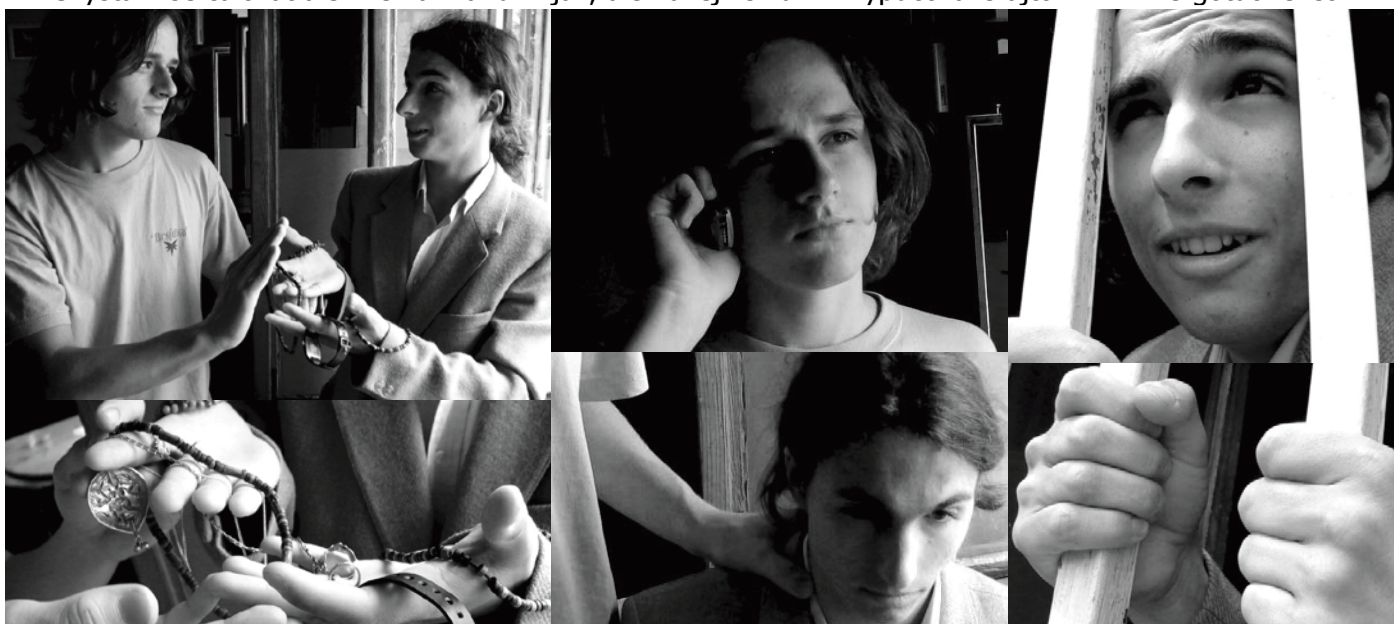

Špacíruju si to tak s ruksakem do kšeftu... pro dvě flašky bírce... a pak mi je na place čmajzne nějak frajer!

Jdu na blint, zmerčím ovšem knajpu a dorajtuju si to až k ní... bírec mi šmakuje, otírám pěnu šnuptychlem... Chystám se cálovat ale! Nemám ánunk jak, ale nějak ksindl mi vypucoval šrajtofli! Himlhergotdonevetr!

Šprechtim a zkouším aspoň vyvekslovat nějaký šmuky... Šéfík knajpy ale volá fyzly, a tak končím v lochu...

špacírovat – spazieren, ruksak – der Rucksack, kšeft – das Geschäft, flaška – die Flasche, plac – der Platz, čmajznout – mausen, frajer – der Freier, na blint – blind, zmerčit – merken, knajpa – die Kneipe, rajtovat – reiten, šmakovat – schmecken, šnuptychl – das Schnupftuch, cálovat – zahlen, ánunk – die Ahnung, ksindl – das Gesindel, šprechtit – sprechen, vekslovat – wechseln, šmuky – der Schmuck, pech – das Pech, loch – das Loch

DIVADLO, TANEC, KONCERTY, WORKSHOPY

ARCHA.LAB ATELIÉR SÉRIE PRAVIDELNÝCH DÍLEN

POHYBOVÉ ZÁKLADY PRO PERFORMERY
LEKTORKA: ADÉLA LAŠTOVKOVÁ-STODOLOVÁ

CESTA K NOVÉMU CIRKUSU
LEKTOR: ROSTISLAV NOVÁK A DALŠÍ

ATELIÉR TVOŘIVÉ DRAMATIKY
LEKTOŘI: JOSEF ROSEN, MARCELA MÁCHOVÁ

ZÁKLADY AUTORSKÉ DIVADELNÍ PRÁCE
LEKTOŘI: MARTIN KUKUČKA
A LUKÁŠ TRPIŠOVSKÝ(SKUTR)

ZÁKLADY DIVADELNÍ IMPROVIZACE
LEKTOŘI: JOSEF ROSEN, MARTIN SEDLÁČEK

JEDNOTLIVÉ LEKTORY MŮŽETE VIDĚT ŽIVĚ V PŘEDSTAVENÍCH ARCHA.LAB:

JANA SVOBODOVÁ A KOL.:
CHAT – NEBEZPEČNĚ SNADNÉ ZNÁMOSTI

SKUTR: NICKNAME

JANA SVOBODOVÁ A KOL.: SENANDERSEN

SKUTR: UNDERSTAND

SKUTR A ROŠŤA NOVÁK:
8 – POLIB PRDEL KOSŮM

**Více informací o workshopech na pokladně divadla
nebo na e-mailu tereza.cerna@divadloarcha.cz. Workshopy probíhají od září 2007.**

**Klub diváků divadla Archa – Archa.klub – nabízí slevu 30% na vstupenky až pro šest přátel
při nákupu Karty Parta. Více na www.divadloarcha.cz/klub**

Divadlo Archa, Na Pořiči 26, Praha 1 / tel.: 221 716 111 / pokladna@divadloarcha.cz / www.divadloarcha.cz /
Vstupenky v předprodeji v pokladně Divadla Archa a v síti Ticketpro.

Divadlo Archa, o. p. s., je podporováno grantem Hlavního města Prahy.

Hlavní partner Divadla Archa:

